

Almanach ke 150. výročí založení
a 20. výročí znovuotevření školy

Miluše Hrazová, „Všichni za jednoho – jeden za všechny", 3. roč.

Škola je společenství

Naše škola je krásné společenství lidí – učitelů, vychovatelů a dalších zaměstnanců, kteří mají stejný základní směr a společný zájem, lidí, kteří si pomáhají, podporují se, motivují se navzájem a posouvají svou školu stále dál. Společenství lidí, se kterými je radost být, bez nich by naše škola nebyla taková, jaká je. Je to společenství lidí, kteří mají rádi cestu, po které kráčejí ...

Naše škola je krásné společenství mladých lidí - studentů, kteří se vedle svého studia zapojují do celé řady programů, školních i mezinárodních, uměleckých, odborných, sportovních, ale také duchovních a sociálních projektů. Je to společenství lidí, kterým moc přejeme, aby od nás odcházeli odborně i lidsky dobře připraveni, aby vykročili dobře do svého profesního i soukromého života a aby měli rádi cestu, po které půjdou ...

Naše škola nám dopřává mnoho krásných setkání s rodiči našich studentů a s mnoha dalšími lidmi, některá jsou letmá a krátká, některá přetrvávají již roky. A vytvářejí společenství lidí, kteří nás obdarovávají krásou a moudrostí svých osobností, kteří nám pomáhají, aniž by museli. Děkujeme za jejich pomoc, děkujeme, že nás doprovázejí na našich cestách...

Vám všem přinášíme tento almanach s malým ohlédnutím za našimi cestami, za cestou školy, kterou zahájila v roce 1861 hraběnka Charlotta Fürstenberková a na kterou po jejím násilném přerušení v roce 1991 znovu vykročil první ředitel pan Mgr. Milan Rojovský.

Snad Vás potěší...

Pavla Hostašová
ředitelka školy

Milí přátelé,

jsem rád, že mohu připojit několik slov na úvod tohoto almanachu, který chce připomenout 150. výročí založení a 20. výročí znovuotevření školy. Ve výročích je vždy ukryt kus historie a je dobře se za ní ohlédnout a poznat, čím hovoří k současnosti. Nebyla to snadná doba, kterou škola prošla. Dvě světové války, totalitní režim. Ale na počátku stála myšlenka paní hraběnky Fürstenberg, touha povznést život tehdejší generace mladých dívek. A tato myšlenka přetrvala. Škola přes nepřízeň té či oné doby slouží dále. Jistě, bylo potřeba nadšených a obětavých lidí, kteří myšlenku vzali za své a nesli ji a nesou v proměnách času a společnosti. Patří jim za to veliký dík.

Škola je potřebná pro život. Tak je to zřejmé i zde v Odrách. Ať už v dřívějším poslání naučit děvčata nejen potřebnému vzdělání, ale i praktickým dovednostem, nebo v současných oborech, pomocí nichž absolventi a absolventky nacházejí své vlastní uplatnění ve společnosti. Ale škola má také svůj vlastní život. Je krásné, když se stává místem vzdělanosti, ale také kultury, sportu, když dává příležitost k tvořivosti, realizuje užitečné projekty a sama objevuje krásu ukrytou ve schopnostech mládí i v radosti společného úsilí. Myslím, že současná Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České má co nabídnout a má se čím pochlubit. Od celostátních přehlídek zájmové umělecké činnosti církevních škol, přes činnost pěveckých sborů Datio a Donatio, představení Popelka Nazaretská, projekty Comenius a další. Lze si jen přát, aby obětavost a nadšení učitelů a žáků přinášely další bohaté plody společné činnosti.
V souvislosti se školou nelze nezmínit jméno patronky školy – svaté Anežky České. Jsem rád, že škola je má za své. Myslím si, že její osobní příklad ušlechtilosti a nezištné obětavosti pro druhé dává škole ten správný charakter.

Ať je tedy tato naše stopadesátiletá či nově dvacetiletá škola takovou „Anežkou" rozdávající moudrost, vzdělání, milosrdenství, Anežčinou hvězdou, která nezáří pro sebe, ale rozdává své světlo druhým.
Přeji to škole do dalších let, přeji to všem, kdo se jakkoliv na jejím životě podílejí.

Mons. František Václav Lobkowicz, O. Praem
biskup ostravsko-opavský

Živě si vzpomínám...

... na dobu před dvaceti lety, kdy naše úsilí založit v Odrách církevní školu se, díky Bohu a díky řadě obětavých, schopných a odvážných lidí, podařilo uvést ve skutečnost. Tehdy byly Odry ještě v arcidiecézi olomoucké a já měl na starosti církevní školy. Z paměti mi nevymizela žádná návštěva, bohoslužba či kulturní akce, které jsem na Vaší škole spolu s Vámi prožil. O řadu let později jsem byl u nás v Olomouci svědkem působivé a nezapomenutelné inscenace Popelky nazaretské, ve které se doslova zatřpytil i duchovní rozměr a tvůrčí duch Vašeho školního společenství, které je schopné inspirovat, sdílet se a předávat radost druhým.
Vážím si toho, že mohu aspoň touto cestou pozdravit, jak všechny milé přátele, které jsem na Vaší škole osobně poznal a s nimiž mi bylo ctí a radostí spolupracovat, tak i všechny ročníky studentů, pro které budou obě výročí jistě vítanou příležitostí k radostnému setkání.

Pokoj a dobro Vám všem!
Těšíme se, že i Vy někdy znovu zavítáte k nám do Olomouce opět s nějakým hodnotným kulturním programem.

Žehná Vám

Mons. Josef Hrdlička
pomocný biskup olomoucký

Jubilea

– a zvláště v tomto případě, kdy si připomínáme jubileum tak významné a dvojnásobné – jsou bezesporu důvodem k oslavě i přátelskému setkání, ale zdaleka nejen to. Je to i čas, kdy se můžeme na chvíli zastavit a s menší či větší hrdostí o jubilantovi popřemýšlet a popřípadě zavzpomínat. V případě našeho jubilanta – jímž je Střední pedagogická škola a Střední zdravotní škola svaté Anežky České v Odrách – je to asi i dobrá příležitost si znovu uvědomit, čím byla a je pro město a jeho obyvatele i pro jeho okolí.

Můžeme se zamýšlet na tím, čím byla asi motivována zakladatelka školy hraběnka Charlotta von Fűrstenberg, která na počátku druhé poloviny 19. století zakládá na svém panství kromě této školy i nemocnici a chudobinec? Myslím si, že hlavním mottem pro realizaci tak rozsáhlého humanitního díla, byla její křesťanská snaha a úsilí poskytovat potřebným úlevu a pomoc, vracet lidem zdraví a k tomu vychovat i patřičně kvalifikované osoby. Můžeme i po stopadesáti letech žasnout nad tím, jak úctyhodné dílo se podařilo uskutečnit.

Co je však snad ještě více hodno obdivu je to, že přes všechny historické peripetie, přes veškeré snahy zrušit toto chvályhodné dílo, škola opět funguje v duchu své zakladatelky. Přes válečné události, přes totalitní praktiky minulých režimů, přes zlou vůli lidí, kteří se snažili vymazat z myslí lidí blahodárné působení církevních škol, povstala po sametové revoluci oderská církevní škola znovu jako bájný Fénix.

Ba co více, nejen povstala, ale postupně nabrala nový dech. Může se s hrdostí ohlížet nejen na posledních dvacet let své existence, ale s důvěrou, radostí a sebevědomím se dívat i do budoucna. Cílevědomé úsilí vedení školy přináší své plody a škola se stává výrazným fenoménem nejen v Odrách, ale i v širokém okolí, některé její aktivity mají ještě mnohem širší dopad. Jsem tomu moc rád i proto, že vedení města si téměř celou dobu novodobé historie školy uvědomovalo důležitost existence této školy v Odrách a podle svých možností ji podporovalo.

Přeji škole svaté Anežky České, aby tak, jak její prostory naplňují mladí lidé se svými sny a vizemi, byla i ona naplněna neutuchajícím elánem mládí a své sny a vize v duchu své zakladatelky mohla a uměla realizovat. Věřím, že se bude moci i nadále spolehnout nejen na vlastní síly, ale i na patronku, kterou nese ve svém názvu.

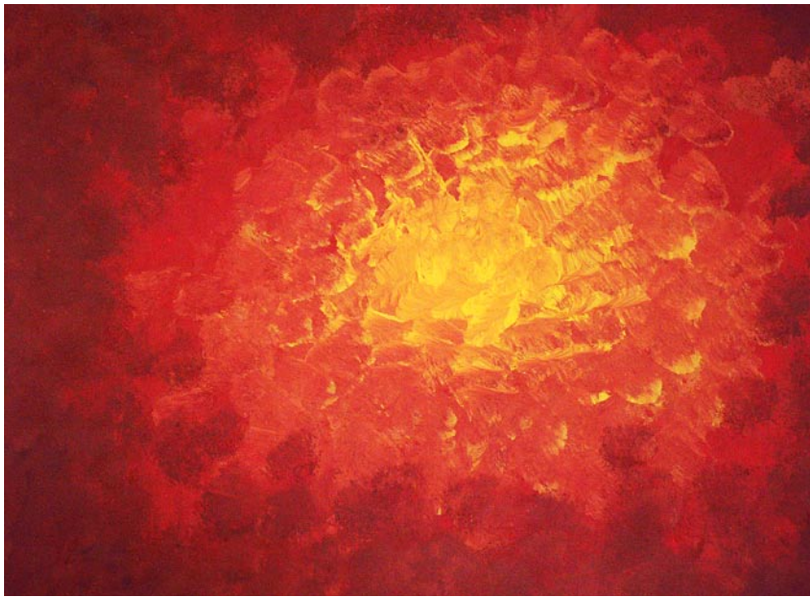
Ing. Pavel Matůšů
starosta města Odry

Když někdo uzavírá desetiletí...

... svého života, říká se, že mu přibyl další křížek. Nejspíš podle latinské číslice označující desítku. Kříži ovšem můžeme rozumět také jako velmi srozumitelnému znamení. Spojuje zdánlivě nespojitelné: nebe se zemí a zároveň jednu stranu s tou druhou. Tedy krásu s všedností a zároveň lidské bytosti tak rozdílně smýšlící. Snad proto kříž tolik připomíná křižovatku.

Poslání, být takovým znamením kříže mezi lidmi, patřilo nejen svaté Anežce, ale patří také její škole v našich Odrách. Co na tom, že jich má v letopočtu už patnáct. Třeba to také připomíná, že takové křižovatky je nutné budovat v naší zemi stále. Upřímně přeji pedagogům a studentům, ať je právě toto těší ze všeho nejvíce.

P. Petr Kuník
farář v Odrách

Sabina Mattiviová, „Léto", 4. roč.

Mé setkávání s oderskou církevní školou

V roce 1991 jsem již rok ředitelo val na Základní škole v Odrách, Komenského ulice. Po tomto roce jsem začal přemýšlet nad zřízením střední školy v Odrách, jelikož návaznost pro vycházející žáky základních oderských škol byla v našem městě pouze v odborném učilišti. Proč jsem usiloval o zřízení kvalitní střední školy zakončené maturitou je nasnadě. I malé město se skutečně stává městem s další možností rozvoje, má-li co nabídnout svým žákům základních škol a nejen jim, ale i žákům z širšího okolí.
První myšlenka byla zřídit na naší škole gymnázium, tak jako tomu bylo koncem 50. a v polovině 60. let ve formě tehdejší SVVŠ.
Proto jsem se zjištěním začínajících a postupných kroků pro obnovu církevní dívčí školy do této aktivity vkládal velké naděje. Myšlenka otce Vojtěcha a pánů Viléma a Milana Rojovských tuto školu zřídit dostávala stále jasnějších obrysů a dne 1. září 1991 začala CÍRKEVNÍ STŘEDNÍ ŠKOLA SV. ANEŽKY ČESKÉ v Odrách působit.
Dnes po dvaceti letech se nejedná již pouze o dívčí školu, ale do všech studijních oborů, které se ve škole vyučují, jsou přijímáni i chlapci.
Když jsem v roce 1997 byl zastupitelstvem města zvolen místostarostou města Odry, měl jsem ve své kompetenci mimo jiné i starost o školství. Činil jsem vždy příslušné kroky pro udržení a hlavně posílení a rozvoj obou středních škol.
Díky každoročnímu a pravidelnému pořádání, letos již 18. ročníku celorepublikové přehlídky zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol, se oderská škola dostala do povědomí nejen blízkého okolí, ale celé České republiky.
Každý další ročník těchto kulturních vystoupení potvrzuje pravidlo nových a stále kvalitnějších dramatických, tanečních a pěveckých vystoupení, o čemž svědčí úžasná atmosféra na závěrečných gala představeních a také kvalitní hodnocení poroty. Škola je také pravidelným pořadatelem celorepublikové soutěže „Mendelovy Hynčice".
Jsem velmi rád, jako občan Oder, že oderská církevní škola sv. Anežky České v našem městě působí.
Závěrem bych chtěl škole samotné, jejímu vedení, pedagogům, studentům a všem zaměstnancům popřát hodně sil v jejich práci a navíc škole samotné dostatek kvalitních studentů, nových kreativních pedagogů a úspěšné plnění plánů pro její rozvoj a stálou kvalitu.

Mgr. Jiří Vlček – příznivec školy
místostarosta města Odry (1997 – 2010)

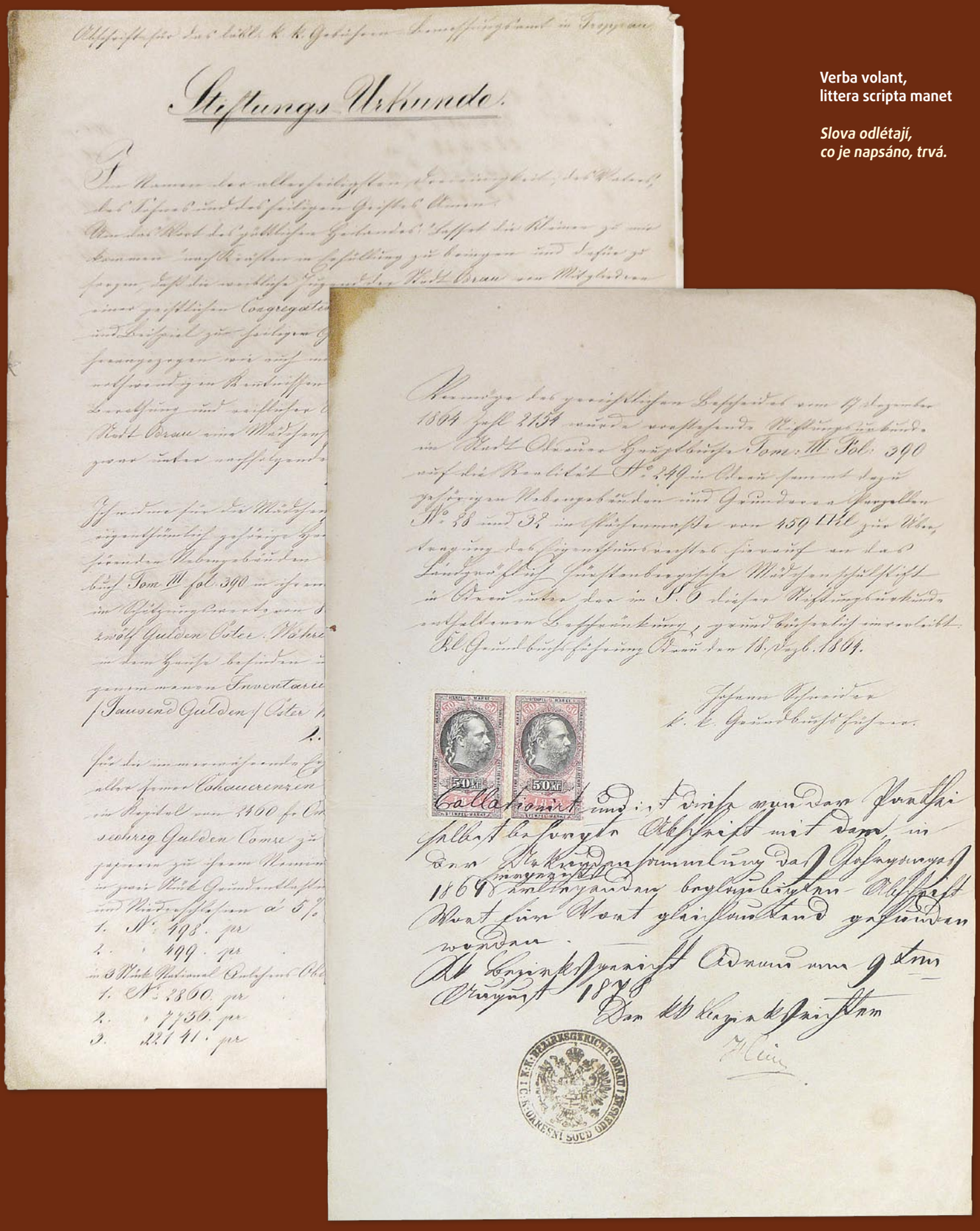
Václav Foltýnek, Kateřina Istoková, Markéta Stachová, „Sycení nemocných", 2. roč.

Nejstarší historie školy

**Verba volant,
littera scripta manet**

***Slova odlétají,
co je napsáno, trvá.***

Zakládající listina školy ze 6. května 1861

„Ve jménu Nejsvětější Trojice, Otce, Syna a svatého Ducha, amen." Abychom skutkem naplnili slova božského Spasitele „Nechte maličkých přijíti ke mně" a abychom se přičinili, aby dívčí mládež města Odry byla vedena členy duchovní kongregace ženského pohlaví slovem a příkladem ke svaté bázni boží a ke křesťanským ctnostem a také pro svůj časný život byla vybavena potřebnými znalostmi, rozhodla jsem se po vážné poradě a zralém uvážení zřídit a dotovat ve městě Odry dívčí školu, a to za následujících ustanovení:

1. Věnuji dívčí škole dům v Odrách kat. č. 249, který jsem nově postavila a který mi náleží, spolu s vedlejšími budovami, které k němu přísluší a spolu s parcelou č. 28 a 32, pozemková kniha díl III.f. 390, v její nynější výměře 459 čtver. sáhů a v odhadní ceně 8 512 rak. měny, spolu se vším zařízením, které se v domě nachází a který je sepsán v inventáři, k tomu účelu pořízeném, v hodnotě 100 zl. rak. měny.
2. Pro stálé udržování shora uvedeného domu a všech jeho náležitostí v dobrém stavu, věnuji kapitál 2 460 zl. konv. měny s pětiprocentním úrokem, pozůstávající z dále uvedených cenných papírů podle jejich nominální hodnoty: dva kusy obligací z výkupu pozemků ve Vévodství Horní a Dolní Slezsko po 100 zl., čtyři akcie Metalliques po 100 zl. na 5 % a tři obligace Národní půjčky po 20 zl. na 5 %, celkem 2460 zl. konv. měny, které jsou vinkulovány jako stavební kapitál pro dívčí školu v Odrách a určuji, aby potřebné opravy budovy, stejně jako udržování a případné další opatřování inventáře bylo hrazeno z úroků tohoto kapitálu, bez toho, že by pro mne nebo mé dědice vyplývala povinnost k nějakému dalšímu příspěvku, ať už v penězích, dřevu apod.
3. Jako dotaci k vydržování učitelek na dívčí škole, které vždy musí náležet nějakému církevnímu řádu nebo duchovní kongregaci, věnuji kapitál 23 000 zl. konv. měny na 5 % v dále uvedených cenných papírech podle jejich nominální hodnoty, jako 23 kusů obligací na 5 % z roku 1852, které jsou vinkulovány jako dotační kapitál pro dívčí školu v Odrách, a připojuji podmínku, že ani mně, ani mým dědicům nepřipadá závazek k dalším příspěvkům.
4. Správu shora uvedené budovy se všemi náležitostmi, které k ní patří, stejně jako správu a opatrování částky 2 460 zl. konv. měny v 5 % obligacích z výkupu slezských pozemků, částka je věnována k udržování všech staveb a inventáře, dále dotační kapitál 23 000 zl. v 5 % státních úpisech – svěřuji výlučně a na všechny časy nejctihodnějšímu panu knížeti arcibiskupu olomouckému s úctyplnou prosbou, aby tento nejctihodnější muž ráčil vzít na sebe a na věčné časy i na své nástupce na knížecím arcibiskupském stolci olomouckém povinnost mít otcovskou starost o to, aby v domě, který jsem určila pro dívčí školu, byl z úroků kapitálu, který mu byl svěřen do správy, byl vydržován potřebný počet členů nějakého duchovního, církevně schváleného společenství, ať už nějaké řehole nebo pouhé kongregace ženské, kteří by měli schopnosti a dostatek dobré vůle k tomu, aby všechnu školní mládež v Odrách vychovávali k v bázni před Pánem k tomu, aby se stala hodnou toho, být členem svaté katolické církve, a aby ji vyučovali nejen v předmětech předepsaných pro obecnou školu, nýbrž a by ji také účelně zaměřeným industriálním vyučováním připravovali pro budoucí povolání. Udržuji tímto výslovně, že na této dívčí škole mají působit nejméně tři a nikdy méně než tři učitelky vydržované z mé nadace a schopné vyučovat.
5. Protože si přeji, aby bylo známo, že tato moje nadace je církevní, a aby tak s ní bylo nakládáno, vkládám správu všeho nadačního jmění i způsob a metody péče o naplnění shora zmíněných nadačních závazků výslovně do rukou tou dobou stávajícího nejctihodnějšího pana knížete arcibiskupa olomouckého.
6. Jako výslovnou podmínku si stanovím, že tato moje nadace pro zřízení dívčí školy v Odrách pod vedením duchovního společenství, které k tomu zvolí nejctihodnější pan kníže arcibiskup, nesmí být sloučena s žádnou jinou nadací a nadační jmění nesmí být použito k žádnému jinému účelu než k výslovně stanovenému. Kdyby měla být tato má nadace, před čímž Bůh zachovej, zrušena, nebo jen její účel tím, že by zde nevyučovaly učitelky z duchovního řádu, nebo by se vyučování nějakým způsobem stále odcizovalo, pak mají shora uvedené nadační částky jako budovy a zahrada připadnout opět mně a mým dědicům a ti budou o nich moci svobodně rozhodovat.
7. Z této příčiny tedy svoluji, aby vlastnické právo na dům č. 249 v Odrách v §1 této zakládací listiny, včetně vedlejších budov a pozemků, bylo vtěleno do pozemkových knih pro „Lantkraběcí fürstenberskou nadaci dívčí školy v Odrách", s výhradou v předcházejícím šestém paragrafu případného navrácení mně a mým dědicům. Na důkaz toho, abych zachovala ve stálé platnosti tuto mnou založenou nadaci, dala jsem pořídit tuto stávající listinu, která pro věčnou paměť bude uchovávána u nejdůstojnější knížecí arcibiskupské konsistoře v Olomouci, z této listiny jsem pak dala pořídit ověřený opis pro c.k. Moravsko-slezské místodržitelství, stejně jako jeden ověřený opis pro můj rodinný archiv a vyžádala jsem si od nejdůstojnějšího pana knížecího arcibiskupa olomouckého potvrzení o jeho přijetí.

Ve Vídni 6. května 1861

Charlotta lantkraběnka Fürstenberková
rozená hraběnka Schlabrendorfová
Franz Dinter, m.p., svědek
Johann Andrassy, svědek, m.p.

Dr. Franz Lechner, c.k. notář, potvrzuje, že tato listina byla přede mnou vlastnoručně podepsána paní hraběnkou, vdovou po c.k. tajném radovi, a svědky Franzem Dinterem, hraběcím fürstenberským sekretářem a Johannem Andrassym, voňavkářem.

Ve Vídni 6. května 1861

My, Friedrich, z milosti Boží a svatého apoštolského stolce arcibiskup olomoucký, Jeho papežské Svátosti prelát a asistent trůnu, vévoda, kníže, hrabě královské české kaple, lantkrabě z Fürstenberka, doktor teologie, Jeho c.k. apoštolského Veličenstva skutečný tajný rada, rytíř císařského ruského řádu sv. Anny I. třídy tec., přijímáme tímto předloženou nadační listinu, přejímáme správu nadace podle přání vysoce urozené paní zakladatelky, potvrzujeme, že jsme přijali odevzdávací listinu o domu č. kat. 249 v Odrách, dále, že jsme přijali stavební kapitál 2460 konv. měny a přidělený kapitál 23 000 zl. konv. měny ve shora uvedených cenných papírech a slibujeme za nás a naše zástupce, že o zachování této nadace a řádné plnění vyslovených nadačních závazků se chceme otcovsky starat. Důkazem toho je podpis našeho jména vlastní rukou a otisk naší pečeti.

Ve Vídni, dne 7. května 1861

Friedrich m.p.

Markéta Šeligová, „Základní kámen“, 3. roč.

Programm Zur Grundtseinlegung bei dem zu erbauenden Schulschwesternhause am 26ten April 1859 Nachmittags 2. Uhr

1. von der Kirche aus geht die versammelte Schuljugend mit den Lehrern, der Geistlichkeit in Prozession auf der Bauplatz, um anzuzeigen, daß die Schule /:die Kinder Erziehung:/ das Lieblingskind unserer Heil[ige] Religion ist.
2. der Grundstein – der zugleich ein Eckstein des Gebäudes ist, steht auf dem Bauplatz in der nähe der Stelle, wo er eingesetzt werde soll, mit grüner Kränzen geziert, die von 6 weißgekleideten Mädchen gehalten werden.
3. der Stein wird eingesegnet und dann einige Worte an die Schuljugend und an die Bewohnern von Odrau gerichtet, um ihnen die Wichtigkeit der Schulle als Bildungsanstalt an Herz zu legen.
4. Der Maurerpolier gibt den Malter und der Stein wird eingesenkt /: drei Pöllerschüße :/ gerichtet, worauf die üblichen Hammerschlage erfolgen /:3 Pöllerschüße :/ als:
   a. von Seiten der Hochwürd. Geistlichkeit
   b. dem P[ro] T[empore] Herr Bezirksvorsteher
   c. vom Gemeindevorstand
   d. ein Mädchen die in Namme all ihren Mitschulerinnen in wenig Worten Dank und das Versprechen gibt, daß sie durch Fleiß und Tugend dem Wunsche der hohen Gründerin dieses Schulgebäudes mitsprechen wollen.
   e. Den letzten Hammerschlag gibt der Rerpraesentant Ihre Excellenz mit den Worten: In Namen Ihrer Excellenz etc. etc. gebe ich den Grundstein den letzten Hammerschlag und es beginne der Bau mit Gott!

./.
Herr Baumeister vollenden sie den Bau zur allgemeinen Zufriedenheit /:wobei ihr der Hammer übergeben wird:/

5. Der Stein wird alsogleich vermauert, und
6. die Procession geht in die Kirche wo – großer Gott war loben – auch gesungen und der hei[lige] Segen gegeben wird.

Program slavnostního položení a posvěcení základního kamene (26. 4. 1859, odpoledne ve 2 hodiny)

1. od kostela vyjde shromáždění školní mládeže s učiteli v procesí na stavební místo, aby bylo zřejmé, že škola (výchova dětí) je milé dítě naší svaté víry
2. základní kámen, který je současně nárožním kamenem budovy, bude na staveništi v blízkosti místa, kde má být osazen, bude ozdoben zelenými věnci, které drží šest bíle oděných děvčat
3. kámen bude požehnán a pak bude věnováno několik slov školní mládeži a obyvatelům Oder, aby jim důležitost školy, jako místa vzdělání, ležela na srdci
4. Stavební mistr osadí kámen a ten bude posvěcen, budou následovat tři údery kladivem
   a) od vysoce ctěného duchovenstva
   b) od přednosty kraje
   c) od představeného obce
   d) jedno děvče pronese jménem všech žákyň několik slov díků a dá slib, že svou pílí a ctností budou naplňovat přání její výsosti zakladatelky školy
   e) poslední úder kladivem pak dá jeho Excelence se slovy jménem Vaší Excelence… dávám tomuto kameni poslední úder kladivem a zahajuji stavbu s Bohem!

/pane stavbyvedoucí dokončete dílo ke všeobecné spokojenosti (bude mu předáno kladivo)/

5. Kámen bude tedy hned zazděn a
6. procesí odchází do kostela, kde bude chválit velikého Boha a kde bude dáno svátostné požehnání

Ohlédnutí za nejstarší historií církevní školy (1855 – 1951)

Základní prací, v níž se můžeme dočíst o historii školy, jsou Dějiny města a soudního okresu Odry autora Antona Rolledera z roku 1903, vydal Městský úřad Odry 2002. A. Rolleder zde uvádí:

Lantkraběnka Charlotta Fürstenberková si postavila několikerými nadacemi v myslích obyvatel Oder trvalý pomník. Nechala postavit nemocnici, založila dívčí školu, dotovala nadačního kaplana, zřídila chudobinec.

V letech 1855 až 1858 získala lantkraběnka domy č. 248 a 249 v Nádražní ulici (dříve Nemocniční) a stavební místo č. 250, kde stával prastarý městský špitál (chudobinec), který byl už na spadnutí a byl v roce 1852 zrušen. Dala tyto malé a nevzhledné domy odstranit a na jejich místě vybudovala pěknou jednoposchoďovou budovu, kterou věnovala trojtřídní dívčí škole a dotovala částkou 23 000 zl. konv. měny. Zakládající listina ze 6. května 1861 je uvedena v předchozí části textu.

Výnosem z 12. října 1861 byly lantkraběnce účtovány z této nadace poplatky ve výši 3577 zl. 64 1/5 kr. Proti tomu podala lantkraběnka stížnost na okresní finanční ředitelství a uvedla, že poplatky mohou činit nejvýše 984 zl. 34 ½ kr. Stížnosti bylo vyhověno a okresní přestavený sdělil dne 25. ledna paní lantkraběnce, že poplatky byly stanoveny ve výši 226 zl. 68 ½ kr. Když lantkraběnka Fürstenberková založila nemocnici a dívčí školu, založila nadaci ve výši 9500 zl. pro kaplana, který byl určen pro oba tyto ústavy. Zakládací listina je ze dne 8. února 1862. První lantkraběcí fürstenberský nadační kaplan a katecheta na dívčí škole byl Johann Bardutzky. Přišel jako kooperátor na oderskou faru v roce 1854, stal se brzy nato zámeckým kaplanem a pomáhal jako poradce lantkraběnce Fürstenberkové při zřizování a zařizování dívčí školy a chorobince. Od roku 1857 byl činný jako městský kaplan, 1862 byl jmenován nadačním kaplanem a v této funkci působil jako ředitel a duchovní správce všech fürstenberských nadací v Odrách až do roku 1879. Výnosem Okresního hejtmanství v Opavě mu bylo dne 30. prosince 1871 vysloveno poděkování a uznání za jeho blahovolné působení v oblasti humanity a vzdělávání mládeže. Jeho nástupci byli Dr. Karl Kuhr (1879 – 1886), Alois Barech (1886 – 1890), Wenzel Havelka (1890 – 1899), Gustav Klug (1899 – 1900), Albin Bordowsky (1900 –).

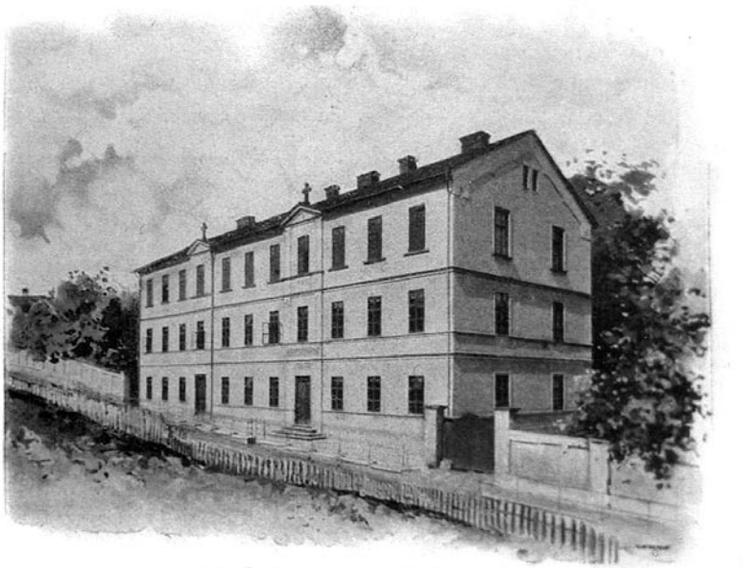
Trojtřídní škola (1861). Podle již citovaného zakládacího dopisu z 6. května 1861 zřídila lantkraběnka Fürstenberková trojtřídní dívčí obecnou školu. Jednání o převzetí školy školními sestrami v Moravské Třebové ztroskotala, a proto kníže arcibiskup určil, že lantkraběcí Fürstenberskou dívčí školu v Odrách převezmou tři školní sestry z Opavy, což se stalo v březnu 1861. Když řádový provinciál v Opavě žádal, aby obec dodala dřevo k vytápění školy, odmítl to obecní výbor s poukazem na protokol z 9. dubna 1861 o zatímním převzetí dívek školními sestrami, protože v tomto zápise stálo, že zřízením dívčí školy nevzniknou obci žádné peněžní náklady a že ani v budoucnu nebude obec povinna nějaké náklady nést. Přesto obec darovala, aby vyšla vstříc okamžité potřebě, dívčí škole „jednorázově" 4 sáhy měkkého dřeva. 8. ledna 1862 byly dívčí škole poukázány 42 zl. r. m. jako příspěvek na dřevo. Tento obnos použila industriální učitelka Cäcilie Kleinová na vyučování chudých městských dívek. Tato částka byla zajištěna však za podmínky, že bude obec spokojena s industriálním vyučováním v dívčí škole a že bude dívkám v třetí a čtvrté třídě, které se pro velký počet nutně měly otevřít, umožněno industriální vyučování. Obec si podržela i nadále právo rozhodovat o této částce. Když však lantkraběnka vyjádřila úmysl zřídit 4. třídu, prohlásila obec v dopise představenému Řádu německých rytířů Klossovi v Opavě, že dodrží svůj slib dotovat jednu řádovou sestru.

Zřízení 4. třídy. Dne 31. března 1863 prohlásila lantkraběnka, že zřídí 4. třídu bez nároku na příspěvek od obce, což se také v tomto roce stalo. Výnosem Zemské vlády slezské z 23. října 1864 byla oderská čtyřtřídní dívčí škola povýšena na farní hlavní školu s právem veřejnosti.

Počátkem roku 1871 sdělil představený Řádu obci, že od příštího roku bude 4. třída zrušena. O dva měsíce později žádal však od obce k vydržování této třídy subvenci 300 zl. Obec zajistila i nyní 275 zl. pro učitelku této třídy a 25 zl. pro katechetu a později ještě 42 zl. pro industriální vyučování, celkem tedy 342 zl., ovšem jen do odvolání. Obec vybírala školné od všech školou povinných dětí ve městě. Později však žádaly školní sestry školné, které na jejich školu připadá, v plné výši. Musely předložit roku 1876 okresní školní radě rozpočet, seznam rozdělení školného pro dívčí školu a výkaz použití školného pro dotaci dívčí školy. Odvolací výbor se odvolal na předávací protokol z 9. dubna 1861, podle kterého není obec povinna peněžními náklady vůči dívčí škole. Dobrovolně až do roku 1873 přispívala obec ročně částkou 342 zl. k vydržování jedné sestry. Protože 4. třída zůstala, rozhodla obec v r. 1878 nadále poskytovat až do odvolání školním sestrám jako ekvivalent za školné ročně 360 zl. jako plat pro učitelku a 40 zl. na otop a jiné výdaje pro 4. třídu.

Zřízení 5. třídy (1877 – 1888). Protože byla potřeba stále širšího vzdělání pro dívky a vedení klášterní školy se bránilo jejímu rozšíření, bylo městské zastupitelstvo po delším zdráhání nuceno na nátlak školních úřadů provést toto rozšíření samo. C.k. zemská školní rada dovolila výnosem z 13. prosince 1877, aby v návaznosti na vyučování ve 4. třídě lantkraběcí Fürstenberské dívčí školy byla zřízena 5. dívčí třída v budově měšťanské školy pod vedením ředitele této školy. Pátá třída byla 4. února 1878 otevřena.

Zřízení 6. třídy (1881 – 1889). Když návštěvnost této třídy stále stoupala, nařídila roku 1881 okresní školní rada zřízení 6. třídy, k čemuž se obecní výbor postavil odmítavě, roku 1884 však rozhodl, že tato třída bude zřízena, pokud bude zemská subvence zvýšena ze 4400 zl. na 5000 zl. Žádost však byla zamítnuta. v roce 1887 vznesl obecní výbor znovu žádost o zvýšení subvence a rozhodl 3. února 1888 v době, kdy se v Říšské radě projednával lichtenštejnský školský návrh, otevřít k počátku školního roku 1888/89 šestou dívčí třídu a obdržel pro tuto třídu od Zemského výboru podporu 300 zl.

Landgräfl. Fürstenberg'sche Mädchenschule.
Nach einem Lichtbilde von K. Stable.

Dne 7. srpna 1888 sdělil starosta obecní radě, že vedení Fürstenberské dívčí školy vyjednává s okresním silničním výborem v Odrách o koupi mýtnice ve prospěch rozšíření školy a vyjádřilo ochotu zřídit 5. a 6. třídu, jestliže město obě tyto třídy bude subvencovat stejně jako čtvrtou třídu. Protože ale jednání o koupi mýtnice selhala, odmítl provinciál rozšíření školy a stejně se vyjádřil spirituál před starostou a představeným místní školní rady.

Obecní výbor se rozhodl 3. února 1888 otevřít 6. dívčí třídu. Vedení lantkraběcí Fürstenberské dívčí školy, která podle výnosu okresní školní rady z 1. července 1887 byla prohlášena za soukromou s právem veřejnosti, žádalo 28. května zemskou školní radu o udělení stavebního povolení pro stavbu druhého patra s opomenutím místního školského úřadu. Žádalo uzavřít školy kvůli opravám od 1. července. Chtělo tak konkurovat městské 5. a 6. třídě, jejichž otevření stálo mnohé oběti, a rovněž otevřít 5. a 6. třídu, což však místní školní výbor nepovažoval za potřebné. Obecní výbor se rozhodl odejmout dívčí škole od 1. července dosud poskytovanou podporu 400 zl. a vybírat školné dosavadním způsobem také od cizích žákyň. Klášterní škola potom žádala také školné od žákyň prvních tří tříd. 24. srpna oznámilo vedení dívčí školy místní školní radě, že k počátku školního roku 1888/89 otevře 5. třídu.

Stavba druhého patra. V roce 1888 bylo na budově lantkraběcí Fürstenberské dívčí školy přistavěno druhé patro, čímž bylo získáno místo pro 5. a 6. třídu. Pátá třída byla otevřena na počátku šk. roku 1888/89, 6. třída s povolením zemské školní rady z 25. května 1889 od 1. září 1889. Ministerským výnosem z 15. 6. 1887 bylo „Lantkraběcí Fürstenberské klášterní dívčí obecné škole chudých školních sester Třetího řádu svatého Františka v Odrách" propůjčeno právo veřejnosti a podle výnosu c.k. zemské školní rady z 26. července 1889 to platilo i pro 5. a 6. třídu.

Zřízení 7. třídy. 1. září 1891 byla s povolením c.k. zemské školní rady z 12. srpna 1891 otevřena 7. třída. Stavbou budovy pro mateřskou školu, která byla umístěna v přízemí, byly v 1. a 2. poschodí získány další prostory pro školní účely. Ředitel kongregace P. Fortunatus Stara podnikl kroky ke zřízení lantkraběcí Fürstenberské soukromé dívčí měšťanské školy. S úředním povolením byla v březnu 1899 přeměněna 6. a 7. třída obecné školy na 1. a 2. třídu měšťanské školy a 1. září 1899 s povolením c.k. zemské školní rady ze dne 17. června 1899 byla otevřena 3. třída měšťanské školy.

Ministerským výnosem z 27. dubna 1900 bylo dívčí měšťanské škole propůjčeno právo veřejnosti.

Ředitelky školy v letech 1861 – 1903

Jako ředitelky obecné školy, které však nevyučovaly, zde působily od roku 1861 následující sestry:
Isabella Riegrová (1861/62), Cupertina Löwyová (1862/63), Helene Breuerová (1863–67), Gabriela Brettschneiderová (1867–69), Cupertina Löwyová (1870–76), Konstantia Lessná (1876–84), Salesia Kovalová (1884–92), Anna Urbanová (1892/93), Felicia Pospišiliková (1893–97), Theodora Peschelová (1897–), od roku 1899 je ředitelkou měšťanské školy.

Zřizování mateřské školy (1884 – 1896). C.k.okresní školní rada v Opavě dala v roce 1884 podnět ke zřízení mateřské školy. Obec Odry se usnesla, že vyčká, až velcí průmyslníci se ve vlastním zájmu rozhodnou poskytnout příspěvek na tento účel. Johann Ulrich, majitel pivovaru, daroval r. 1886 100 zlatých na zřízení mateřské školy. Peníze byly uloženy ve spořitelně a obecní výbor zvolil komitét, který měl vytvořit „Spolek pro zřízení mateřské školy". Do tohoto spolku náleželi: dr. Josef Wirt, Gustav Gerlich, Johann Englisch, Benjamin Heinz a Karel Hilscher, nic se však nedělo. Ředitel měšťanské školy Ernst Urbašek podal 1895 v obecním výboru určité návrhy, které byly téhož roku odevzdány stavebnímu oddělení a místní školní radě k posouzení. Mezitím obchodník s hedvábím August Herzmansky z Vídně, který pocházel z Oder a který již řadu let vždy o Vánocích dal kompletně obléknout zpočátku 12 chlapců a 12 dívek, později 24 chlapců a 24 dívek, poukázal faráři Johannu Bardutzkému prostředky k pořízení potřebných prostor pro mateřskou školu při lantkraběcí Fürstenberské dívčí škole. Budova této školy byla podstatně zvětšena a 2. září 1896 byla v ní vysvěcena a otevřena Mateřská škola Augusta Herzmanského. Dobrodinec však zemřel již 6. prosince 1896, aniž by spatřil své dílo.

Dalším zdrojem informací je projektová práce studentů 3. ročníku oboru Sociální vychovatelství Řeholní řády a kongregace v Poodří v minulosti a současnosti, Odry 2007 – vedoucí práce sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, členové pracovního týmu Petřeková Marie, Sikorová Agata, Šigutová Marie, Šubrt Jan, Tomanová Zuzana, Vaňáková Marie. V ní se uvádí:

Roku 1832 koupila v dražbě hraběnka Charlotta von Fürstenberg oderské panství, které vlastnila její matka. Byla to velice zbožná žena, která projevovala svou dobročinnost tím, že zakládala ústavy pro nemocné a chudé.

Tradice mluví o její zálibě pro krásy přírody, které jí vedly ke snaze pěstovat krásu a ušlechtilost lidské duše křesťanskou výchovu. V té době chodily dívky do školy jen poskrovně, a proto pojala myšlenku vybudovat samostatnou dívčí školu. Úředních záležitostí se ujal městský kaplan

Jan Bardutzky a docílil i církevního souhlasu u arcibiskupa Friedricha von Fürstenberg. **Základní kámen byl posvěcen 26. dubna 1859.** Po další dobu se vedlo jednání o převzetí školy sestrami III. Řádu sv. Františka v Opavě. Souhlas k vyslání těchto sester udělil provinciál minoritů P. Leopold Klose.

1. dubna 1861 byla škola vysvěcena farářem Josefem Hilsherem. Den nato se konaly slavné bohoslužby a v 9 hodin byly sestrám předány k výchově a vyučování zapsané dívky do jedné třídy. První učitelky byly sestra Helena Breuerová, která vyučovala čtení a psaní a sestra Emiliana Kowalová, která vyučovala počty a náboženství. 15. dubna bylo započato s vyučováním ručních ženských prací, kterým se po dobu trvání ústavu věnovala mimořádná péče.
Běžný školní rok začínal zpravidla 1. října a byl ukončen 9. srpna. 1. října 1861 bylo zahájeno vyučování ve dvou třídách. K dosavadním učitelkám přibyla sestra Gabriela Bretschneidrová.

Od 1. října 1863 byla škola rozšířena na čtyřtřídní. Přípisem c.k. zemského presidenta v Opavě byla škola určena jako hlavní farní škola s právem vystavovat veřejná platná vysvědčení. To vše se odehrálo 13. října 1863.

Roku 1864 náhle zemřela hraběnka Charlotta. Tato neočekávaná rána těžce dolehla na mladičký konvent sester. V těchto svízelných a těžkých chvílích a dobách se ukázala pomoc Boží a Bůh sám ukázal, že celé dílo stojí pod Jeho zvláštní ochranou. 2. 7. 1864 byla škola předčasně uzavřena pro epidemii neštovic.
Ve školním roce 1864–65 byly v budově provedeny opravy a úpravy za 200 zlatých. 19. září 1865 provedl vizitaci školy kníže arcibiskup, který 20. září vykonal ve městě sv. biřmování. 23. srpna 1866 v Opavě zemřely sestry Kowalová a Winkelsbergová na choleru.

Říšský školský zákon platný od 15. května 1869 zvyšoval požadavky jak školní pravomoci, tak i vzhledem k výkonům učitelských sil. O duchovní správu sester a o náboženskou výchovu dětí se staral místní kaplan p. Jan Bardutzký.

Matka představená Konstanzia Lehsny a vedoucí školy Salesia Koval **navštívily roku 1891** ve Vídni dobrodince školy Augustina a Amalii Herzmanské a přednesly prosbu o pomoc při zřízení mateřské školy. Druhý den se vrátily s manželi, kteří pro všechny žákyně připravili pohoštění, při němž žákyním podávaly pokrmy samotné sestry. V lednu roku 1892 odešla sestra Salesia Koval na zotavenou do Neustiftu, kde 10. března zemřela. Generální představená Konstanzia Lehsny byla dlouhá léta představenou Oderského konventu. Přístavbou dvou poschodí zajistila sestrám zdravé obytné místnosti. Pro školu dala vystavět tělocvičnu a vydláždit a upravit celý dvůr. Největší dobrodiní však prokázala, když dala v novostavbě zřídit pro sestry a chovanky kapli s titulem: Stigmatizace svatého Františka. Svatý František byl řádovým patronem této kongregace. V den jeho svátku 4. října měly žákyně ze školy volno. Sestra Immaculata vzpomínala, jak jim ostatní děti záviděly, že ony nemusí do školy.

Na velikonoční pondělí roku 1911 se konala oslava 50. výročí založení ústavu. Na místo onemocnělé generální představené matky Konstancie Lehsné, dostavila se z Opavy novicmistryně sestra Beatrix Geppert a dřívější představená sestra Felicia Pospíšiliková.
2. září se vrátila sestra Aurelia Luzar, která v uplynulém roce absolvovala kurz kreslení na ženském učitelském ústavu v Opavě. Mateřskou školu s 42 dětmi vedla sestra Aurelia Chrobaczek. Vyučovalo se češtině a francouzskému jazyku, hra na housle a kytaru, šití, vaření. Velký zájem byl o kurzy šití škole odrostlých dívek. Pro veliký zájem nemohly být přijaty všechny žadatelky.

Po vyhlášení války roku 1914 byly školy změněny na lazarety. Pro školu byl vydán pokyn ke zřízení padesáti míst pro raněné a nemocné vojáky, a to v tělocvičně a na internátě. Vyučování bylo zahájeno 16. září 1915. V mateřské škole bylo zapsáno 35 dětí. Také zde byly dívky navštěvující kurzy šití a vaření. Privátně se ve škole vyučovalo také těsnopisu, psaní na stroji, francouzštině, němčině a českému jazyku. Z hudebních oborů hře na housle, na klavír, kytaru. I přes kruté období války ústav vzkvétal a právě tehdy dosáhl největšího počtu žákyň – 363 dívek. V té době byla sestře Eleonoře Duschové udělena císařská jubilejní medaile a sestře Edmundě Grötschlové zlatá čestná medaile.

1918 Nový směr započal ve školním provozu po I. světové válce. Nová úprava výuky vyloučila dosud užívané pomůcky, zavedla do rozvrhu hodin vyučování českého jazyka, vlastivědy, ručních zručností a vaření. V život byla uvedena dvojtřídní rodinná škola pro vedení domácnosti, sestry byly za svou obětavost odměněny tím, že po úřední inspekci obdržely obě školy právo veřejnosti. Tento rozkvět a rozmach klášterní školy však nedal spát jejím nepřátelům v obci a na obci. Dívčí klášterní škola byla prohlášena za nemoderní jak stavbou, tak výchovou. I přes takový způsob boje neopustily někteří obyvatelé sestry a klášterní škola mohla dále vyučovat. Správa školy se snažila přizpůsobit dobově novým požadavkům vyučování i předpisům. Dík mateřskému pochopení obou generálních představených kongregace, Mater Klodesindis Friesové i Mater Aquiliny Lessný, ve věcech školních, bylo možné klášterní školu vybavit moderně. Místní představené neopomenuly žádné příležitosti umožnit učitelkám návštěvu pedagogických a odborných kurzů.
Krátce před vypuknutím nové světové války byla škola navštěvována žákyněmi z různých krajů. Mezi nimi byly i sestry Corona a Immaculata, které byly v té době kandidátkami a připravovaly se na vstup do řádu. Obě vzpomínají na dobu svého studia v Odrách a záznam rozhovoru s nimi, je uveden na konci článku.

1. března 1939, po zabrání školy státními německými úřady, zůstaly v Odrách jen tyto sestry: sr. Aurelie, sr. Theofrieda, sr. Vlasta, sr. Hermina a sr. Theodora. Klášter musel být vystěhován a sestry našly útočiště u místních oderských obyvatel–majitele pekárny pana Plebana. Živily se vyučováním různých předmětů, např. těsnopisu, hudby, náboženství, cizích jazyků.

Po ukončení války v roce 1945 byla škola opět vrácena kongregaci. Sestry německé národnosti ovšem musely odejít do Německa nebo do Rakouska. Pro oderský konvent byla jmenována nová sestra představená, sr. Sekunda Koryčánková. V Odrách zavedla tovární jesle a mateřskou školku.

V roce 1947 byl zde také otevřen půlroční kurz pro vedení domácnosti. Tento kurz trval vždy od listopadu do března. Vyučovala se zde rodinná výchova, vaření a nechybělo ani náboženství. Děvčata, která kurz navštěvovala, si přivážela z domu potraviny pro výuku. Tyto informace nám sdělila paní Milada Čočková, která tento kurz navštěvovala v letech 1949 – 1950 a velmi ráda na něj vzpomíná. I po válce pokračovala privátní výuka. Paní Vítězslava Foldynová vzpomíná na sestru Vlastu, u které se učila hře na hudební nástroj.

Lucie Korená, Jaromír Mareček, Jakub Mravík, „Anežčin růženec", 2. roč.

Od roku 1949 fungovala škola také jako škola v přírodě. Jezdily sem na čtrnáctidenní pobyty děti z Čech, které se nejčastěji věnovaly sáňkování a lyžování. Na konci tohoto pobytu měly děti maškarní ples. Paní Čočkovou velice zajímalo, jak takový ples vypadá. A tak se ukryla s kamarádkami za oponou jeviště, aby se alespoň podívaly. Poté co byly ve svém úkrytu za oponou odhaleny, jim učitel vymohl u sester hodinku účasti na plese. Největším zážitkem paní Čočkové byl první tanec s potkanem na tomto maškarním plese.

17. května 1951 byla škola v Odrách po devadesátiletém působení zrušena. Škola byla zabrána pro učiliště učňů všech řemesel.

O okolnostech zániku školy za 2. světové války a po roce 1948 hovoří zpráva Zemského archivu v Opavě, pobočka Olomouc:

1939 Po odtržení pohraničí Němci nadační majetek zabavili (nedbajíce ustanovení zde citované nadační listiny, že ústavy mají být církevní, pod správou konsistoře a pod protektorátem arcibiskupa) a 2. 11. 1939 jej převedli do vlastnictví obce Odry, tedy pod správu městské rady. Nadační jmění pro školu činilo (k roku 1938) 50 019 korun (po povinné výměně 6 002 říšské marky), z kterézto částky bylo nutno odevzdat 5 640 korun jako povinný příspěvek na znovuvýstavbu Sudet. Peněžní jmění bylo uloženo ve státních cenných papírech, které byly výměnou za německé zcela znehodnoceny.

Po skončení války byla na objekty nadací uvalena národní správa, pověřenec nebyl církvi přátelský a rovněž MNV Odry byl v rukou komunistů. Konsistoř ustanovila 20. 6. 1945 nadačním kaplanem Dr. Karla Stuchlého, jenž tuto funkci vykonával již v letech 1913 – 1938. Po jednání na ostravské expozituře Zemského NV byl mezi 26. a 29. 6. 1945 majetek vydán církvi. Jeho stav byl ovšem neutěšený. Škola byla vedena Milosrdnými sestrami III. Řádu sv. Františka, mateřinec Olomouc, ty byly ovšem Němci vyhnány a budova školy sloužila vystěhovalcům, Hitlerjugendu aj., takže se nacházela v „desolátním stavu". Peněžní majetek byl ztracen, cenné papíry odvezeny, hotovost rozkradena až na pár marek, které stejně nadacím nebylo umožněno vyměnit za koruny.

Obnova školy byla tedy sporná, ale budova nějaké využití mít musela, aby ji, jakožto prázdnou, nezabavila obec. V srpnu 1945 se jednalo o zřízení rodinné školy, dětského útulku a sirotčince, tato zařízení však nestačila obsadit celou budovu, navíc žádný řád se pro nedostatek řeholnic nechtěl vedení školy ujmout, až po dlouhém hledání se několik františkánek vrátilo. Jednalo se proto s Charitou o zřízení dětské ozdravovny. Počátkem února 1946 bylo v pozemkových knihách soudu ve Vítkově obnoveno vlastnické právo k nadačnímu majetku podle stavu k 29. 10. 1938, tedy ke dni záboru pohraničí.

25. března 1946 Dr. Stuchlý těžce onemocněl, správy nadací se již prakticky neujal a 18. prosince 1946 zemřel. Jeho zástupcem se stal oderský farář a děkan P. Emil Pillich. V lednu 1947 projevil MNV Odry o školu zájem, poněvadž tam byly umístěny jen jesle a dětský útulek, navíc byla budova opravena, takže do ní nebylo třeba nic investovat. V dubnu se františkánky neúspěšně pokusily oddělit správu školy od ostatních částí nadace, to souviselo se stále sílícími útoky proti nemocnici ze strany místních a okresních orgánů, které chtěly nemocnici i s chorobincem zestátnit, převést pod novojičínskou nemocnici a v Odrách zřídit tuberkulosní léčebnu, oddělením správy by tak mohla škola postátnění uniknout.

1948 Po únorovém převratu bylo ovšem pod státní správu převedeno vše, nemocnice s chorobincem 1. 6. 1948 podle zákona 185/48Sb., nadační pozemky v březnu a dubnu 1949 podle zák. 46/48 Sb. Zbytek majetku byl podřízen státnímu dozoru podle §10 zák. 218/49, §29 v. nář. 219/49 a nakonec §9 zák. 3/52Sb. Jistou oporou zde byl dokonce zák. 50/1894 říšského zákoníku § 41 a 47. To vše probíhalo, aniž by byla konsistoř oficiálně uvědoměna, informace, které zde podáváme jsou známy pouze díky zprávám JUDr. Františka Poláka, advokáta v Ostravě, jenž jako přítel Dr. Stuchlého se záležitostí nadací ujal a zcela zdarma hájil církevní zájmy. Jinak by zůstaly průvodní okolnosti konce nadací velmi nejasné.
Ve škole zřídila oderská firma Optimit internát ženských zaměstnankyň, jenž se však neosvědčil (žádný dozor, nekázeň, poškozování vybavení).

Proto byla v roce 1949 v budově umístěna škola dětí z Jihlavska, krom toho tam byly jesle, dětský útulek, kurz šití a vaření. Optimit se však záměru zřídit zde domov mládeže nevzdal, přestože „správa" nadace ani konsistoř s tím nesouhlasili. Optimit měl však podporu KNV Ostrava. Poslední písemností ve věci je upozornění KNV Ostrava z 24. 10. 1949, zaslané konsistoři, aby bylo žádosti Optimitu urychleně vyhověno.

Doslov

Když mě paní ředitelka školy Ing. Pavla Hostašová pověřila úkolem pátrat po zakládající listině školy, hnala mě vpřed touha sáhnout si na dokument, který vlastnoručně podepsala zakladatelka školy a dozvědět se tak něco o historii školy. Originál zakládající listiny z roku 1861 se sice nepodařilo nalézt, ale přesto pátrání po něm mělo výsledek – ve fondu Děkanský úřad Odry Státního okresního archivu Nový Jičín byl nalezen úředně ověřený opis zakládající listiny z roku 1878 a mohlo tak vzniknout i toto ohlédnutí za stopadesátiletou historií školy. Chtěl bych poděkovat všem, kteří mi při tom byli nápomocni – kolegyni Sr. Iris, Mgr. Veronice Pavelkové, Ing. Mgr. Ludmile Jurečkové, z odboru církevního školství Biskupství ostravsko-opavského, PhDr. Zdeňku Orlitovi, řediteli Muzea Oderska v Odrách a pracovníkům Zemského archivu v Opavě, pobočka Olomouc a Státního okresního archivu v Novém Jičíně.

Mgr. Tomáš Král

Záznam rozhovoru s opavskými františkánkami

Mohu se zeptat, odkud pocházíte?
Sr. Corona: Já pocházím z Rýmařova, to je pradědský kraj.

A jak jste se dostala do Oder?
SC: Byla jsem jako kandidátka *(děvče, které se připravuje na vstup do řeholního společenství)* a z domova jsem měla jen obecnou školu. Měla jsem pracovat ve školce a bez školy to nejde. Tak mě sestry poslaly do Oder, abych si dokončila měšťanku. Byla jsem tři roky v Odrách. Pak přišel Hitler, sestry musely odejít a v srpnu už jsme byly oblékány *(obláčka – vstup do řeholního společenství)*.

Takže Vy jste si v Odrách dokončila měšťanku?
SC: Ano. Opavské sestry mě tam poslaly, abych si měšťanku ještě dodělala, abych mohla prokázat, že můžu dál. Pak jsem dělala ošetřovatelskou školu. A taky by to nešlo bez měšťanky. Tu jsem dělala od roku 1942 do 1944 v Opavě. Byla to naše vlastní škola ve Franciskaniu v Opavě. Tam studovaly nejen naše sestry.

SC: V Odrách ve škole byl penzionát, protože se tam ve škole učila děvčata z celé republiky, i ze Slovenska. Dřív to bylo tak, že když děvčata uměla dvě řeči, tak lépe dostala zaměstnání. Tak tu děvčata už třeba měly 3. měšťanku a opakovaly to ještě v němčině, aby právě uměly dvě řeči. Když jste uměla dvě řeči, tak jste mohla být zaměstnána v kanceláři. A když jste neuměla česky, německy, tak to nešlo.

Sestři, vy ale pocházíte z Oderska?
Sr. Immaculata: Já jsem tam chodila do školy od roku 1928. Pět roků obecné školy, potom čtyři roky měšťanky, pak jsem půl roku byla v Olomouci, tam jsem se učila česky. Pak jsem začala rodinnou školu a potom už byl konec. V tu dobu, když jsem byla v Olomouci, stavěli v Odrách tělocvičnu, ale už jsme se jí nedočkali. Už nic nebylo.
Chtěla jsem dělat zkoušky na učitelku, ale ty byly jen co druhý rok, ale pak už to nebylo zapotřebí. Přišel Hitler. Sestry říkaly: Učitelkou už nemůžeš být, když chceš jít do kláštera, pojď do Opavy. Tak jsem jela do Opavy. Jako dnes jsem přišla a zítra mě zavedli do veliké kuchyně, měla jsem patnáct roků. Ta vrchní kuchařka jen spráskla ruce. „Co s ní mám dělat?" Ředitelka říkala: Jen ji nechte tady, ona je zvyklá pracovat a je šikovná. To bylo v březnu, v srpnu už jsem byla oblékána. A po noviciátě jsem zase přišla do kuchyně. 66 let jsem byla v kuchyni.

Kdy tedy sestry vlastně odcházely z Oder?
SC: V roce 1939 na pololetní prázdniny musely sestry odejít. My jsme byly kandidátky. My jsme odešly do Opavy roku 1938. Bylo nás osm kandidátek a šest odešlo (z řádu). Sestry měly strach, abychom taky neodešly, a tak nás daly hned do Opavy. Jen my dvě jsme zůstaly věrné.

Vzpomenete si ještě, jak to vypadalo ve škole?
SI: Dole byla školka, nad ní penzionát a nad ním – tam jsme hráli divadlo, veliký sál. Dole byla taky ještě kuchyň, 1. třída, 2. třída (obecná škola) a v prvním poschodí už byla měšťanka.

A kde bydlely sestry?
SI: V budově školy. Nahoře byla kaple, vedle byla třída a už tam byly dveře, kde bydlely sestry.

Vzpomenete si na některé a co vás učily?
SC: Sr. Ludvika – ta měla na starost penzionát, sr. Leokadia učila ruční práce, sr. Theodora kreslení, geometrii, matematiku. sr. Edelgard dějepis, zeměpis. Ona pochází od Oder, z oblasti Louček. sr. Hermina byla představená. Někdy vypomáhala, když někdo nemohl. Sr. Fides učila češtinu, sr. Tarcisia taky češtinu, přírodopis, přírodozpyt. sr. Vlasta učila jen hudbu (privátně) a ve školce. Sr. Alma hře na klavír a sr. Aurelia na housle. Celkem tam bylo asi 25 – 30 sester. Některé byly v zahradě, v kuchyni.

SI: Sr. Hermina měla 3. a 4. měšťanku. Sr. Serina byla ve 3. třídě a připravovala nás k prvnímu svatému přijímání – to bylo v kapli v klášteře. Ředitelkou školy byla sestra Ermelindis. Ve škole učily jen sestry. Později tam byly i civilní učitelky. Ty učily jen některé předměty.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět ve škole?
SC: Zeměpis a dějepis.
SI: Já také zeměpis – to jsme měli ve čtvrté měšťance...
SC: Sr. Edelgard to uměla tak hezky podat, to se člověk nemusel moc učit. Tak krásně to podala.
SI: Ve 4. měšťance jsem všechny ty body, co jsme musely umět – všechno jsem uměla. To město, tu horu. A teď? Ani nevím, kde je Opava.

A neoblíbený?
SC: Počítání. Tam jsem byla slabá. Matematika – to jsem neměla ráda. To není každému dáno. Vždycky jsem měla trojku.
SI: Já jsem neměla zpěv ráda. Já neumím zpívat, nemám hlas.
SC: Já jsem měla ze zpěvu vždycky jedničku.
SI: Já ne. Mně dala sr. Theofrieda jenom jednou jedničku ve třetí měšťance o pololetí.

V jakém jazyce se učilo?
SC: V němčině, ale češtinu jsme taky měly jako předmět. Ve třetí měšťance čtyři hodiny. A já jsem ani slovo neuměla česky. To byla legrace. Ve třídě bylo několik děvčat, to byly Češky, ty mě pak doučovaly. Sr. Fides přišla do třídy a říká: „Tak každá jednu větu česky." A zezadu mi někdo napovídá „Krk mě bolí". Krátkou větu. A já jsem říkala: „Krtek mě bolí". A to bylo veselo.

A jak to bylo po válce?
SC: Po válce sestry byly v Odrách už jen krátkou dobu, ale to my nevíme, my jsme byly v Čechách. Vedly tam kursy vaření, šití a jiné. Bylo jich tam jen několik. Já jsem byla v Pasekách, takže nevím.
My jsme musely v šedesátém roce z nemocnice pryč. Jen jsme mohly být v domově důchodců, nebo u postižených dětí. Jednou večer pro nás přijel autobus, jsme nastoupily, celou noc jsme jely a ráno jsme vystupovaly u Poděbrad. Tam byly sestry boromejky a ony nešly volit. Tenkrát byly první volby. A za trest byly poslány tam, kam jsme my měly jet původně. Do Šluknova. V tom městečku byl zámek a tam byl domov důchodců. Boromejky tam měly své staré sestry a byli tam i jiní lidé. Asi 120 lidí tam bylo. Sestry v tom Šluknově měly těžké podmínky. Lidé byli roztroušení v domečcích po okolí. My jsme přišly do hotového. Oni nám to vzorně předali. Měli to všechno popsané, komu co patří. Všechno čisté. Ale my jsme nevěděly, nesměly jsme se s nimi stýkat. Ten vedoucí byl tak velký komunista, nechtěl, abychom nějaké informace od nich dostaly. A teď jsme měly první noční. Tři měly službu. Tak ony nám napsaly. Třeba číslo čtrnáct, je tam osm lůžek. Ta první se jmenuje tak, první vysazovat, třetí přebalovat, čtvrtá chodí sama. A tak jsme všechny tři šly od postele k posteli. Sotva jsme skončily v prvním poschodí, tak jsme zase dole začaly. A kolikrát ani lidé nevěděli, jak se jmenují. Byli tam i klece. To jsme se bály. Jak se klece oddělaly, tak hned po nás pacienti šli. To bylo hrozné. A byly jsme tam patnáct roků. Až potom ty starší sestry už šly do důchodu, tak jsme zůstaly jenom čtyři mladší. A měly jsme se rozdělit, každá na jiné oddělení. Tak jsme se domluvily s představenými, že máme všechny odejít. Některé šly do Senohrab, tam byli staří a nemocní kněží, a některé šly do Opavy. Tam jsem byla rok. A protože jsem německé národnosti, tak mě poslali do Rakouska. Tam jsem byla 27 roků. A asi před rokem jsem se měla rozhodnout, jestli chci do Opavy, anebo zůstat v Německu. Tam ještě také máme dva domy. Tak jsem se rozhodla do Opavy.

Opava, 2007

Dílo studentů pod vedením Heleny Matůšů

Novodobá historie školy

Novodobá historie církevní školy (1991 – 2011)

O znovuzaložení školy v roce 1991 se zasloužili Vilém Rojovský, Mgr. Milan Rojovský, o. Vojtěch Kliment, o. František Král, Rudolf Maršálek a otec arcibiskup Mons. František Vaňák, o. biskup Mons. Josef Hrdlička z Arcibiskupství olomouckého.

1. 9. 1991
Církevní střední škola svaté Anežky České v Odrách
První ředitel – zakladatel školy: Mgr. Milan Rojovský
(1.6.1991 – 31.1.1998)
Zástupce ředitele školy: Mgr. Petr Král (1.9.1991 – 31.8.1992)
Zahájení výuky ve dvou maturitních oborech (Sociálně zdravotní péče, Ekonomika řízení rodinných podniků) a **jednom učebním oboru** (Ošetřovatelství), první tři třídy studentek. **Součástí školy je domov mládeže a školní jídelna.**
Výuka probíhala ve třech budovách – v budově nynější školy společně s SOU, v budově ZUŠ a v budově ZŠ Komenského, postupné zřizování a vybavování učeben nábytkem.

1. 9. 1992
Dvě samostatné školy: Církevní střední škola svaté Anežky České v Odrách a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České v Odrách.
Zástupkyně ředitele školy: Mgr. Jana Marková
(1. 9. 1992 – 22. 7. 2002)

Příprava a zahájení stavebních prací: rekonstrukce hlavního rozvaděče elektrické energie, montáž pobočkové telefonní ústředny, okapové žlaby, dvě cvičné kuchyňky, odborné učebny OŠP, rekonstrukce sociálního zařízení pro dívky ve 2. a 3. NP školy.

1993
Rekonstrukce WC v domově mládeže, zbudování šatny pro zaměstnance, rekonstrukce dešťové kanalizace a vybudování okapového žlabu u hřbitova, vybudování vchodu z tělocvičny ze zahrady, vybudování venkovního přístupového schodiště, oprava dešťové kanalizace, učebna odívání v přízemí, učebna výpočetní techniky v přízemí, odvětrání sprch v internátu, úpravy učebny a kabinetu v 3. NP (učebna psaní na stroji), vybudování kmenové třídy na druhé budově, oprava fasády tělocvičny od hřbitova, stavební úpravy – vybudování školní kaple, výměna kotle a oprava el. sítí v kotelně, vybudování prádelny.

1994
Prvních 21 absolventek učebního oboru Ošetřovatelství. První ročník Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol (od 10. červen 1994 dosud).
Ve škole působí rodilá mluvčí AJ, Day Christine (1.9.1994 – 27.1.1995).
Zřízení kabinetu tělesné výchovy, instalace nových radiátorů v budově školy a tělocvičny.

1995
První absolventky maturitních oborů: 28 absolventek oboru Sociálně zdravotní péče. 30 absolventek oboru Ekonomika řízení rodinných podniků.

1997
Součástí školy přestává být školní jídelna, stravu zajišťuje Veřejná jídelna Ivany Sochorové. Realizace nové vzduchotechniky v tělocvičně.

1998
Vedením školy pověřena sr. Jana, Ing. Mgr. Jana Petrášová (1. 2. 1998 – 31. 7. 1998).
Ředitelka školy sr. Jana, Ing. Mgr. Jana Petrášová (1.2.1998 – 31.1.2003).
Obě školy sloučeny s názvem Církevní střední škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České Odry.

2000
Oprava soklu hlavní budovy a objevení základní desky dne 26. 4. 1859.

2001
Nultý ročník celostátní biologické soutěže „**Mendelovy Hynčice**“ (od 3. dubna 2001 dosud).

2002
Zástupkyně ředitelky školy Ing. Jindra Šustková (1. 9. 2002 – 31. 1. 2003).
Zajištění stravy ze školní jídelny ZŠ Komenského.

2003
Vedením školy pověřena Ing. Jindra Šustková (1. 2. 2003 – 27. 7. 2003).
Ředitelka školy Ing. Pavla Hostašová (28. 7. 2003 – dosud).
Zástupkyně ředitelky školy Ing. Jindra Šustková (28. 7. 2003 – dosud).
Navrácení budov školy do majetku Biskupství ostravsko-opavského (darovací smlouva Moravskoslezského kraje ze dne 30. 6. 2003).
inspekce Krajské hygienické stanice – rozsáhlý soupis závad a nedostatků, podmínečné zavření domova mládeže a výdejny stravy.
Příprava a zahájení rozsáhlých rekonstrukcí, sanace vlhkosti, rekonstrukce kotelny a veškerých technických rozvodů (kanalizace, voda, plyn, elekro), celková postupná rekonstrukce školy, učeben, sociálního zázemí, šaten, tělocvičny, výdejny stravy, podkroví nad tělocvičnou, zahrady, přístavba spojovacího krčku, výstavba nového domova mládeže, rekonstrukce starých částí domova mládeže a jejich změna na školní učebny, modernizace učeben a tělocvičny, rekonstrukce ztrouchnivělých stropů.
Vize o přesnějším zaměření církevní školy a její přeměně na pedagogickou školu.

2004
Zahájení výuky v novém oboru Pedagogické lyceum (1. 9. 2004)
Jednání o záchranu oboru Ošetřovatel/ka (53-41-J/002) – MŠMT ČR zrušil obory Ošetřovatel/ka a Ošetřovatelka se zaměřením na rodinnou výchovu, tím by došlo také k ukončení činnosti Střední zdravotnické školy svaté Anežky České v Odrách. Byly vedeny celoroční jednání o znovuzavedení tohoto oboru, byla iniciována spolupráce se středními zdravotnickými školami, vyučujícími tento obor v rámci celé ČR, sepsány petice, sepsány nové osnovy oboru Ošetřovatel. Velkou pomoc při záchraně tohoto oboru i Střední zdravotnické školy svaté Anežky České v Odrách poskytli: pan místostarosta Oder Mgr. Jiří Vlček, pan místostarosta Hranic Ing. Josef Ježík a paní poslankyně Parlamentu ČR Ing. Michaela Šojdrová. Úspěšným výsledkem společného úsilí bylo zavedení nového oboru Ošetřovatel (53-41-H/002) a záchrana Střední zdravotnické školy svaté Anežky České. První reprezentační ples školy. Zahájení odborných ročníkových projektů. Týden s rodilým mluvčím z Rakouska a tři týdenní jazykové pobyty v Rakousku.

2005
Převod budov do vlastnictví školy (darovací smlouva Biskupství ostravsko-opavského ze dne 21. 12. 2005).
První projekt Comenius, partnerská škola v Litvě (školní rok 2005/06)
Týden s rodilým mluvčím z Rakouska a dva týdenní jazykové pobyty v Rakousku.

2006
Zahájení výuky v oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika.
Specifikace Církevní střední školy, změna názvu školy se zohledněním zaměření školy: **Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České**. Po rekonstrukci je opět součástí školy školní jídelna/výdejna.

2008
Druhý projekt Comenius, partnerská škola v Belgii (školní roky 2008/09 a 2009/10).
Zahájení zpracovávání ŠVP (školských vzdělávacích programů) pro všechny studijní obory.

2009
Zahájení výuky ve Specializačních pomaturitních kurzech a organizace jednotlivé maturitní zkoušky v rámci oborů Předškolní a mimoškolní pedagogika a Sociální činnost.
Modernizace odborných učeben a tělocvičny, realizovaná v rámci Regionálního operačního programu NUTS II Moravskoslezsko 2007 – 2013 (projekt CZ.1.10/3.2.00/01.00171).

2010
Slavnost ke 20. výročí svatořečení svaté Anežky České spolu se **slavnostním ukončením třetí etapy rekonstrukce školy** a modernizace tříd a první části opravy havárie stropů (v letech 2004 – 2010 proběhlo dvanáct velkých staveb a úspěšných kolaudací).
Novou součástí školy je Středisko volného času (1.9.2010), které již v tomto roce nabízí 18 zájmových kroužků (hudebních, výtvarných, dramatických, sportovních, odborných, jazykových...)
Třetí projekt Comenius, partnerské školy v Německu a v Itálii (školní roky 2010/11 a 2011/12).
Fulbrightův program – ve škole působí rodilá mluvčí AJ (školní roky 2010/11 a 2011/12).

2011
Oslavy k výročí 800. narození patronky školy – svaté Anežky České.
Rok aktivit zasvěcených patronce školy. První ročník celostátní literární soutěže organizované naší školou „Po stopách svatých“.
Zahájení dálkové formy studia
Tři maturitní obory, jeden učební obor v denní formě studia – 15 tříd denního studia, dva maturitní obory v dálkové formě studia – dvě třídy dálkového studia.
Oslavy výročí 150 let od založení školy a 20 let od znovuzaložení školy (28. 9. 2011).

1991 – 2011
Stav žáků k 1. 9. 1991: 79
Stav žáků k 1. 9. 2011: 306
Počet absolventek / absolventů školy: 898

Maturitní obory vyučované ve škole

63-44-6/01	Sociálně zdravotní péče	od 1. 9. 1991
63-44-6/02	Ekonomika řízení rodinných podniků	
78-41-M/003	Sociální služby	od 1. 9. 1995
78-41-M/004	Ekonomické – administrativní služby	
63-41-M/034	Ekonomika a podnikání	od 1. 9. 1997
75-41-M/008	Sociální činnost – sociální pečovatelství	od 1. 9. 1998
75-41-M/009	Sociální činnost – sociální vychovatelství	
78-42-M/003	Pedagogické lyceum	od 1. 9. 2004
75-31-M/005	Předškolní a mimoškolní pedagogika	od 1. 9. 2006
75-31-M/01	Předškolní a mimoškolní pedagogika (ŠVP)	od 1. 9. 2010
75-41-M/01	Sociální činnost (ŠVP)	
78-42-M/01	Pedagogické lyceum (ŠVP)	od 1. 9. 2011
75-31-M/01	Předškolní a mimoškolní pedagogika (ŠVP) – dálková forma	od 1. 9. 2011
75-41-M/01	Sociální činnost (ŠVP) – dálková forma	

Učební tříleté obory

53-21-3/01	Ošetřovatelství	od 1. 9. 1991
53-21-3/01	Ošetřovatelka se zaměřením na rodinnou péče	od 1. 9. 1992
53-41-J/002	Ošetřovatel(ka) se zaměřením na rodinnou výchovu	od 1. 9. 1997
53-41-J/003	Ošetřovatel	od 1. 9. 2003
53-41-H/002	Ošetřovatel	od 1. 9. 2004
53-41-H/01	Ošetřovatel (ŠVP)	od 1. 9. 2010

Klub přátel školy

Klub přátel střední školy svaté Anežky České je občanské sdružení registrované na Ministerstvu vnitra od 13. 11. 1991. Sídlem je areál školy, tj. Odry, 1. máje 249/37. Klub zabezpečuje všestrannou pomoc škole a jeho cílem je spoluvytvářet podmínky vzdělávacího procesu, spolupracovat při výchovně vzdělávací práci, prohlubování a pomoc při zájmové a odborné činnosti ve škole, pomoc při opatřování pomůcek pro vzdělávání.
Členem se může stát každý, kdo chce škole pomoci – rodiče, studenti, příznivci školy. Činnost a práce se vyvíjela podle potřeb školy. Zpočátku byly organizovány sbírky na stavební úpravy a obnovu vybavení školy. Z řad členů byly organizovány prázdninové brigády pro pomoc při stavebních úpravách nebo při úklidu školy. Později šlo o spolupráci při pořádání kulturních, společenských a sportovních akcí školy, svěcení křížů, hlášení ve školním rozhlase, živý růženec, aktivní pomoc při hledání sponzorů, spolupráce při víkendových akcích. Dnes jde především o aktivní spolupráci při velkých akcích jako je ples, přehlídka nebo závěrečná akademie.
V čele Klubu přátel školy sv. Anežky České stojí předseda, kterého volí správní rada.

Přehled dosavadních předsedů:

Rudolf Maršálek	13. 11. 1991 – 4. 11. 1998
Václav David	5. 11. 1998 – 3. 10. 2001
Anna Staňková	4. 10. 2001 – 1. 9. 2004
Karla Horňáková	2. 9. 2004 – 22. 11. 2007
Radmila Slavíková - Ľubová	23. 11. 2007 – 14. 4. 2011
Irena Janů	od 15. 4. 2011

Michaela Holubová, „Samotář" - detail, 2. roč.

Výjimečné hodnocení ČŠI pro církevní školu (výtah z poslední zprávy)

Ve dnech 12. – 14. dubna 2011 nás navštívila Česká školní inspekce (ČŠI) z Moravskoslezského inspektorátu, která v naší škole provedla kontrolní a hospitační činnost. Své zjištění inspekce zpracovala v inspekční zprávě. (Inspekční zpráva, č.j. ČŠIT-523/11-T). Celá inspekční zpráva je k dispozici na webových stránkách školy: www.cssodry.cz > školní inspekce > inspekční zpráva.

Inspekční tým ve složení čtyř inspektorů v této zprávě hodnotí naši školu mimořádně pozitivně a pochvalně ve všech sledovaných bodech. V celém textu zprávy se osmkrát objevuje výjimečná kategorie hodnocení „příkladně" a řada dalších pochvalných zjištění a hodnocení. Škála hodnocení ČŠI má tři stupně: hodnotí stav sledované činnosti jako nevyhovující, vyhovující a příkladnou, vstupní informace ČŠI byla, že se hodnocení *„příkladná"* uděluje pouze velmi výjimečně.

Citace některých částí inspekční zprávy

Jako partner se škola ***příkladně*** zapojila do řady evropských projektů Comenius. Škola vytváří ***příkladné*** klima v jednotlivých třídních kolektivech organizováním adaptačních kurzů, sportovních kurzů, … ***Příkladné*** bylo aktivní zapojení žáků během všech sledovaných činností. Žáci třetích ročníků spolupracují v týmech během celého školního roku na ročníkových projektech, které obhajují a veřejně prezentují. Odborné kompetence žáci aktivně uplatňují zapojením do soutěží (hudebních, dramatických, uměleckých, vědomostních, jazykových, v rétorice, recitačních, odborných a sportovních). ***Příkladné*** jsou výsledky dramatické a hudební výchovy. Žáci školy realizují divadelní představení, např. Popelka Nazaretská, Legenda o svaté Anežce, divadelní improvizace, nácvik divadla se žáky ZŠ Komenského v Odrách, účast na tvůrčích dílnách při celostátní přehlídce dětského divadla a dětských recitátorů Dětská scéna. Absolventi jsou úspěšní při přijímání k dalšímu studiu na vyšších odborných, případně vysokých školách a v praxi.

Všechny odborné učebny jsou vybaveny počítačem, dataprojektorem a interaktivní tabulí (včetně některých kmenových) a jsou připojeny ke školní počítačové síti a internetu. K výuce ošetřovatelských předmětů slouží dvě odborné laboratoře s moderními pomůckami a modely pro nácvik praktických činností. Škola má k dispozici také dvě učebny s mobilním vybavením, které umožňují praktickou výuku dramatické a pohybové výchovy i kvalitní výuku psychologie a komunikace, včetně nácviku relaxačních technik. Nově byly vybaveny i jazykové učebny. Ve sledovaných hodinách byly účelně využity prostředky ICT. V letošním školním roce škola nabízí žákům konverzační hodiny anglického jazyka s rodilou mluvčí.

Zřízením střediska volného času pro žáky školy i další zájemce se škole podařilo ***příkladně*** zajistit bohatou mimoškolní činnost (pěvecké sbory, dramatická hudební a tělesná výchova). Škola hodnotí výsledky vzdělávání a příkladně podporuje rozvoj vědomostí, dovedností a odborných kompetencí žáků. Svou činností škola ***příkladně*** zajišťuje všestranný rozvoj osobnosti žáků. ***Příkladné*** je zapojení školy do projektové činnosti. Škola ***příkladně*** získávala finanční prostředky. Byla provedena rekonstrukce a přístavba školy (domova mládeže) včetně nové tělocvičny, posilovny, technického a sociálního zázemí a vybavení odborných učeben v hodnotě přes 60 miliónů korun.

Jako ***výborně*** splněné bylo dále hodnocené: ŠVP, veškerá kontrolovaná pedagogická legislativní, ekonomická a personální agenda, veškerá kontrolovaná agenda BOZ, kladně hodnocený byl také rekonstruovaný stavební stav školy a ***výborné*** technické vybavení tříd.

Finanční předpoklady k zabezpečení ŠVP byly posuzovány na základě výkonových a ekonomických ukazatelů za roky 2008 až 2010.

Škola hospodařila zejména s provozní dotací poskytnutou ze státního rozpočtu (v roce 2008 a 2009 v průměru 88 % celkových neinvestičních výdajů a v roce 2010 60 % celkových neinvestičních výdajů).

Pozn.: 60 % je velmi extrémní číslo. V tomto roce jsme prováděli výměnu shnilých stropů, která z účetního hlediska nebyla investicí. Tento rok pro nás byl finančně nesmírně obtížný a doposud máme část finančních prostředků zajištěných pouze formou půjčky od zřizovatele. Pokud by nám někdo v této situaci mohl finančně pomoci, byli bychom velmi vděční. Bylo velmi obtížné se finančně, ale i psychicky srovnat se situací, kdy se ve škole propadly stropy, byla ohrožena bezpečnost studentů a existence školy a ze státního rozpočtu nebylo možné získat finanční prostředky. Za velkou pomoc děkujeme našemu zřizovateli Biskupství ostravsko-opavskému a za vstřícnost a pomoc také městu Odry.

Dále měla ve sledovaném období k dispozici finanční dary od zřizovatele, vlastní zdroje z ubytování žáků v domově mládeže, kurzovného, nájemného, finanční zdroje z územně samosprávných celků, Ministerstva kultury ČR, dary fyzických i právnických osob. Provozní dotace ze státního rozpočtu nepokrývala potřebné náklady na vzdělávání v dostačující míře.
(Velký problém pro nás znamenal také např. rozvojový program MŠMT na rok 2011 „Posílení platové úrovně pedagogických pracovníků s vysokoškolským vzděláním", který se nevztahoval na církevní školy).

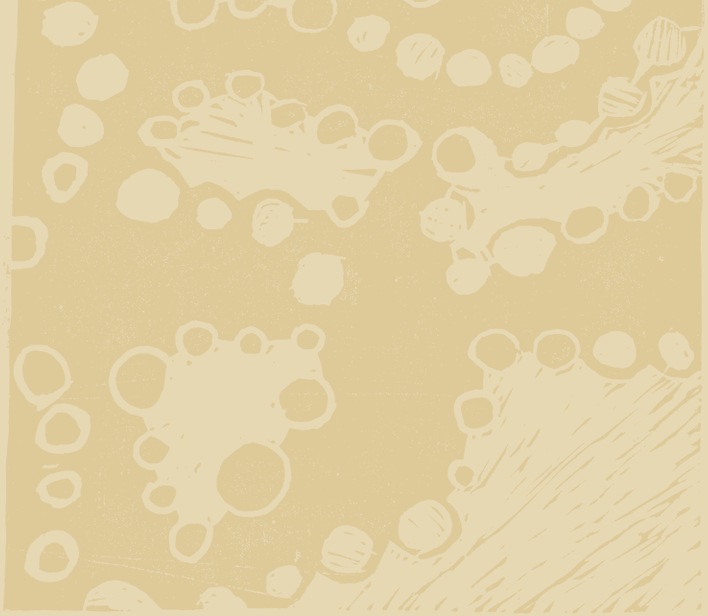
Pro rozvoj materiálních a provozních podmínek školy a rozvoj vzdělávání žáků i pedagogických pracovníků škola čerpala účelově určené finanční prostředky z rozvojových programů MŠMT, z Ministerstva financí ČR, z Regionálního operačního programu Moravskoslezsko, Evropského sociálního fondu, z Evropských vzdělávacích programů Comenius, z Fulbrightovy nadace z USA. Finanční zdroje, které měla škola ve sledovaném období k dispozici včetně účelově přidělených finančních prostředků a všech dalších zdrojů, které škola ***příkladně*** získávala, byly dostatečné k zabezpečení ŠVP.

Michaela Holubová, „Samotáři" - detail, 2. roč.

Stanislava Vandlíková, „Koruna“, 3. roč.

Vyjádření osobností spjatých se školou

Počátky Církevní školy svaté Anežky České v Odrách

Na počátku byla myšlenka, možná pouhý nápad nebo působení Svatého Ducha a v malém městečku na břehu řeky Odry v údolí mezi kopci, vznikla škola svaté Anežky České…

Je ale třeba vrátit se kousek zpátky v čase. Ne každý učitel byl spokojen se systémem socialistického školství, svázaného tuhými osnovami, prošpikovaného protivnými politickými školeními, školstvím vyžadujícím poslušnost učitelů vůči vládnoucí politické garnituře. Impulsem pro neposlušné a nepoddajné, pro „tápající" snílky a idealisty byla sametová revoluce v listopadu 1989. Ale nepochybným předznamenáním a možná také jednou z duchovních rozbušek revoluce bylo svatořečení Anežky České. Její duchovní působení řídilo kroky těch, kteří snili o spravedlnosti a lásce, a kteří nemysleli jen na to, jak z revoluční situace urvat co největší politický nebo ekonomický kapitál pro vlastní osobu…

Na přelomu zimy a jara 1991 se v mé mysli vynořila myšlenka, že založím v Odrách církevní školu. Vždyť budova, kterou používá SOU, byla kdysi církevní a v Odrách, v tzv. „klášteře", jak se budově dosud stále říkalo, se kdysi učily dívky. I moje maminka tam docházela na hodiny klavíru a prý tam učily řádové sestry. Nic moc jsem o tom v té době ještě nevěděl. Nápad založit církevní školu předcházel mým znalostem historie, byl to spíše výplod fantazie a horké hlavy, důsledek nespokojenosti se stávající situací ve školství. Nebo si snad samotná svatá Anežka Česká právě „vybrala" svoji školu?

S nápadem jsem seznámil nejdříve svoji rodinu. Zejména můj otec Vilém byl tím nadšen a začal ve svém nadšení fantazírovat: „Nejprve tady v Odrách bude církevní střední škola, pak založíš církevní základní školu i církevní mateřskou školu." Možná ventiloval po celou dobu totality potlačované katolictví u sebe a celé naší rodiny. Byli jsme totiž za své postoje celou dobu systematicky šikanováni, podobně jako většina věřících v naší zemi. Další mé kroky směřovaly na oderskou faru za otcem Vojtěchem Klimentem. Moje nadšené vyprávění o mých plánech vyslechl se sobě typickým klidem a úsměvem a odvětil tichým hlasem: „To by bylo pěkné a mohla by to být škola svaté Anežky České." A zatím neexistující škola měla od této chvíle svoji patronku.

A od této chvíle požehnání otcem Vojtěchem začal ten pravý kolotoč. Již některý z dalších dní mě tehdejší kaplan František Král vezl svým autem (podotýkám, že mě vozil téměř všude a vždy, jak bylo třeba) do Opavy k sestrám III. řádu sv. Františka, které – podle pamětníků – v dřívější církevní škole v Odrách působily. V Opavě se nás ujala sestra Afra, se kterou jsem od té doby ještě mnohokrát, prakticky až do její smrti, spolupracoval. Sestra Afra totiž až do padesátých let, kdy byly v naší republice likvidovány řeholní řády, ve škole v Odrách učila. Od ní a z archívních materiálů, které mi postupně poskytovala, jsem se dozvídal o historii školy. Ta byla spolu s oderskou nemocnicí zřízena, coby škola nadační, hraběnkou Charlottou Fürstenbergovou. Dozvěděl jsem se také, že tělocvičnu vybudovaly později již samotné sestry františkánky. První den jednání se sestrou Afrou jsem se dozvěděl, že správcem tehdejší nadační školy byl stanoven „na věčné časy" olomoucký arcibiskup. Ten by tedy měl být zřizovatelem nové církevní školy, aby byla zachována tradice.

Proto jsme ještě týž den s otcem Františkem jeli z Opavy do Olomouce. Zde na arcibiskupství jsem se bez předběžného ohlášení vnutil k otci arcibiskupovi Františku Vaňákovi. Tady se opět projevila moje horká hlava a neodbytnost. Otec arcibiskup mě přijal velice vlídně, vyslechl mé nápady, podotkl, že to bude nesmírně těžké, ale když to Pán Bůh žádá, jistě mi pomůže a sám mi požehnal. K dalšímu jednání mě poslal za otcem biskupem Josefem Hrdličkou, který měl rodící se církevní školství v olomoucké arcidiecézi na starosti. Krok před oderskou školou totiž vznikalo Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, které zakládal pan Dr. Stehlík. Ten mi byl později radami ohledně administrativy zakládající se školy velmi nápomocen. Důležitou roli při zakládání školy sehrál také Školský úřad v Novém Jičíně, v jehož čele stál Dr. Bouda, můj bývalý kolega z učiliště. Ten měl zájem, aby v Odrách vznikla střední škola s maturitními obory. Byl by raději, kdyby to bylo státní gymnázium, ale když viděl, že mě nepřesvědčí, smířil se i se školou církevní s podmínkou, že školu otevřu

již od 1. září 1991, tedy již za necelého půl roku. V tomto školním roce byl totiž očekáván přetlak žáků, vycházejících z devátých tříd. Začala proto intenzívní práce po odpolednech (neboť dopoledne jsem normálně učil na učilišti), po večerech, nocích a o víkendech díky nekonečné toleranci mé rodiny.

Bylo třeba vytvořit koncepci školy, napsat učební osnovy a toto vše předložit ministerstvu školství k tomu, aby mohla být škola zařazena do sítě středních škol, aby mohla být legálně od 1. září 1991 otevřena. Ihned jsem začal shánět tým spolupracovníků. Pokud bych je chtěl všechny vyjmenovat, mám obavu, abych někoho neopomněl. Jmenuji aspoň některé své tehdejší kolegy: paní Markovou a pana Krále, které jsem „přetáhl" do přípravného týmu z učiliště, dále paní Kozákovou – ekonomku školy, paní Šimíčkovou – první vychovatelku v budoucím internátu, pana Klézla – školníka, pana Skalku, paní Staňkovou, paní Vlčkovou, již zesnulé kolegy pana Sochu a pana Mikoláška. Z řeholnic sestru Janu Petrášovou a mnohé další. Tito a další kolegyně a kolegové se mnou bez nároků na jakoukoliv odměnu spolupracovali na tvorbě učebních osnov, na přípravě učeben a na celé řadě dalších organizačních i fyzicky pracovních úkolů. Vytvořili jsme společně pedagogické dokumenty a zázemí pro čtyřleté maturitní obory rodinné školy se zaměřením ekonomickým a sociálně zdravotním, které zahájily výuku 1. září 1991, a o rok později dokumenty pro tříletý obor Ošetřovatelka se zaměřením na rodinnou péči, který jsem prosadil na ministerstvu zdravotnictví.

Při práci školy pomáhal Klub přátel školy, v jehož čele stál pan Maršálek. Instituce Klubu přátel školy byla také nová, proto bylo třeba zpracovat jeho stanovy a nechat je schválit na Ministerstvu vnitra.

Samostatnou kapitolou byly těžké boje, jinak to ani nelze nazvat, o získání budov školy. Na úřadech, zejména na Ministerstvu vnitra a dokonce i na samotném Olomouckém arcibiskupství, byli stále někteří úředníci spjati s totalitním režimem, kteří v žádném případě církevním školám nefandili, ba snažili se dokonce brzdit jejich rozvoj. Moji strategií bylo opírat se o podporu tehdejších autorit politických i církevních, které jsem seznamoval s koncepcí a cíli církevní školy a jejich podpory jsem pak využíval při jednání s oponenty. Školu podpořila kupříkladu paní Olga Havlová, manželka prezidenta Václava Havla, otec biskup Dominik Duka, současný arcibiskup a primas český a jiné osobnosti.

Nesmírně těžké bylo získávání financí na chod školy a na údržbu v té době totálně zdevastovaných školních budov. Jednal jsem osobně s tehdejšími politiky a poslanci, jmenovitě s ministry školství p. Vopěnkou a s p. Pilipem, například i o konkrétních úpravách některých odstavců Vyhlášky ministerstva školství o financování církevních škol. Díky tomu jsme získali finance na vybavení, v té době jedné z nejmodernějších učeben výpočetní techniky, na vybavení odborné učebny ošetřovatelství a jiné finanční dotace...

Přes veškeré obtíže škola 1. září 1991 zahájila svoji činnost, zatím jen ve dvou učebnách v jedné budově spolu s třídami středního odborného učiliště. Výuka trvá kontinuálně již dvacet let, nyní ve vlastních modernizovaných budovách a škola stále používá původní logo, které jsem vytvořil v jejich počátcích.

Na závěr mi dovolte vyslovit velké uznání stávající ředitelce Ing. Pavle Hostašové za rozsáhlou modernizaci školních budov i vnitřního vybavení školy a popřát všem současným i budoucím pedagogům, zaměstnancům a zejména studentům školy mnoho úspěchů, radosti z práce, požehnání našeho Pána a stálou ochranu patronky školy svaté Anežky České.

24. březen 2011

Mgr. Milan Rojovský
zakladatel školy a její první ředitel (1991 – 1998)

a Rudolf Maršálek
první předseda KPŠ školy (1991 – 1998)

Když se zamýšlím...

... nad domácím úkolem, který jsem z Oder dostala, totiž napsat pár slov do tohoto almanachu, napadá mě, že letos hodně žijeme ve znamení výročí – 800 let od narození svaté Anežky, 150 let této školy, přípravy na 1150 let příchodu svatých Cyrila a Metoděje...
Svatá Anežka se nemohla setkat s Charlottou Fürstenberkovou, zakladatelkou školy, ani se svatými Cyrilem a Metodějem. V čase je to nemožné. Přesto však mají něco společného, něco krásného – byli a jsou poznamenáni velkým dobrem, a dokázali to dobro rozdávat. A ono se rozlilo až na nás, lidi dneška. A oni se v tom Dobru mimo čas setkali. Kdo může pochopit, ať pochopí.

sr. Jana, Ing. Mgr. Eva Petrášová
ředitelka školy (1998 – 2003)

Začátky církevní rodinné školy...

... byly náročnější, ale o to radostnější. Větší část budovy užívalo SOU a tak některé předměty se vyučovaly v prostorách LŠU a vaření na ZŠ Komenského. Po odchodu a vystěhování SOU se začínalo v prázdných třídách úplně od nuly - nákupem inventáře a školního nábytku. Pan ředitel s tatínkem o prázdninách vybaloval nové lavice a židle na dvoře školy, aby se vše připravilo na nový školní rok. Každá nově vybavená třída, každý nově upravený prostor školy byl radostí. Radost a nadšení z nové školy měly i studentky. O prázdninách chodily na brigády i se svými sourozenci a rodiči a pod vedením paní Františky Šustkové si tak uklidili a připravili školu. Možná si těch prostor více vážili a škola byla opravdu rodinná.

Josef Klézl
školník (1991 – dosud)

Oderská církevní škola

Při vzpomínání na „církevku" v Odrách převažují pozitivní pocity a vybavuje se mi řada úžasných zážitků spojených se vzácnými lidmi, s neuvěřitelnými akcemi, zvláštnostmi ve vyučování, budováním a zařizováním školy.
Z těch dospěláků často myslím na tyto:
Josef Socha – moudrý a s nadhledem, učící německý jazyk. Společně jsme přecházeli z hlavní budovy školy do pronajatých učeben na ZUŠ a já „nasávala" jeho nejroztodivnější vyprávění. Obdivovala jsem jeho „připravenost" k odchodu na věčnost.
Anna Staňková – zdroj neskutečných nápadů, aktivit, úkolů, stále nás tlačící dopředu a výše, čehož bychom bez jí neustále zmiňovaného Zdroje nemohli vůbec dosáhnout. Učila češtinou, němčinou a celým svým životním postojem. A učí mě doposud.
Ing. Miroslava Věntusová – odbornost, lidskost a obětavost. Vždy stoprocentně připravená a ochotná udělat pro budoucí ekonomky maximum. Ohromeně jsem pokukovala po jejím životním řádu.
Ludmila Šimíčková – vždy na kole s „plnou polní" v podobě tašek různých velikostí naplněnými vším, čím mohla obdarovávat všechny, které potkávala na cestě do i z práce. Její ochota okamžitě podat pomocnou ruku v kteroukoli denní i noční hodinu mě fascinuje doposud.
Ing. Jiří Chodura – angličtinář nás všechny „bavil" svým suchým anglickým humorem a vnášel mezi nás neučitelské manýry. Ráda vzpomínám na ranních sedm gramů a prázdninové šampaňské.
Otcové Bohuslav, Stanislav, Jiří a Vladimír, Lidušky (Vlčková, Ondrová, Adamcová – Červenková), Marušky (Kozáková, Matějová, Tomečková), Petr Král, Josef Klézl, Miroslav Šůstek, Danka Kudělková, Zdeňka Taťáková, sestra Karmela a mnozí další se nesmazatelně zapsali do mého života v době mého působení v církevní škole. Přátelství přetrvávají i přes již devítileté odloučení, kdy jsem změnila jednu „církevku" za druhou.
Díky Vám za to!
Ráda potkávám bývalé studenty z církevní školy, mám radost z těch, kteří se na ni vrátili a nesou onu pomyslnou pochodeň dál. Milé vzpomínky mám na zpívání v hodinách i na chodbách, na poslední zvonění (i to s pohřbíváním třídní knihy), na školní akademie, sv. Mikuláše na oderském náměstí, na školní časopisy i ročenky, pravidelná rozhlasová hlášení rodičů, společné poutě na začátku školního roku, soutěže vědomostní (Chytrá Horákyně, biblická soutěž) i praktické – ve vaření, pečení, odívání, v ošetřování nemocných. Nezapomenutelné jsou svatební hostiny.
Společně jsme prožili mnohé a dovolím si za vše poděkovat všem, kteří mi umožnili prožívat tuto cestu v pravdě a lásce. Nejvíce pak děkuji Cestě, Pravdě a Lásce.

„Veškeré dílo Bůh postaví před soud,
i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé."
(Kaz 12,14)

Stále Vaše
Jana Vylobová (Marková)
vyučující od roku 1991
zástupkyně školy (1992 – 2002)

Mé 19-ti leté působení ve škole

1. 9. 1991 Otevření školy, počínaje 1. ročníkem – tři třídy. Ucházela jsem se o místo pedagoga s odkladem o jeden rok
1. 9. 1992 Nástup na post pedagoga, tehdy – pocit nutnosti najít si „nějakou práci", krok do neznáma, ale chuť pracovat s mladými lidmi.

Vyučované předměty
- Přírodovědné – chemie, biologie, fyzika, zeměpis.
- Výpočetní technika (půl roku zástup) a matematika (cca dva měsíce zástup).
- Rodinné – výživa a příprava pokrmů, rodinná výchova.
- Odborné – psychologie, pedagogika, výchova mimo vyučování, marketing, odborné praxe.
- Základy společenských věd, český jazyk a literatura, německý jazyk.

Třídnictví – 10 let
1992 – 1996: Třídní učitelka studentek maturitního oboru „Sociálně zdravotní péče", 27 absolventek.
1996 – 1998: Třídní učitelka studentek maturitního oboru „Ekonomika řízení rodinných podniků", 27 absolventek.
1998 – 2002: Třídní učitelka studentek maturitního oboru „Sociální činnost – sociální vychovatelství", 23 absolventek. Krásná práce, krásné společné vzpomínky při setkáních po letech – krásné pocity, které se nedají všechny vypsat, ty se musí prožít. Já je prožívám s každým novým dnem.

Vedení školy – devět let (2002 – 2011)
1. 9. 2002 – 31. 1. 2003 zástupkyně paní ředitelky.
Ve školním roce 2002/2003 krize školy:
- Odešli tři lidé z vedení školy: školní kaplan, zástupkyně ŘŠ a ředitelka školy.
- 2. pololetí šk. rok 2002/2003 bez ředitele.
- Osm tříd/161 žáků, 8 třídních učitelů, 22 pedagogů.
- Nevyřešené majetkoprávní vztahy budovy školy.
- Budova školy byla vlhká a zchátralá.

1. 2. 2003 – 28. 7. 2003 zřizovatelem jsem byla pověřena vedením školy. V této době jsem (jako asi jedna z mnoha) oslovila svou kolegyni Pavlu Hostašovou, zda by byla ochotna za této těžké situace ucházet se o místo ředitelky – vyšlo to a dovolím si konstatovat, že byl nejvyšší čas.
29. 7. 2003 – doposud: zástupkyně paní ředitelky Ing. Pavly Hostašové

Stav k 30. dubnu 2011
Ing. Pavla Hostašová – osm let ředitelkou školy a pod jejím vedením:
- Vyřešené majetkoprávní vztahy budovy školy.
- Budova školy je po částečné rekonstrukci, prostavěno cca šedesát mil. Kč.
- Podáno a s pozitivním výsledkem vyřešeno nespočetně sponzorských darů a grantů.
- Stovky publikací a prezentací v médiích.
- 15 tříd/230 žáků, 15 třídních učitelů, 30 pedagogů + dva asistenti pedagoga.
- RVP a ŠVP/rámcové a školní vzdělávací programy.
- Zavedení kurzů pro vykonání jednotlivé maturitní zkoušky.
- Zavedení zkrácené dálkové formy tříletého studia.
- Zavedeno SVČ se svým vlastním ŠVP.
- Ročníkové projekty.
- Školní matrika.
- JZZZ/jednotné zadávání závěrečných zkoušek.
- Státní maturity.
- VIII. ročník reprezentačního plesu spojený se stužkováním končících ročníků.
- XVIII. ročník Celostátní přehlídky církevních škol zájmové umělecké činnosti.
- Projekty Comenius: výměnné pobyty – Litva, Belgie, Německo, Itálie, Rakousko.
- Tři návštěvy ČŠI, které dopadly příkladně.

Výhled k 1. 9. 2011
Začínám 20. rok působení na škole, 10. rok ve vedení školy.
Předpokládaný stav: 17 tříd/306 žáků, 17 třídních učitelů, 32 pedagogů + dva asistenti pedagoga.

Pocity – vše, co jsem prožila (a doufám, že ještě prožiji), prožila jsem ráda. Jsem vděčná za práci, kterou můžu vykonávat, jsem ráda mezi mladými a tvořivými lidmi, jsem ráda za kolektiv a za atmosféru, která na naší škole je. Nechávám se stále obohacovat. Děkuji.

Děkuji také paní ředitelce, která málo myslí na sebe, ale hodně myslí na všechny kolem sebe, na každém kroku a při jakékoliv příležitosti chválí a děkuje. Její klidná povaha, stále dobrá nálada, usměvavá tvář, píle a obrovské pracovní nasazení, pevné rodinné zázemí, hluboká lidskost, vysoký morální a duchovní kredit, její pečlivost, houževnatost, její podpora a její důvěra ve schopnosti svých podřízených, její povzbudivá slova i v těch nejtěžších chvílích nám všem pomáhají.

Děkuji za sebe, a jestli můžu, děkuji i za kolegy.

Ing. Jindra Šustková
pověřena vedením školy (1. 2. – 28. 7. 2003)
zástupkyně školy (2002 – dosud)
vedoucí praxe, vyučující od roku 1992

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“

Myšlenka tohoto žalmu snad musela provázet ty, kteří školu zakládali. Zřejmě svěřili tak náročný úkol Hospodinu. Jak jinak by mohli dát důvěru několika důchodcům, kteří tvořili jádro prvního pedagogického sboru? Zakladatelé kupodivu netrvali na týmu zdatných mladých, jak doba přikazovala. Snad právě proto zavládla hned od začátku vzájemná shoda, duch obětavosti, nezištnosti, náročnosti. Přes všechny obtíže bylo zřejmě toto dílo požehnáno tak, že „na naší škole bylo snad každému dobře...

„Pochopila jsem, že vedení školy nám včetně spirituála, sekretářek a školníka dává veškerý čas, že zde vzniklo společenství dospělých, které je tu především pro nás... To krásné, co žilo uvnitř této školy – Obětavost, Solidarita, Pomoc, Úcta a Láska – mě oslovilo už při přijímacích zkouškách“ Napsala jedna z našich prvních maturantek.

Požehnání trvalo i v době, kdy byla ohrožena sama existence školy. Proti všem předpokladům začala „školička“ naopak nečekaně a obdivuhodně růst, vzkvétat do podoby dnešní.
Přejme jí, aby neměnila priority začátků. Tak si jistě zachová i do budoucna své vzácné hodnoty. Hospodin se o dílo svěřené jistě postará.

Anna Staňková
členka vedení školy
vyučující v letech 1991 – 2001

15 let s církevní školou v Odrách

Na církevní škole jsem prožila celkem 15 let. První čtyři roky jsem byla studentkou a zbývající roky učitelkou s pětiletou studijní přestávkou na vysoké škole. Je toho tedy hodně, o čem bych mohla psát. Zažila jsem úplné začátky církevní školy v porevoluční době, byla jsem svědkem proměny školy související s otevřením nových pedagogických oborů a nyní prožívám neustálou tendenci a nutnost školu inovovat, modernizovat, zkvalitňovat, medializovat.
Školu tvoří především lidé a jistě by se slušelo zmínit jména těch pedagogů, kteří jí vtiskli svou tvář, své myšlenky a své přesvědčení. Ale pozorný čtenář tohoto almanachu si velmi rychle tato jména doplní sám, protože za všemi jmény se odvíjí kus prošlapané cesty se svěřenými studenty a to je stálo spoustu námahy a práce. U některých jmen je to cesta delší, u některých kratší, co je však pozoruhodné, mnohé cesty na sebe navazují. A tak mohu napsat, že v zamýšlené cestě škola stále pokračuje a předává světlo, které bylo rozžehnuto na jejím začátku. Světlo jako symbol duchovní dimenze školy projevující se v její tvořivosti a rozmanitosti. Světlo, které dává Bůh těm, kteří ho prosí o sílu a vytrvalost. Světlo, které si možná někteří učitelé i studenti odnáší k sobě domů.
Myšlenka světla mě při psaní tohoto příspěvku stále provází. Je otázkou, jak budeme šířit světlo i v dalších letech. Světlo se dá snadno zastínit nebo úplně sfouknout tíhou těžkostí spojených s učitelským povoláním. A není jich zrovna málo: od těch legislativních, přes ekonomické až po ty pedagogické. Někdy se dostaví smutek a mrzutost. Každá doba přináší své výchovné potíže. A kdo jiný než právě učitelé jsou denně vystavováni živým obrazům naší společnosti. Proto přeji všem kolegům i sobě, abychom se k Světlu o to intenzivněji přimknuli. K tomu Světlu, ke kterému směřovala celým svým životem sv. Anežka Česká.
Pracovat na církevní škole je náročné a zároveň je výsadou. Třetí – duchovní rozměr je v naší společnosti stále potlačován, a tak nutně musíme počítat s těžkostmi. Uvnitř mě ale příjemně hřeje vědomí, že tvořivost, odbornost a pracovitost našim kolegům rozhodně nechybí, tak jen vzhůru ke Světlu.

Mgr. Ludmila Adamcová - Červenková
absolventka školy
vyučující od roku 2001 dosud

Dvacetileté ohlédnutí

Když za mnou přišel před dvaceti lety pan Mgr. Milan Rojovský, že v něm po Sametové revoluci uzrál nápad zřídit v Odrách církevní střední školu a dotázal se mne, zda-li po možném uskutečnění jeho snu bych v této škole byla ochotna vyučovat zdravotnické předměty, tak přiznávám, že jsem jej v té chvíli nebrala moc vážně. Vůbec jsem si však nedovedla představit, že bych dobrovolně opustila své povolání porodní asistentky. Skutečnost však byla jiná.
Dodnes obdivuji hlavního zakladatele školy, pana Mgr. Milana Rojovského, za jeho nadlidské úsilí tento typ školy u nás v Odrách založit, což se úspěšně podařilo a dne 1. září 1991 v ní započala výuka a tím se také stal jejím prvním ředitelem a já pro první rok externí učitelkou při svém zaměstnání ve zdravotnictví – v gynekologické ambulanci, těhotenské poradně, službách na porodním sále a v mém přiděleném obvodě při návštěvách těhotných, šestinedělek a novorozenců. Také jsem však uznala, že pro práci učitelky mi nestačí jen třiadvacetiletá praxe ve zdravotnictví, ale že je nutno si doplnit pedagogické vzdělání na PF Univerzity Palackého v Olomouci. Musím říci, že jsem se se svou bývalou profesí neloučila snadno, neboť mne plně uspokojovala a svoji práci jsem vykonávala velmi ráda. Za dvacet let působení na naší, nyní již s názvem Střední pedagogické škole a Střední zdravotnické škole sv. A. České v Odrách, došlo k mnoha změnám. Interiér školy je pro mnohé návštěvníky, díky několika rekonstrukcím k nepoznání, také exteriér dostává postupně novou podobu, což je největší zásluhou současné paní ředitelky Ing. Pavly Hostašové, která je stoprocentně „na svém místě“ a umí vyřídit mnohdy i „nemožné“, nejen v tomto je však síla její osobnosti, ale svým lidským přístupem, vlídným a rozvážným jednáním vytváří klidné klima v učitelském sboru, mezi zaměstnanci i žáky. Za dvacetileté období nastávaly i změny ve vedení školy, učitelském i vychovatelském kolektivu, mezi zaměstnanci a přirozeně i mezi žáky, kdy absolventi odcházejí a noví zájemci o studium na naší škole se k nám hlásí.
Taktéž studijní obory prošly obměnou, neboť přizpůsobení se trhu práce je nezbytné. Jediným oborem, který přetrvává od založení školy je ošetřovatelství, i když s malou změnou, kdy v prvních letech byl pouze pro dívky ale v současných letech jsou přijímáni i chlapci. Tímto dlouholetým trváním oboru je potvrzena skutečnost, že ošetřovatelé jsou stále ve

zdravotnictví a sociálních službách žádáni, neboť žádné období lidského věku není ušetřeno od nemocí. Žáci, studující ošetřovatelství, budou mít povolání krásné, avšak velmi náročné po psychické i fyzické stránce. Již během 1. ročníku tříletého studia, které bývá ukončeno závěrečnou zkouškou se žáci učí kromě všeobecných a církevních předmětů také předmětům zdravotnickým a to v odborné ošetřovatelské učebně, která simuluje nemocniční pokoj se vším vybavením včetně lůžek s pacienty – modely a někdy také tyto nemocné imitují žáci z důvodu procvičení komunikace a umění se vcítit do role potřebného, neboť empatie je jedna z důležitých vlastností každého zdravotníka. V takto vybavené učebně si žáci procvičují praktické dovednosti, bez kterých nelze vstoupit na praktickou výuku do nemocničního prostředí.
Velká změna pro budoucí ošetřovatele nastává ve druhém ročníku, kdy jim začíná i praktická výuka v Městské nemocnici v Odrách a v Domově Odry, kde již pod vedením odborných učitelek ošetřují „opravdové" pacienty a uživatele Domova (dřívějším názvem Domova důchodců v Odrách). Touto činností se také stáváme součástí zdravotnického týmu s určitými povinnostmi a zodpovědností. Obrovskou odměnou pro nás vyučující i žáky bývají na praxi „díky" pacientů a jejich obdiv, jak již tito mladí lidé dokáží nemocné ošetřit a také je potěšit v jejich nelehké situaci, neboť mnozí jsou zcela závislí na veškeré péči.
Kéž naše žáky ani absolventy tohoto oboru neopustí láska k této profesi a dokáží se i nadále vzdělávat, čemuž neujde žádné povolání. Také i já jsem si učitelské povolání oblíbila, zvláště když souvisí s mojí bývalou zdravotnickou profesí a tím obsáhla moji péči o člověka před narozením – v těhotenství ženy, při porodu, po narození – v péči o novorozence a šestinedělku, práce s mládeží – při výuce žáků, také však o nemocné každého věku, včetně odchodu některých nemocných z tohoto světa – úmrtím, čímž vším se zabýváme při praktické výuce s našimi budoucími ošetřovateli v nemocnici.

Odry, 5. května 2011

Vlčková Ludmila
členka vedení školy
vyučující od r. 1991 doposud

Dílo studentů keramického kroužku pod vedením Heleny Matůšů

Proč?

Na tuto otázku se ptáme od existence civilizace. I já se ptám, proč mám přispět do tohoto periodika. Osobně to je pro mne velká čest a rád využívám této možnosti, abych za tuto příležitost poděkoval a popřál k velkému výročí této církevní školy vše nejlepší, opravdovou, lidskou, osobní, kamarádskou a tím společnosti prospěšnou atmosféru nejen v prostorách školy, ale i mimo ně. Ať vaše znalosti, dovednosti a vědomosti umíte využít všude kolem sebe a hlavně tam, kde budete působit. Ať je na vás vidět, že církevní školy do této společnosti patří a že jsou této společnosti také prospěšné. Ať rozdáváte úsměv, lásku a porozumění a tím splníte poslání na tomto světě.
I já mám velikou radost, z toho, že existujete a že jsem mohl přispět k plnění některých představ zejména při znovupokračování po roce 1989. S vděčností vzpomínám na nezapomenutelné představení vašeho souboru v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, na historicky první audionahrávky, na divadelní představení Popelky Nazaretské a ukázky vaši činnosti a na usměvavé tváře vašich učitelů, paní ředitelky a absolventů, i když jste padali únavou.
Mám osobní zkušenost se zakládáním církevní školy v Hradci nad Moravicí a jsem pevně přesvědčen, že to má smysl jít touto cestou, která není a v současnosti cítíme, že nebude nikdy snadná a jednoduchá.
Jako poslanec PS PČR jsem měl možnost a příležitost se církevnímu školství věnovat a podporovat jej. Jsem rád, že i vaše škola mohla mít prospěch z tohoto účinkování a provozní podmínky budou pro další generace na slušné úrovni.
Odpovědi na úvodní otázku je vědomí, že zde nejsme náhodou, ale že jsme jako nástroj v rukou Božích a naší snahou by mělo být se nechat vést i v dobách, kdy to nechápeme a nechce se nám spolupracovat. Ať v dalších létech je vaše škola vzorem a příkladem a majákem pro církev, město a společnost.

Když se v Odrách domluvili
na cestě, překážkách a cíli
Anežka svou velkou zásluhou
vzniklou školu chrání přímluvou.

Kominíky, zdatné silné chlapy
budovu s děravými okapy
vystřídaly jemné milé tváře
dnes s internátem plné záře.

Ať vás všechny radost provází
dnes i v dobách nesnází
učení ať nikdy není mučení
pramenem je láska, potěšení.

Až se budem za pár let
dívat se na tento svět
budem plni touhy, úžasu
obdivovat školu, tu krásu.

S úctou, obdivem, vděčností a oddaností

Josef Vícha
poslanec Parlamentu ČR (2002 – 2006)

Co mě napadne

při vzpomínce na Střední školu svaté Anežky České v Odrách?

Vzpomínka na Střední školu svaté Anežky České v Odrách je pro mne spojena s obnovou církevního školství na Moravě a v Čechách po roce 1989.
Přestože škola slaví 150-ti leté výročí, je to škola mladá svým mladistvým duchem a elánem. Ten čilý ruch tam přináší nejen stále nové generace dívek a chlapců, ale také mladý učitelský sbor.

Vidím tuto školu jako elitní ve smyslu jejího výlučného poslání.
Důležitý je základ, na které škola staví a to je kvalitní výuka a výchova žáků. Škola si dokázala najít své místo v praktických oborech, které znamenají pro žáky uplatnění a pro školu budoucnost. Jsem ráda, že jsem v tomto mohla paní ředitelce pomoci.
V oborech sociálních, pedagogických a zdravotních vede žáky, kteří na počátku nejsou nějak výjimeční, k výjimečným výkonům. O tom jsem se přesvědčila při návštěvě školy i nemocnice, ve které probíhá praxe žáků, během přehlídek zájmové činnosti církevních škol, které se v Odrách konají.
Nezapomenutelným zážitkem pro 150 členů, pracovníků Parlamentu ČR a ministrů vlády, se stalo představení Popelky nazaretské na počátku adventu 2009 v Poslanecké sněmovně Praze. Škola svaté Anežky České z Oder dokázala interpretovat básnické dílo V. Renče způsobem, na který mnozí z nás nikdy nezapomenou a tím také nemohou zapomenout na tuto školu.

Vážím si práce paní ředitelky Pavly Hostašové a pedagogického sboru této školy. Díky jim jsem měla jistotu, že práce pro pedagogy, pro církevní školy a pro školství obecně, má smysl. Protože tady jsou lidé, kteří umí těchto možností využít pro úspěšný život svých žáků a pro budování trvalých hodnot kolem nás. Tito lidé naplňují poslání Střední školy svaté Anežky České v Odrách a já jim přeji, aby měli dostatek sil tělesných i duševních a také radosti ze své práce. A já tu radost i na dálku s nimi sdílím.

Michaela Šojdrová
Poradkyně Ústřední školní inspektorky, zástupkyně ČR v OECD
V letech 1996–2010 poslankyně PS P ČR

Přeji Vaší škole vše nejlepší

Dovolte mi, připojit se k zástupu gratulantů, kteří přejí Vaší škole všechno nejlepší u příležitosti 150-tiletého výročí jejího založení. Vzpomínám si, jak jsme před časem předávali opotřebované budovy z majetku Moravskoslezského kraje do rukou původních vlastníků a nadšených příznivců církevní školy. Měl jsem pak obrovskou radost, že se podařilo zajistit nezbytné množství peněz ze státního rozpočtu na potřebné opravy a rekonstrukce, aby mohla „církevka", jak se jí mile mezi námi říká, dále plnit své poslání ve výuce. Někdo by řekl, že to byla jen náhoda, ale já to cítím jako vědomé a cílené působení patronky školy sv. Anežky České, která také letos spolu s Vámi slaví. Navíc jsme byli my všichni činností školy mnohokrát obdarováni. Duchovní koncerty, studentské přehlídky nebo nezapomenutelné představení Popelky Nazaretské v Poslanecké sněmovně, nám vždy přinesly potřebnou dávku energie a radosti do života.

A za to všechno Vám velmi děkuji.

Ing. Jiří Carbol
náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje (do roku 2006)
poslanec PS P ČR (2006 – 2010)

Odry

Kdyby toto někdo přede mnou vyslovil ještě nedávno, netušil bych. Snad opravdu i proto, že toto malé severomoravské městečko vsunuté do panenských Oderských vrchů je tak trochu stranou všeho dění. Tolik ovšem viděno povrchně. Někdy to tak bývá – a možná je to znamení dnešní doby, že věci veliké a důležité se odehrávají právě mimo efektní metropolitní centra. A pak jsem dorazil, opravdu podle prstu a mapy a najednou – objevil se svět jakoby sám pro sebe, plný úžasných, obětavých a nadšených lidiček, tak trochu i po Slezsku drsných a sveřepých. A k tomu dav mládeže, který by dělal čest i konzervatoři, nejen Střední pedagogické a zdravotnické škole. Korunováno v místním překrásném kostele s varhanami jedna báseň, kde mládež v tichu prožívá liturgii. Duchovní svět vydává o sobě svědectví v podobě zázraků. Kéž by ten oderský byl opravdu na dlouho.

Odry, duben 2011

Váš
Miloš Bok
hudební skladatel, varhaník, pedagog,
čestný host oslav 800. výročí narození sv. Anežky České,
člen poroty 18. ročníku celostátní přehlídky

Na setkání se vždy těším

Se Střední pedagogickou školou a Střední zdravotnickou školou sv. Anežky České v Odrách spolupracuji již celou řadu let. Připravuji výstavy na celostátních přehlídkách zájmové umělecké činnosti církevních škol. Tato setkání jsou přehlídkou toho nejlepšího, co si studenti připraví v hudební, divadelní, taneční či recitační oblasti. Na setkání se vždy těším. Vedení školy, pedagogický sbor i se svými studenty vždy udělají maximum pro zdárný průběh těchto setkání, která jsou na nejvyšší úrovni společenské i kulturní.
Se studenty jsem se nesetkával jen při těchto srazech, ale také při přednáškách přímo ve škole.

Vážím si vysoké úrovně školy a mimořádného vztahu mezi pedagogy a studenty.

prof. Mgr. Jindřich Štreit
fotograf (jeho díla jsou zastoupeny v galeriích celého světa), autor řady knih, pedagog FAMU v Praze a FPF Slezské univerzity v Opavě

Jindřich
Štreit
Max
Kašparů

Vernisáž za účasti autorů se bude konat ve čtvrtek ***24. března 2011 v 16 hodin*** *v Dělnickém domě v Odrách.*

Akce se koná v rámci XVIII. celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol.
Průvodní slovo pronese doc. ThDr. MUDr. Mgr. Max Kašparů, Ph.D.

… - Tokio - Sydney - New York - Paris - **Odry** - London - Roma - …

Vážená paní ředitelko,

k poděkování za mimořádně hezký pobyt jsem se dostal teprve dnes. V Praze už totiž čekala chřipková epidemie, která komplikuje všechno doma i v okolí.
Nejsem s to podrobněji rozebrat vše, co jsem viděl a zažil. Napíšu jen jakousi „osnovu" toho, co bych Vám za normálních okolností napsal:

1. Úctyhodná přesnost v organizaci celého dne.
2. Úctyhodný výkon studentů a pedagogů při představení. Pěkný výsledek práce se studenty, kteří na škále intelektuálního nadání zaujímají spíše průměr.
3. Určitá obava, aby mimoškolní činnost přece jen neovlivňovala vlastní výuku.
4. Dostal jsem silný impulz k přemýšlení o mladé generaci. Jak řešit všeobecný pokles kulturnosti ve společnosti a následný vznik subkultury mládeže. Vám se daří to alespoň vyvažovat vyšší kulturní rovinou. Stejně tak jsem si uvědomil, že je otázka, jak daleko lze při záchraně morálních hodnot jít vstříc jejich výrazovým formám. Pobyt u Vás mne přivedl od teoretických úvah k reálu. Děkuji. Uvědomuji si teď věci daleko víc diferencovaně. Paradoxně na mne působilo, že Vaši žáci jsou disciplinovaní a zároveň se „nedovedou chovat" – to není kritika, to je zjištění.
5. Velkým dojmem byl fakt, že Vaši žáci se pevně identifikují školou. To je vysoké vyznamenání celého sboru.
6. Po létech jsem se setkal s něčím, co vůbec nevyvolalo mou pohotovou kritiku a zcela převážila tónina starých připomínek. To jsou totiž drobná upozornění, co by se dalo dál rozvinout, co vylepšit, kudy pokračovat.

Doufám, že se někdy setkáme tak, abychom o tom mohli mluvit.

Prosím, vyřiďte Vašim žákům, že mě zaujali mládím, zájmem a prací. Vyřiďte jim, že na nich, na každém záleží a že je správné postavit se na stranu dobra a cti. Čím více vloží do své země, tím lépe se jim povede, protože jim to nebude přinášet jen chvilkový prospěch, ale trvající radost a hrdost.

Pozdravujte, prosím, také otce, kteří se o mne tak hezky starali.
Všem a každému znovu děkuji.

Váš

prof. Petr Piťha
ligvista, historik, pedagog, spisovatel, katolický kněz
první polistopadový ministr školství ČR
čestný host oslav 800. výročí narození sv. Anežky české

Nejkrásnější vztahy

vyrůstají z náhodných setkání. Náš vztah začal drobným neosobním darem, od něhož jsme si se společníky neslibovali nic převratného. Jaké však bylo naše překvapení, když jsme dostali pozvání na otevření učebny metodik. Tehdy se ještě nevešlo do našeho nabitého kalendáře. Při začátku dalšího školního roku padl los na mě, a tak jsme s mojí paní přišli na zahájení do kostela v Odrách. Obdivuji odvahu paní ředitelky, že mi udělila slovo a nechala mě – i pro ni neznámého člověka – popřát všem mnoho radosti. Na oplátku jsme si odnesli touhu vrátit se znovu, protože jsme viděli zvláštní kombinaci radostných, otevřených lidí a chátrající budovy. Obvykle to bývá naopak. Skvělé budovy naplňují unudění, doslova zchátralí lidé bez života.

Myslím, že zlomem mého vztahu k církevní škole byla první přehlídka umělecké činnosti církevních škol na jaře 2005. Pochopil jsem, že proti naší vůli, jaksi utajeně, se můžeme podílet na projektu mnohem větším, než je pouhé plnění vzdělávacího plánu. Pochopil jsem, že při zahájení školního roku 2004/2005 nešlo o exces, jakousi Potěmkinovu vesnicí, výjimku pro zřizovatele, sponzory a hosty. Naopak, tehdy jsem poprvé zažil nakažlivý radostný přístup studentů k životu, který spolu s nevtíravou autoritou pedagogů panuje ve škole a na internátu takřka pořád. Byl jsem (a dosud zůstávám) uhranut spojením výchovy a vzdělávání bez ohledu na vnější podmínky.

Celé ty roky s rostoucím úžasem sleduji, jak se atmosféra školy, entuziasmus, kreativita a radost mezi studenty a pedagogy šířila budově navzdory, jakoby by lidé bojovali proti podmáčenosti budovy a trouchnivějícím stropům svým nadšením a otevřeným společenstvím. Po pravdě řečeno, oněch dvanáct stavebních akcí a kolaudací, které proběhly od roku 2003 do roku 2010, je daleko více výsledkem přístupu studentů a pedagogů k životu než investovaných peněz. Studenti a pedagogové prostě nutili školu a internát žít, a nikoliv živořit, strádat a pomalu odcházet. Svou kreativitou, pílí a radostí školu vysušili a dostavěli. Jestliže ve věznicích je v některých místnostech až fyzicky, bytostně cítit koncentrované zlo nebo čirou lhostejnost, církevní škola v Odrách přímo sálá radostí a chutí do života, touhou růst a dělit se.

Od jara roku 2005 jsem litoval každé příležitosti, kdy jsem nemohl být na přehlídce, a nevstřebával jsem onen jiný postoj, pohled a přístup k životu. Jde o zážitek zcela nezprostředkovatelný. Právě proto jsme začali vedle oprav školy podporovat i „investice“ do lidí jako byla výprava pedagogů do Belgie nebo „výlet“ studentů na tři dny do pražských divadel. Když vidím při různých výročích školy bývalé studentky a profesorky v rolích matek, zdráhám se uvěřit, že jsme za dobu našeho mecenášství zažili už několik ročníků celou dobu od přijetí k maturitě, několik ročníků, které zrály před našima očima doslova v přímém přenosu. V posvátném tichu jsme sledovali učitelské změny a proměny a bohatství, jaké přinášeli nováčci mezi pevné pilíře pedagogického sboru. Připomínalo nám to, že škola se skládá z lidí a nikoliv z čísel, testů, normativů a žebříčků.

Nejkrásnější vztahy vyrůstají z náhodných setkání. Na začátku jsme nečekali nic převratného a na konci je úplně převrácený vztah. Určitě dostáváme více, než jsme kdy dali. Jako by nám nedocházelo, že dobro se nesčítá, dobro se násobí…

JUDr. Adam Rakovský
přítel a sponzor školy

Andělé – dílo studentů keramického kroužku pod vedením Heleny Matůši

Duchovní činnost školy

Škola souznění...

Škola, která bere člověka jako tělo i duši, škola, která vzdělává rozum, učí správně užívat svobodnou vůli, pomáhá nalézat opravdovou lásku, škola, která naslouchá slyšícím a učí se s učícími, škola, která se inspiruje královskou dcerou a zároveň prostou řeholnicí – to je církevní škola.

Bohu buď dík a chvála za ni.

Mons. Bohuslav Novák
školní kaplan (1991 – 2002)

Přehled aktivit v oblasti duchovního života školy

- Celoškolní mše svaté
- Třídní mše svaté
- Mše svaté v rámci Celostátních přehlídek zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol
- Den církevních škol
- Bohoslužba slova - Památka zesnulých
- Mikulášské besídky
- Adventní zastavení
- Výroba a svěcení adventních věnců
- Roráty
- Tříkrálové sbírky
- Postní program
- Postní almužna
- Křížové cesty
- Křížové cesty ve vysílání rádia Proglas
- Živý růženec
- Biblické soutěže
- Soutěž Bible a my
- Poutě po stopách sv. Prokopa (1995), sv. Zdislavy (1996), sv. Vojtěcha (1997), sv. Anežky (2011)
- Oslavy 800. výročí narození svaté Anežky České
- Poutě (sv. Hostýn, sv. Kopeček, Velehrad, k Panně Marii ve skále...)
- Literární soutěž (svatá Anežka, Po stopách svatých)
- Duchovní obnovy
- Besedy a přednášky
- Svěcení křížů a kapliček v regionu
- Slavnosti Božího těla – hudební doprovod
- Májové pobožnosti – hudební doprovod
- Bohoslužby v nemocnici – doprovázení pacientů

Modlitba Křížové cesty v rádiu Proglas (8. 3. 2006) Olomouc, studio Radim: S. Kristina Špačková, O. Vladimír Schmidt a čtyři studentky.

28. 3. 2007 Olomouc, studio Radim: O. Petr Fichna, pět studentek (modlitba Křížové cesty, kterou vytvořili naši studenti a učitelé v rámci XIV. ročníku Celostátní přehlídky).

6. 4. 2011 Ostrava, studio Hedvika: sr. Iris Pavelková a pět studentek (modlitba Křížové cesty kterou vytvořili naši studenti a učitelé v rámci XIV. ročníku Celostátní přehlídky).

Relikviář sv. Anežky České – Mše svatá ve školní kapli a uctění ostatků sv. Anežky České. Relikviář s ostatky putoval po františkánských řeholních společenstvích v rámci tzv. Anežského dvouletí (2009 – 20. výročí svatořečení, 2011 – 800. výročí narození) a díky sestrám sv. Kříže jsme jej mohli 9. prosince 2009 přivítat i u nás ve škole.

Bible a my
Ústřední kolo XVIII. ročníku soutěže Kroměříž 1. 2. 2011. IV. kategorie (SŠ), 18. místo Alžběta Slobodová.

Skupinová práce studentů „Gotické okno“-detail, 4. roč.

Zajímavé citáty z úvah studentů po smrti Jana Pavla II. (duben 2005)

- Je to jediný papež, kterého jsem znala.
- Abychom toho velkého muže nenechali umřít podruhé v sobě.
- Nejkrásnější na celém pohřbu bylo evangelium, na začátku otevřené, na konci zavřené.
- Dokázal odpustit i těm, kteří ho neměli rádi.
- Víra věřících se více prohloubila.
- Nevím, jestli bych dokázala někomu odpustit, kdyby mě napadl, ale on to dokázal, jak se asi útočník cítí?
- Myslím, že to pro něj muselo být úžasné, když se podíval z okna a viděl tam ty lidi stát.
- Ani jsem nevěřila, kolik lidí je věřících, myslela jsem si, že je nás pár.
- Uchvátil mě pohled na ty kvanta lidí.
- Ti lidi, co tam byli, ho museli mít rádi.
- Zarazilo mě, proč tak významná osoba má tak obyčejnou rakev.
- Co si myslím o Janu Pavlovi II, to je složité...
- U nás se takovými věcmi nikdo nezabývá, tak nevím...
- Pohřeb byl moc smutný, být u toho, tak nevím, jak bych to zvládla.
- Bylo mi strašně smutno, jak z posledních sil mával z okna a lidi brečeli.
- Při pohledu na to obrovské množství věřících jsem byla dojatá.
- Nic jsem nevěděla, hodně jsem se dověděla až byl ve škole na chodbě o něm panel.
- V pátek byl státní smutek, což je obdivuhodné.
- Jeho požehnání vracelo lidem naději.
- Hodně mě vzalo, jak lidé plakali.
- Byl to strašně sympatický člověk.
- Byl pro mě takové sluníčko.
- Byl tak neuvěřitelný...
- Když jsem ho viděla v televizi, pokaždé u mě vyvolal radost.
- Miloval i nás, kteří cestu k Bohu teprve hledáme a miloval i ty, kteří z cesty sešli a nikdy ji nenaleznou.
- Pamatuji si, jak se na Svatém Kopečku smál.
- Dokázal získat srdce i nejednoho odpůrce církve.
- Kolik našich slov se přemění v činy, tak jako u něj, šíříme lásku?
- Vždy, když svatý otec mluvil o Bohu k mládeži, bylo to velmi silné.
- Myslel na lidi víc než na sebe, nikdy na nás nezapomněl a když už nemohl mluvit, tak nám naposled požehnal.
- Ty davy lidí v Římě byly neuvěřitelné.
- Ani ve snu by mě nenapadlo, že by se na jeho pohřbu mohlo sejít tolik lidí.
- Nejvíc se mi asi líbilo, jak o papeži mluvila ve škole naše třídní.
- Nejdřív jsem nechápala, proč lidi kvůli nemoci, pro mě tehdy ještě „nějakého", papeže tak vyvádějí.
- Všechno jsem se dověděla až po jeho smrti, a to je smutné.
- Byl to skvělý chlap.
- Byl jsem překvapený, že se našel člověk, který ho chtěl zastřelit.
- Lidi z mého okolí vypadají, jakoby o něm vůbec nevěděli.
- Nechal tady kousek sebe.
- Taková láska k cizím se jen tak nevidí.
- Pro mě bylo fascinující, že stál za svým názorem, i když byl nepopulární, že se nebál.
- Byly tam opravdu davy lidí.
- Byl pro mě vzorem.
- Měl nás všechny rád a my ho taky.
- Každý den se modlím za Svatého Otce.
- Byl muž činu, ne jen slov, jak to často bývá u lidí.
- Vše řešil s láskou a modlitbou.
- Dokázal se vžít do mladých a chválit s nimi Boha třeba tancem.
- Šel s otevřenou náručí.
- Děkuji za něj.
- Kladl vysoké nároky.
- Celý život dokázal dávat naději tam, kde chyběla.
- No řekněte, kdo z nás by něco takového udělal?
- Pořád jsou války a hlad, když tak změnil svět, jak to, že to nejde poznat?
- Je u nás mnoho lidí, kteří o Svatém Otci nic neví, je mi jich líto.
- jeho přesvědčivost i láska mě utvrdila ve víře.
- Mnoho lidí si uvědomilo jeho lásku, až když odešel.
- Díky tomu, co jsem viděla v televizi, jsem mnoho věcí pochopila.
- Tolik se mluví o různých „významných" lidech, až mě zaráží, proč právě o něm jsem slyšela tak málo, proč až teď?
- Bude mi chybět.
- Vybaví se mi: víra, naděje, láska, moudrost, síla, radost,úcta, osobnost, davy lidí... Bůh.
- Rozdával se do krajnosti, myslel hlavně na druhé, také bychom měli...
- Měl to, co mnohým chybí – odvahu – třeba začít věřit.

Zkušenost z adaptačních kurzů

Chceme-li dobře pochopit cíl adaptačních kurzů, můžeme nejlépe vyjít z definice:
„Adaptační kurz slouží k stmelení skupiny jednotlivců a k posílení celého kolektivu, dochází k cílenému a promyšlenému odstranění konkrétních nežádoucích projevů v tomto kolektivu, přičemž není podmínkou, zda se většina členů kolektivu mezi sebou z dřívějšího života zná nebo ne."

S myšlenkou adaptačních kurzů spojených s duchovní obnovou mě seznámila paní ředitelka. Adaptační kurzy vnímám jako nedílnou součást včlenění se žáka do prostředí školy, poznání nových spolužáků, učitelů, ale zároveň jako čas na sebepoznání a učení se sebehodnocení. Spolupráce s jednotlivými učiteli nabízí knězi využít pestrost aktivit, které slouží k rozvoji schopností žáka.
Nedílnou součástí adaptačních kurzů je také duchovní zaměření. Večerní mše svaté, krátká zamyšlení přes den a modlitba vedou účastníky ke ztišení a objevování duchovních hodnot. Tyto všechny aktivity slouží ke stmelení kolektivu jednotlivců. Objevování svých schopností, svých darů, učení se vnímat druhého, jeho klady ale i zápory, je nedílnou součástí zdravého posilování vztahů v kolektivu a osobnostního rozvoje.
Vnímám, že adaptační kurzy jsou důležité a děkuji za možnost podílení se na nich.

P. Zdenko Vavro
školní kaplan

Skupinová práce studentů, „Gotické okno" - detail, 4. roč.

„Děkuji za příležitost

připojit se k ostatním blahopřejícím a rád věnuji naší škole a všem, kteří ji tvoří, své přání. Stalo se již nedílnou součástí života školy každoroční pořádání celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol v naší zemi. Jako motto těchto přehlídek bylo zvoleno slovo svatého apoštola Pavla z listu Filipanům:

„Mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chvály" (Fil 4,8).

Za ta léta, kdy jsem se aspoň zčásti mohl podílet na životě školy, mohu potvrdit, že úsilí o tento zájem byl zřejmý, a to nejen v době konání přehlídek. Chci tedy poděkovat všem pedagogům Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy svaté Anežky České za každodenní snahu projevovat onen zájem a také ho probouzet ve studentech. Přeji jim, aby toto slovo apoštola Pavla bylo na škole stále živé."

Ať Vám a všem Vaším spolupracovníkům Pán žehná.

P. Vladimír Schmidt
školní kaplan (2002 – 2005)

Vážená paní ředitelko,

srdečně Vás zdravím z Budišova nad Budišovkou. Mohu jen vyjádřit velikou radost, kterou prožívám z velmi dobrých a příkladných výsledků naší církevní školy v Odrách. Stále si dovolím říci naší školy, i když působím jako duchovní soused ve vedlejší farnosti i děkanátu, protože pořád nosím v srdci vzpomínky na dobu svého působení. Tři roky mého kaplanování jsou i nejsou krátkou dobou. Je to vlastně jedno úplné absolvované studium oboru Ošetřovatel. A možná to je právě dobrý námět ke krátkému zamyšlení.
To, co potřebují lidská srdce v dnešní době, je starostlivá péče ošetřovatele, který se stará o uzdravování nejen těla, ale i duše. Jedno bez druhého se nemůže obejít. Právě v evangelijním podobenství O milosrdném Samaritánovi, který pomáhá svému „nepříteli", vidíme Ježíšem oceněného člověka, který je pohnut soucitem nikoli na základě náboženského přesvědčení, ale díky své lásce jako dobroty svého srdce. Dá se říci, že toto nejvíce reflektuji při vzpomínce na dobu, kdy jsem učil na naší škole. Na podezřele provokující otázky, kolik mladých lidí jsem obrátil na katolickou víru v té době, pokorně odpovídám, že nevím a že nejspíš viditelně asi nikoho. Vím však, že jsem všechny seznámil s tímto krásně inspirujícím příběhem, a věřím, že to své plody již přináší.
A tak mám vždy radost, když se setkávám právě zde v Budišově se svými nemocnými a rovněž s jednou naší absolventkou, která v domově ÚPS Letokruhy pracuje právě jako ošetřovatelka. Nejen ona, ale i jiné ošetřovatelky vidí potřebu lidského laskavého setkání, které znovu vrací sílu a chuť do života.
Říkají mně: „Pane faráři, kdybyste mohl chodit častěji než jen jednou měsíčně, byly bychom rády. Hned se nám s nimi snadno pracuje." Setkávám se skutečně i s nevěřícími starými lidmi. Nemohu jim sice posloužit svátostmi, jsou však vděčni za každé slovo a čas, které jim mohu věnovat.
Člověku se totiž dobře žije nejen, když má své naplněné materiální potřeby, ale hlavně když je důstojně lidsky přijímán. O toto se naše škola vždy snažila a vštěpovala to svým absolventům. Vřele děkuji všem, co mají na tom svůj podíl.

P. Petr Fichna
školní kaplan (2005 – 2008)

Malé ohlédnutí...

Jak často člověk přemýšlí o věcech, které ho přesahují, ptá se a hledá odpověď.
Otázka povolání je jednou z věcí, na kterou nelze najít hned odpověď. K povolání se váže služba a ta v sobě ukrývá různost. Služba školního kaplana mi byla svěřena otcem biskupem v roce 2009. Ve školním roce 2009/2010 jsem také začal vyučovat předmět Křesťanství a křesťanská etika. Ke službě školního kaplana také patří doprovázení, naslouchání, otevřenost pro druhé. Služba je to různá, pestrá a obohacující.
Když se ohlédnu – jak mě Bůh vedl, zjišťuji, že On si mě pomalu, ale jistě připravoval ke službě školního kaplana. Děkuji Bohu za dar studia na salesiánském gymnáziu, kde jsem v čase svého studia obdivoval kněze – ředitele školy, a v duchu jsem si říkal – kéž bych mohl učit jako on. Po vysvěcení za kněze jsem byl poslán do farnosti Kopřivnice, kde se nachází Základní škola sv. Zdislavy. I zde jsem měl možnost nahlédnout, být s učiteli...
Proč mé osobní zamyšlení?
Mé ohlédnutí k výročí této školy je totiž momentálně bytostně spojeno s mým povoláním a pozváním ke službě. A věřím, že Bůh povolávající každého člověka dává dostatek sil a darů k výkonu povolání a služby, ke které ho On zve.
A to je také to, co bych přál všem, kteří jsou na této škole. Přeji všem krásnou zkušenost s Božím vedením. Vedením Toho, který chce každému dobro. Objevit Dobro znamená objevit Boha. A Bůh je Láska!

„Hledejte dobro... a budete žít a Hospodin, Bůh zástupů, bude s vámi, jak říkáte." (Ámos 5, 14)

Všem čtenářům, pedagogům, zaměstnancům a příznivcům školy žehnám.

P. Zdenko Vavro
školní kaplan od roku 2009 dosud

Markéta Hanáčková, „Blaho naši země", 3. roč.

Žákovská samospráva

Žákovská samospráva

Žákovská samospráva je nedílnou součástí naší školy od roku 1993. Provází žáky takřka na každém kroku, protože je spojena s provozem školy. Její činnost má velkou podporu ze strany vedení školy i učitelského sboru. Každá třída si volí dva žáky, kteří ji zastupují na pracovních schůzkách samosprávy, kde se probírají nejdůležitější informace o událostech, které nás čekají v nastávajícím týdnu – organizace soutěží, sbírek, sociálního programu aj. Podle potřeby se scházíme na mimořádných schůzkách před či po vyučování, kdy je více času ke zpětné vazbě od jednotlivých zástupců. Společně diskutujeme, odhalujeme chyby, vylepšujeme, hlasujeme atd. Průběh setkání (malých i velkých) zaznamenává zapisovatelka, která ještě téhož dne připravuje tzv. Listy školní samosprávy, které slouží během týdne k připomenutí úkolů.

Samosprávu na naší škole zavedla paní profesorka Anna Staňková. Její pedagogické, osobnostní kvality a dlouholeté zkušenosti přispěly k prosazení myšlenky samosprávy u nás na škole. Domnívá se, že zřízení samosprávy je dobrou příležitostí, jak spojovat školu se životem a jak ovlivňovat výchovu svěřených žáků. Ve změněných sociologických podmínkách, pod vlivem konzumních trendů a liberální výchovy chybí současné mladé generaci některé vlastnosti pro život potřebné. V naší samosprávné činnosti – za doprovázení učitele – dělají žáci to, pro co se rozhodli, co považují za potřebné. Proti egoistickému zaměření stojí snaha udělat něco pro druhé, pro celek. Pedagog má příležitost sledovat žáka, pomáhá mu v překonávání překážek. Pro žáky se stává zážitek zdařené práce dalším podnětem k tomu, aby zažili úspěch znovu. U mnohých vzniká vlastní iniciativa a probouzí se kreativita, získávají praktické návyky ke spolupráci, ke službě celku.

Naši samosprávu podepírá zavedený systém bodování, který byl v počátcích předmětem diskusí v učitelském sboru i mezi žáky. Po zkušenostech z minulých let jsme se přesvědčili o vhodnosti tohoto systému.

Agata Sikorová, „Stopy přírody", 4. roč.

Body přidělené jednotlivým třídám jsou motivačním prostředkem, který podporuje aktivitu žáků. Každý žák může pro svou třídu získat body např. svou účastí ve školních soutěžích, zájmových kroužcích, ale také za jejich organizaci. Žáci si odhlasovali přidělování bodů za výzdobu tříd, sociální aktivity, za návštěvu rodičů na třídních schůzkách nebo různých akcích školy atd. Po zkušenostech se samospráva dohodla i na odečítání bodů za nedostatky v plnění převzatých povinností. Jednou za měsíc se koná shromáždění všech žáků, na kterém se vyhlašují výsledky nasbíraných bodů jednotlivých tříd. Vítězná třída dostává sladkou odměnu od třídy, která prohrála v minulém měsíci. Zdravá soutěživost vrcholí na konci školního roku, kdy jsou sečteny všechny dosažené body od září. Absolutní vítězná třída získává od Klubu přátel školy finanční příspěvek na poznávací zájezd do Prahy.

U prvních ročníků se setkáváme s aktivitou, která je opravdu motivována jen přidělenými body, to ovšem neplatí u starších, zvlášť čtvrtých ročníků. Jejich všímavost, ochota pomoci druhému, jsou již zcela automatické a nezištné.

Dlouhodobé aktivy školní samosprávy

Projekt Adopce na dálku

V rámci tohoto projektu naši žáci podporovali indického chlapce Subraye, který již vzdělávání ukončil. Od roku 2004 jsme adoptivními rodiči indické dívenky jménem Pooja Madhava, se kterou udržujeme komunikaci v angličtině.

Školní časopis

S nápadem vydávat časopis přišli chlapci oboru Ekonomika a podnikání. Nejprve vycházel v malém počtu pro třídu, postupně se jeho náklady rozrůstaly. Dostal do vínku překrásný název spjatý se školou – Anežčin posel. V časopise lze nalézt zajímavé informace o životě ve škole, kulturním dění, literární dílka z hodin Čj, vlastní tvorbu žáků, povedené výroky z vyučování, rozhovory s učiteli, něco pro chvíle oddechu. Novinkou posledních ročníků byly cizojazyčné koutky v angličtině, němčině, polštině. Časopis vychází jako občasník s různě dlouhými přestávkami.

Srdíčkové dny

Od roku 2002 se zapojujeme do Srdíčkových dnů, které vyhlašuje sdružení Život dětem. Jedná se o veřejnou sbírku, při které žáci naší školy nabízí k prodeji různé produkty (klíčenky, magnetky, bločky) s logem sdružení. Výtěžek sbírky je určen pro nemocné a postižené děti, dětská zařízení, dětská oddělení nemocnic. Srdíčkové dny se konají třikrát do roka, na jaře (březen – duben), v září a v prosinci. Část zisku z prosincové sbírky je věnována na podporu vzdělávání v partnerských školách. Našima rukama už prošlo více než 400 000 Kč.

Tříkrálová sbírka

Naši žáci se zapojují do koledování, které organizuje Charita Odry už od samého začátku pořádání sbírky, tj. od roku 2001. Koledníci se vydávají na cesty nejenom v Odrách, ale i v přilehlých částech, jako jsou Loučky, Vítovka, Kaménka. Stalo se již tradicí, že v závěru konání sbírky navštěvují naši školu coby tříkráloví koledníci zástupci Charity a oderského farního úřadu v oblacích kadidlového kouře.

Sběr vršků pro Charitu Hrabyně

Vršky z PET lahví sbíráme asi od roku 2007 na popud studentky oboru Sociální vychovatelství. Zdravotně znevýhodnění lidé v Rehabilitačním centru v Hrabyni tyto vršky třídí a připravují pro další zpracování.

Projekt Recyklohraní

Projekt zaštiťuje Ministerstvo školství a jeho cílem je motivovat žáky k ekologickému jednání. Hlavní aktivitou je sběr elektrospotřebičů a baterií a plnění různých úkolů, za které lze získat body. Tyto je pak možné proměnit za pomůcky pro učební nebo volnočasové aktivity. Do projektu jsem zapojeni od roku 2008.

Nepravidelné aktivity

Turnaj ve vybíjené

Proběhl mezi žáky a učiteli 20. dubna 2010. Vítězství bylo na straně našich žáků.

Zdobení perníčků a Mikuláš po domech

Abychom mohli cítit advent plnými doušky, zkusili jsme pečení a zdobení perníčků. Objevili jsme mnoho skrytých talentů nejen mezi žáky, ale i mezi učiteli. Připravené balíčky pak Mikuláš v doprovodu čerta a andělů roznesl nemocným lidem v oderské farnosti a nezapomněl podělit ani naše učitele.

Organizování různých sbírek

Např. brýle pro Nepál, sběr autolékárniček, sběr hraček pro dětské domovy, školní potřeby pro misi v Logaru (Afghánistán) aj.

Nekuřácký den

Je vyhlašován každoročně od roku 1974 vždy v listopadu. Nejzdařilejší akce, která chtěla upozornit na rizika spojená s kouřením, proběhla 20. listopadu 2002 v prostorách před obchodním domem Odra v Odrách v rámci soutěže, kterou vyhlásil Státní zdravotní ústav. Aktivity se ujala třída S2B.

sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková

Anežčin osel

Sloupek

říjen 2006

Když se řekne slovo „osel“, tak si člověk obvykle ve své mysli vybaví ono trošku jakoby liné zvíře, které bývá člověkem obtěžkáno nákladem. Nebo si může také v mysli vybavit nikoli toto zvíře, ale nějakého člověka, jenž zrovna nevynikal v chytrosti. Zajímavé na tom je to, že ani jedna představa či srovnání příliš neodpovídá skutečnosti.
Osel není vůbec hloupé a liné zvíře. Ví, kolik v sobě má sil a proto se nechce dřít, ale úsporně šetří svými silami. Často se nedá přinutit ani bičem. Ovšem kde již kůň se svými silami nestačí, tam si osel klidně jde svým tempem dál.
Tento náš školní občasník je rovněž obtěžkán velkým nákladem. A nese ho pomalým tempem dál. Není tady od toho, aby poučoval, ale aby přinesl klidné rozptýlení, které třeba napomůže dobře si rozložit síly a uvolnit se. Nezapomeňte však, že osel půjde dál jen tehdy, když dostane dobře nakrmit.
(Takže přispívejte i vy svými příspěvky!)
Otec Petr

Co nás dnes čeká a nemine???

Rozhovor s p. uč. Cindlerem, srdíčkový den, vtipy, měsíční hodnocení a mimo jiné taky zajímavé výroky našeho studentstva.

Školní občasník SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České
Číslo 1 Školní rok 2006/2007 Náklady 5,- Kč

Dílo studentů „loutka" v r. 1961

Praxe

Pedagogická praxe v oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika

Probíhá v nejrůznějších státních, církevních, soukromých aj. zařízeních, nejčastěji v mateřských školách, školních družinách, školních klubech a v zařízeních pro volný čas pro děti a mládež, dle vlastní volby žáků.
Odborná (souvislá) pedagogická praxe probíhá jeden týden na konci prvního ročníku, tři týdny na konci druhého a třetího ročníku a čtyři týdny na začátku čtvrtého ročníku. Učební (průběžná) pedagogická praxe ve třetím ročníku probíhá každých 14 dní po dobu šesti vyučovacích hodin v MŠ Čtyřlístek v Odrách, ve čtvrtém ročníku probíhá každých 14 dní po dobu osmi vyučovacích hodin v zařízeních dle vlastního výběru v místě bydliště studentky/ta.

Pedagogická praxe v oboru Pedagogické lyceum

Probíhá v nejrůznějších státních, církevních, soukromých aj. zařízeních, nejčastěji v mateřských školách, základních školách, školních družinách a školních klubech, dle vlastní volby žáků. Tato praxe probíhá formou náslechů.
Odborná (souvislá) pedagogická praxe probíhá dva týdny na konci třetího ročníku a dva týdny na začátku čtvrtého ročníku.

Praxe v oboru Sociální činnost

Probíhá v nejrůznějších státních, církevních, soukromých aj. zařízeních sociální péče pro děti, mládež a dospělé se sociálním nebo zdravotním handicapem, nejčastěji v ústavech sociální péče (ÚSP), denních stacionářích, chráněných dílnách, ve speciálních pedagogických centrech, ve speciálních MŠ, v domovech pro seniory.
Odborná (souvislá) praxe probíhá dva týdny na konci třetího ročníku a dva týdny na začátku čtvrtého ročníku. Učební (průběžná) praxe probíhá ve třetím a čtvrtém ročníku jedenkrát za 14 dní po dobu šesti vyučovacích hodin v zařízeních dle vlastního výběru v místě bydliště studentky/ta.

Organizace praxe

Praxe je organizována v souladu s právními předpisy a na základě písemné dohody mezi školou, pracovištěm a žákem. Pedagogickou praxi žáků řídí školou pověřený učitel a pracovník dané organizace. Učební i odborná praxe probíhají v zařízeních, která si žáci sami zvolí a dojednají na základě „Předdohody“ (s výjimkou praxe ve třetím ročníku oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika.)

Podkladem pro hodnocení učební a odborné pedagogické praxe jsou záznamy v deníku pedagogické praxe, který je součástí portfolia žáka. Všechny výstupy z pedagogické praxe žák zpracovává podle stanovených pokynů. Veškeré doklady vlastní iniciativy si zakládá do portfolia. Pedagogická praxe je hodnocena na základě následujících výstupů: pracovní deník s vypracovanými úkoly, pedagogický deník, doklady vlastní iniciativy žáka, písemné hodnocení pověřeného pracovníka dané organizace, zprávy z pedagogických praxí, podepsaná dohoda (zařízení – škola – žák), všechny aktivity - zápisy o prováděných výkonech, potvrzené výstupy, fotografie, výsledky činností a díla dětí si žák zakládá do portfolia.

Odborný výcvik a odborná praxe v oboru Ošetřovatel

V předmětech Ošetřovatelská péče a Všeobecná ošetřovatelská péče probíhá výuka v rámci odborného výcviku na smluvních pracovištích pod vedením vyučujících školy. Místem konání praxe jsou Odry – Domov Odry a Městská nemocnice v Odrách, oddělení léčeben dlouhodobě nemocných.
Odborný výcvik ve druhém ročníku se koná jednou týdně po šesti vyučovacích hodinách a ve třetím ročníku dva dny v týdnu po sedmi vyučovacích hodinách. Odborná (souvislá) praxe se koná čtyři týdny na konci druhého ročníku. Odborný výcvik i praxe organizuje škola na pracovištích nemocnice a domova v Odrách.

Dílo studentů, „loutka“ – výřez, 1. roč.

Praxe tento rok byla úplně jiná...

... než v předchozích ročnících. Až teď jsem se setkala s handicapovanými lidmi. V ústavu nešlo moc o to, co se naučí, ale aby byly zajištěny všechny jejich životní potřeby. Když jsem na začátku chodila na praxi, připadala jsem si jako v úplně jiném, zapomenutém světě. Po cestě městem jsem ráno potkávala samé „zdravé" lidi a pak jsem otevřela dveře ústavu a ten mi to všechno vzal, jako bych byla v nějakém prostoru, který lze přirovnat k peklu, ale zároveň k nějakému úžasně pozitivnímu ráji.
Poprvé na třetím oddělení jsem měla vytřeštěné oči a vůbec jsem nechápala, co tam dělám. Všichni klienti tam byli dospělí a přesto vypadali jako děti. Vůbec jsem nechápala ty velké děti, ale ani usměvavé pracovníky a pracovnice, kteří se o ně starali. Ale tato práce se jinak než s velkým pochopením a laskavým úsměvem dělat nedá. Smutné bylo dívat se na některé klienty, kteří pořád mluvili o tom, že mamince ukáží svůj výrobek, že maminka přijde a taky jim nakreslí obrázek. A přitom maminka přijde jednou – dvakrát za rok. Je zvláštní, že k maminkám mají klienti tak silný citový vztah a přitom je vidí tak málo. ...

V tomto zařízení bych nedokázala pracovat, nebo alespoň ne teď. Práce je velmi fyzicky i psychicky náročná. Handicapovaní lidé jsou však přesto úžasní, mají svůj svět, do kterého my nedokážeme nahlédnout. Praxi považuji za výbornou zkušenost, kterou by si měl každý vyzkoušet.

Adéla Scholasterová
SV4, 2009/10

Jsem velmi vděčná...

... své paní učitelce na praxi, byla pro mě jasným vzorem, po celou praxi mi pomáhala. Velké díky patří i „mým" dětem, byly báječné. A mé mamince, protože to byla právě ona, kdo na mě v mém dospívání dohlížel a staral se o moji budoucnost. Vždycky věděla, jak mám ráda děti a co všechno pro mě znamenají, kam patřím a kam směřují mé sny. Moje maminka to věděla dříve než já, já jsem si to tenkrát tak jasně neuvědomovala, teď po všech praxích však vím, že jsem se ve výběru svého oboru nespletla. Existuje mnoho krásných chvil, ale nevyrovnají se těm, kdy můžeme být ve společnosti s dětmi, radovat se s nimi, hrát si s nimi, něco nového je naučit, vidět jejich rozzářené oči...

Lucie Pilichová
PP4, 2009/10

Dílo studentů „Rukavice", 4. roč.

Dílo pana Marka Trizuljáka, výplň okna (zapékané sklo), detail

Literární výchova

Studentské práce

Úspěchy v oblasti literární výchovy

Pod vedením paní profesorky Anny Staňkové, Mgr. Dagmar Šubrtové, Mgr. Markéty Kaštovské, Mgr. Kateřiny Cahové, Mgr. Markéty Navrátilové, Mgr. Moniky Badejové a Mgr. Lenky Rožnovské.

Školní časopisy

Od začátku školy do roku 1996
- Anežčiny zvěsti
- Čekání na škváru
- Nuncius
- The mirror

Od školního roku 2000
- Anežčin (p)Osel

Aktivity od roku 1993 z podnětu paní profesorky Anny Staňkové

- KLUB PŘÁTEL UMĚNÍ (KPU)
- LITERÁRNÍ KROUŽEK – byly vydány dva sborníky literární tvorby studentů „Talenti naší školy, aneb co píše život" (šk. roky 1995/96 a 1996/97), iniciátorka studentka Kateřina Janoušková
- RECITAČNÍ SOUTĚŽE – pravidelně probíhají školní kola
- LITERÁRNÍ SOUTĚŽE – Chytrá Horákyně
- DIVADELNÍ DÍLNY – také pod vedením studentky Martiny Dráberové (viz také část dramatická výchova)

Recitační soutěže

1996
- Regionální recitační soutěž v Ostravě – 2. místo Markéta Kaštovská, 3. místo Kateřina Janoušková

2005
- Recitační soutěž středních zdravotnických škol Opava 1. 3. 2005 – 2. místo (Stanislava Salvová)

2006
- Recitační soutěž středních zdravotnických škol Opava 12. 4. 2006 – 2. místo (Anežka Celnarová)

2007
- Recitační soutěž středních zdravotnických škol Opava 12. 4. 2007 – 1. místo (Jan Šubrt)

2008
- Recitační soutěž středních zdravotnických škol Opava 27. 3. 2008 – 1. místo (Jan Šubrt), 2. místo (Anežka Celnarová)
- Wolkerův Prostějov, krajské kolo 30. 3. 2008 – 3. místo sólová recitace (Jan Šubrt), cena diváka (Jan Šubrt)
- Pedagogická Poema (Celostátní literární soutěž Středních pedagogických škol) Boskovice, pamětní listy, čestná uznání (Vendula Beranová, Veronika Gilgová, Michaela Vanderková)

2009
- Pedagogická Poema, pamětní listy, čestná uznání

2010
- Pedagogická Poema, čestné uznání (Hedvika Tresslová)

Literární soutěže

2009
- Celostátní literární soutěž „Mezi námi generacemi" 1. místo v kategorii „Povídka", 1. místo v kategorii „Originalita"
- Celostátní literární soutěž „Za tuhle knihu Vám patří dík", 6. místo

2010
- Celostátní literární soutěž „Educa litera", 3. místo (Lenka Mlčáková)
- Celostátní literární soutěž při příležitosti 800. výročí narození sv. Anežky České, 2. místo v kategorii poezie (Martina Igazová), čestné uznání v kategorii próza (Lukáš Pítr)

2011
- Celostátní soutěž Tactus, soutěž hmatových knih pro nevidomé, mimořádné ocenění poroty a postup do nejužšího finále (Eliška Ambrožová, Martina Igazová), pod vedením Mgr. Lenky Rožnovské (ČJ) a Mgr. Zuzany Nevřivová (VV)
- Natáčení rozhlasové pohádky Panenka Šuplenka a panáček Kopíráček, autorka textu Mgr. Lenka Rožnovská (vyučující ČJ)

Dílo studentů výtvarného kroužku, malba na hedvábí, pod vedením Mgr. Markéty Kaštovské.

Cesta

Na širokou cestu jsem se vydala,
zábavou jsem chtěla své srdce naplnit.
Po slávě, mocí a bohatství toužila jsem,
avšak jen bída a prázdnota mě svíjela jako had svou oběť.
Jakou naději mohu mít,
co na konci cesty očekávat smím?
Uvidím snad krásu nebe,
když pýcha a sobectví mě zebe?
Na cestě vidím zástupy lidí,
jejich beznadějnost je stejná jako moje.
Kdo nás vysvobodí z tohoto utrpení,
z vyprahlosti našeho srdce?

Náhle vidím na vedlejší odbočce,
z cesty široké k úzké pěšině.
Vidím jasnou krásu bytosti,
ze které pokoj a radost vychází.
Tichý a láskyplný hlas ptá se mě:
-Kterou z těchto dvou cest vybereš si?
Já úzkou cestu zvolila si,
kde sic chudobu jsem nalezla,
ale víru, pokoj, radost a lásku neztratila.
Neboť v Něm sílu mám,
jehož jméno je nad každé jméno.
Ten, který se mě nikdy nezřekl,
a nikdy mě neopustil.
On vody živé mi dal napít
a já už nepocítila žízeň tohoto světa.
On položil za mne svůj život a zachránil mě.

Řkouc a ukazujíc na skálu.
Já pozvedla oči a na skále
bělostně zářil beránek.
Toužím po něm...

Martina Igazová, 2010/11
2. místo v celostátní literární soutěži
při příležitosti 800. výročí narození sv. Anežky České

Cesta

Kráčím po cestě a všude je tma. Snažím se ji prohlédnout, ale nejde to. Jdu, klopýtám a mám strach. Najednou mě někdo chytí za ruku a řekne: „Povedu tě."
A já za ním s úlevou kráčím. Jenže za chvíli mě ta ruka, ta ruka, co mi dávala pocit bezpečí, pustila.
A já znovu klopýtala, klopýtala sama. Opět jsem se chvěla strachem z té černočerné tmy. Po té děsivé cestě mě ještě párkrát někdo chytil za ruku a tvrdil, že mi pomůže.
Ale pokaždé mě pustil.
Když už jsem nevěděla, co mám dělat, jestli se vzdát nebo bojovat, někdo mě objal.
Prve jsem se lekla, ale strach odezněl.
„Jdeš mi pomoci?"
„Ano." Odpověděl mi ten neznámý hlas.
„A neopustíš mne?" zeptala jsem se strachem v hlase.
„Ne, já s tebou zůstanu, slibuji," řekl ten někdo vlídně a vedl mě.
Šel se mnou dlouho. Klopýtali jsme spolu, a cesta se zdála být lepší.
Až se na dlouhé, děsivé a strastiplné cestě objevilo světlo.
Poprvé jsem viděla toho, kdo mě vedl. Byla usměvavá a krásná. Spolu jsme vstoupily do světla.
A tam, tam už nebyla cesta zlá, ale pokojná a klidná.

Jana Martinková
2010/11

Klára Kristková, „Drak", 4. roč.

Marie Petřeková, „Loutka", 4. roč.

Josefa Sabová, „Světlo“, 1. roč.

Anežce České

Anežko Česká,
tys stavitelka mostů mezi námi,
jako dva břehy spojuješ chudé a bohaté,
nemocné a zdravé.
Kdo zastoupí místo tvé?
Kdo lidem bude pomáhat?
Kdo souznění a poklid ve světě najde?
Kdo rozdmýchá uhasínající plamen víry?
Toť otázky, co záhadou mi jsou...
Tak napověz mi alespoň slůvkem jediným.
Napověz dřív, než uhasne svíce poslední.
Napověz dřív, než nastane nekonečná tma.

Eliška Ambrožová
2010/11

Znamení

Krev neznamená jen zranění.
Zranění neznamená jen bolest.
Bolest neznamená jen slzy.
Slza neznamená jen smutek.

Krev znamená i nemoc.
Zranění znamená i smrt.
Bolest znamená i žal.
Slza znamená i lásku.

Lenka Mlčáková
3. roč., 2009/10

Panenka

Cítím se jak panenka
ze starých hader ušitá.
Jednou mě vezmeš,
potom mě odložíš,
srdce tím rozlomíš.
Za čas si vzpomeneš,
že jsem tobě patřila.

Cesta

V očích sic slzy mám,
přesto se usmívám.
Odporná úzkost, která mě svléká,
ve tvářích bledost, která mě leká.

Cítím ten suchý déšť, který mě uklátí
po stezce smrti, jež se klikatí,
prý dojdu radosti,
opustím všední starosti.

Lenka Mlčáková
3. roč., 2009/10

Zadání: V těch nejbídnějších podmínkách jsem se stal nejbohatším člověkem na světě

Úryvek z deníku humanitárního pracovníka působícího mezi nejchudšími lidmi světa v Africe

20. července 2010, 22:00
Pomáhat tady je potřebné, ale mnohdy velmi náročné, snad horší než maturita... Ta chudoba je tak do očí bijící. Včera jsem brečela. Dneska se mi chtělo taky, ale řekla jsem si, že musím být silná... – snad pomůže trochu se z toho vypsat... Včera jsem se vydala se svým kamarádem Jirkou do té oblasti Afriky, kde je to nejchudší. Jmenuje se to tam Hurumiru a je to taková malá vesnička. No, vlastně kmen. Jako vždy jsme s sebou vzali plno jídla a nově doplněnou lékárničku.
Cesta byla dlouhá, ale my jsme věděli, že tam za kopcem jsou lidé, kteří nás potřebují... Po příchodu se na nás vrhly hladové děti a my jsme odtušili, že náš příchod byla načasovaný tak akorát.
Dali jsme jim jídlo a starší obyvatelé Hurumiru jsme ošetřili obvazy a mastmi z lékárničky. Mě v ten moment zaujala taková malá černošská holčička. Byla docela vyhublá, až se jí bříško nadouvalo, jaký musela mít hlad. Přišla jsem k ní a podala jí kousek chleba. Zavrtěla hlavou a utekla k ostatním dětem. V tu chvíli jsem věděla, že tady budu muset zůstat do té doby než to děvčátko začne jíst.

23. července, 11:00
Jasia... jmenovala se Jasia. To jméno mi připadalo tak nádherné a tak vznešené pro tak malé ubohé dítě.
Jirka bral všechny děti stejně, věděl, že pokud se na nějakého černouška citově upne, bude ztracený. I já jsem to věděla, a přesto jsem podlehla.

24. července, 21:15
Máme hodně práce. Jirka se staršími z kmene chystal dřevo, aby se postavily alespoň dvě nové chýše pro tyto lidi. Je jich tu asi padesát a žijí ve velice skromných podmínkách...
Jasijka (tak jsem jí začala v duchu říkat) pořád nechce jíst. Zkoušela jsem i naše české metody jako „letí, letí letadýlko do garáže", ale nezabralo to.

30. července, 13:20
Nemáme pro sebe mnoho času. Děti i ostatní příslušníci kmene v nás – humanitních pracovnících – vidí alespoň částečnou záchranu a pomoc, i přesto, že jsme jen dva. Jirka na mě nemá čas už vůbec. Vždycky jsme byli jen kamarádi, ale teď si všímám, že po mě pokukuje zcela jinýma očima. A i já cítím, že se náš vztah mění.
Jasijka už trošku jí. Sblížily jsme se. Myslím, že vycítila můj vztah k ní, ale přesto je pořád trochu ostražitá.
Práce na chýších jsou na dobré cestě.

1. srpna, 20:30
Tak tohle nás tedy ve škole neučili... Jak se bránit proti jedovatým hadům??? Nejsem strašpytel, ale dneska jsem myslela, že to byla moje smrt.
Šla jsem do lesa vykonat svou potřebu, dřepnu si a skoro v úrovni mých očí byl ON, ten hnusný červenobílohnědý had. Nevěděla jsem, co mám dělat. Ještě teď mám srdce až v krku... tak jsem tam jen tak dřepěla s holým zadkem a čekala... teď se směji já i ostatní z kmene, ale v tu chvíli by se ve mě krve nedořezal. Pak jsem uslyšela nějaké další zvuky. „No tak teď se tady na mě vrhne další nějaké zvíře a je po mě..." říkala jsem si v duchu. Zavřela jsem oči a začal jsem se modlit. Nohy jsem měla už od samého dřepění úplně dřevěné. Kroky se přibližovaly, a tak jsem pomalu otevřela oči. Jasia! Jasijka! Byla u mě! Měla v ruce jakýsi klocík a něco na toho hada mumlala. Já jsem se rychle postavila, spravila jsem si kalhoty a utíkala k chýším. V tu chvíli jsem nepřemýšlela, že tam Jasia zůstala s tím hadem sama. Myslela jsem jen na svoje bezpečí a na to, abych si zachránila ten svůj holý zadek.
Teď když se k tomu zpětně vracím, si říkám, jestli jsem jako ten pomňošník (tak nám tady lidé říkají) neselhala.
Jirka mě u našeho pařezu, který byl nedaleko, ubezpečil, že jsem se zachovala správně. Já přesto pochybuji, zda se na tuto práci hodím.

4. srpna, 19:20
Jasia mi začala místo pomňošník říkat Zéniška – no vlastně to ani nejde moc napsat, jak to vyslovuje :-). Dneska starší z kmene zase pracovali na chýších a já jsem se starala o děti. Vymýšlela jsem jim hry a snažila se pochopit jejich myšlení a řeč. Zažili jsme moc srandy a já jsem si uvědomila, že vlastně vůbec nevadí, že neznám jejich řeč, rozuměla jsem jim srdcem.

6. srpna, 23:45
Dneska i včera jsem pomáhala ženám s vařením (dá-li se takto nazvat trochu rýže a bylinky). Pak jsem si také hrála s dětmi na nejrůznější profese.
Jasijce jsem dala svůj stříbrný prstýnek, za to že mě zachránila před tím hadem. Měla takovou radost, že večer nemohla ani usnout. Snažila jsem se, aby to ostatním dětem nebylo líto, ale zdálo se, že tam se takové malichernosti, jako je závist, nevyskytují. Jasijka každému dítěti prstýnek na chvilku půjčila a nakonec měli radost všichni.
Ti lidé tady mají velmi dobré srdce... škoda, že já i Jirka musíme brzy zase o dům dál.

18. srpna, 22:20
Chýše jsou postavené. Náčelník kmene Zamir je spokojený a vděčný za pomoc a já jsem zase smutná, jako při každém loučení. Opustit kmen je vždycky tak těžké. Ale dnes je to ještě těžší, protože jsem poznala Jasiu. Bude mi tolik chybět. Zachránila mi život, vím to. Ten had by mě jinak asi sežral...

25. srpna
Sedím na základně a hledím do blba. Okolo sebe slyším povědomé hlasy, slyším češtinu, ale netěší mě to. Hluk, zmatek a nadávky některých lidí doprovázejí mé pocity smutku a ztráty. Jako by mi někdo vyrval kus srdce...
Naše předešlé působení u jiných kmenů ve mně vždy zanechalo jakýsi pocit ztráty, ale teď je to jiné.
Možná je to tím, že jsme se sblížili s Jirkou, možná tím, že Jasia je – byla tak výjimečný človíček... nevím...
Jedno ale vím zcela určitě. V těchto minulých čtrnácti dnech a v těchto nejbídnějších podmínkách na světě, kde není dostatek jídla, vody a hygienických potřeb, jsem pochopila smysl života a stala jsem se nejbohatším člověkem na světě. Snad o tom budu moci jednou vyprávět svým dětem.

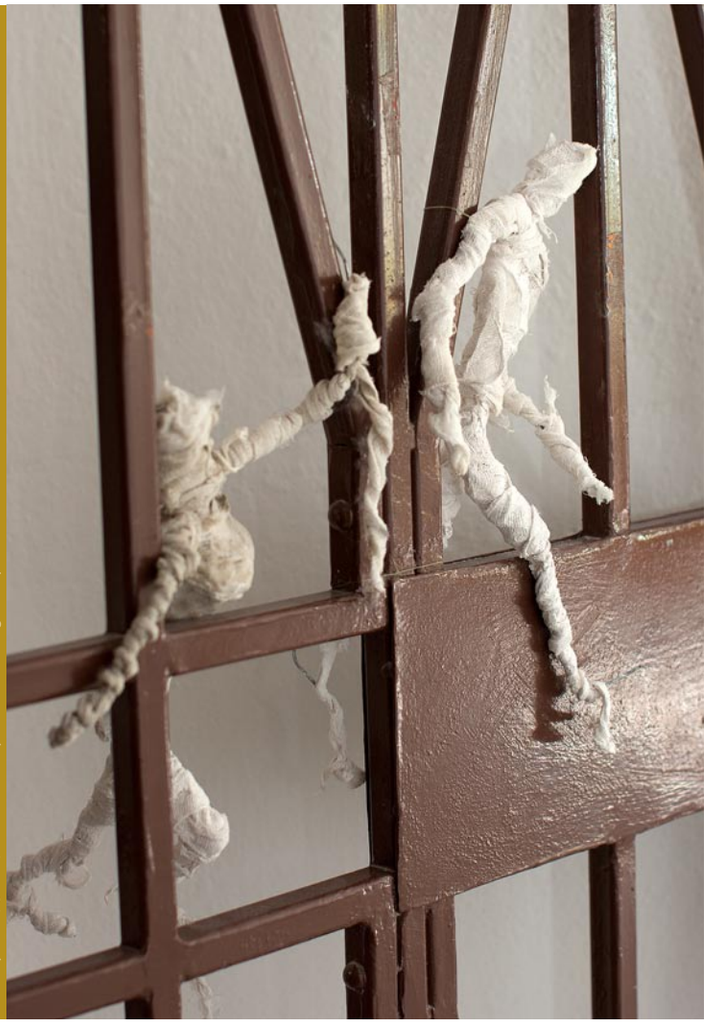
Lucie Dobiášová
PL4, 2010

Zadání: A pak jsem byl poslán do Osvětimi

Ráno 27. 7. 1941 bylo teplé a slunečné a mně se nechtělo vstávat. Proč taky? Vždyť byly prázdniny a to nikdo do školy nemusí. Maminka mě nedávno potěšila, neboť říkala, že už do školy dokonce ani nesmíme. Ale to nebyl jediný důvod mojí radosti, měl jsem ten den narozeniny – už jedenácté.

Až jsem uznal, že je slunce dostatečně vysoko na obloze, vylezl jsem z peřin a vzal si snídani. Jako každý jiný den jsem měl nachystaný hrnek čaje a krajíc chleba s trochou margarínu. Říkali mi, že je válka a proto je všeho málo, ale mně to nevadilo.

Po snídani jsem vyběhl hledat maminku, která obvykle pracovala na našem políčku, abychom měli zeleninu a nějaké ovoce k jídlu. Tehdy jsem ji spatřil, jak sedí na nedaleké louce se složenýma rukama a modlí se. Přiběhl jsem k ní a zadíval jsem se do jejich blankytně modrých očí a znova si ji celou prohlédnul. Měla velmi jemný obličej, úzké rty, které se na mě vždy usmívaly a narůžovělá líčka. Celý obličej lemovaly blonďaté vlasy splývající k ramenou. Byla drobné postavy a vždy měla šaty a zástěru, kde se tu a tam našla nějaká dobrota. Přišla mi tak jiná než tatínek. Toho jsem znal pouze z jejich svatební fotografie. Na ní byl vysoký, černovlasý, s hnědýma očima. Nikdy jsem se nedozvěděl, zda od nás odešel nebo umřel. Jediné, co mi všichni říkali, bylo to, že jsem jako jeho malý obraz. Vypadal jsem přesně jako on, krom očí, ty jsem zdědil po své matce. Ještě taky vím, že jsem po otci Žid, jen si nejsem jistý, co přesně to znamená. Ale jsem za to rád, jelikož aspoň nemusím s maminkou v neděli do kostela – tam mě to nebaví.

Studie postav, 3. roč., díla studentů pod vedením Mgr. Kláry Šmalcové

Maminku jsem pěkně pozdravil slovy: „Dobré ráno“, čemuž se zasmála, protože bylo pomalu poledne. Popřála mi také dobré jitro a mnoho štěstí k narozeninám. Políbila mě na čelo a pověděla, že dárek je schovaný v kůlně. Ještě než jsem se stačil rozběhnout, zadržela mě: „Tome, počkej chvíli! Přišel pro tebe dopis.“ dodala trochu smutně. Dárek musel počkat, byl jsem tak šťastný. Nikdy předtím mi ještě dopis nepřišel. Vzal jsem obálku skoro posvátně do rukou a prohlížel jsem si ji. Bylo tam dokonce jedno razítko navíc a na něm orel. Trochu zbrkle jsem dopis otevřel a poškodil ten obrázek, což mi bylo líto. Psaní bylo německy, takže mi ho přečetla maminka, ke konci již v slzách. V dopise stálo mé jméno, jméno otce a také informace o tom, že se mám již dnes dostavit do Prahy na nádraží. Měl jsem přijet, abych byl pak poslán do Osvětimi. Až máma doplakala, řekla mi, že je to jedno místo v Polsku. Zaradoval jsem se: „Mami, pojedeme spolu na výlet, neplač!“ „Já tam jet nesmím. Je tam napsáno, že musíš jet sám.“ Já jsem si oddychl, jelikož vím, jak maminka nemá ráda cestování. Pohladil jsem ji po tváři a běžel si nachystat věci.

Věci byly nachystány a já si vzpomněl na dárek. Utíkal jsem do kůlny a byl jsem přesvědčený o tom, co tam najdu. Chtěl jsem totiž nové kolo. Začínal jsem se strachovat, zda si ho budu moci vzít s sebou. V kůlně jsem hledal, kam jen ho mohl maminka schovat. Po chvíli jsem hledání vzdal a všiml si malé, ale zato tlusté knihy v černém obale. Knihy nemám rád, i když číst umím a pan učitel mi vždycky říkal, že čtu nejlíp ze třídy. Vzal jsem knihu a s těžkým srdcem šel mamince uctivě poděkovat, aby si nevšimla, že jsem zklamaný. Knihu jsem dal ke svým věcem.

Ten den jsme obědvali v tichu. Snažil jsem se maminku uklidnit: „Neboj se o mě, jsem skoro dospělý, nejezdi se mnou do Prahy. Co by si tam o mně pomysleli?“ Po obědě jsem si vzal své věci a odešli jsme na nádraží kousek za vesnicí. Nechtěl jsem ji nechat doma samotnou, ale věděl jsem, že musím. Když jsme se loučili, dlouho mě objímala a říkala: „Věř mi, že kdybych věděla, co udělat, abys nemusel jezdit, udělala bych to. Bavila jsem se s panem farářem, sousedy, ale schovávat se by bylo ještě nebezpečnější. Bůh tě opatruj!“ Ujistil jsem ji: „Než se naděješ, tak budu doma.“ Naskočil jsem do vlaku a dlouho mával. Bylo to naposledy, co jsem ji viděl. Možná, že to tehdy věděla, já však ne.

Ani ne po hodině cesty jsem vystoupil přímo v Praze. V davu lidí jsem spatřil malé děti, mladé i staré lidi. Taky plno vojáků v uniformách. Pomyslel jsem si, že jednou budu mít taky takovou. Šel jsem s davem a slyšel pokyny: „Juden! Hier!“ Nějaká paní mě zastavila a zeptala se: „Ty jsi Žid, chlapče?“ Měla na sobě uniformu a odznak orla, co byl na obálce dopisu. Dopis si ode mě vzala a odvedla mě k vagónu, kam jsem musel nastoupit. Cítil jsem vůči ní veliký respekt. Ona se mile usmála, ale její oči zůstaly chladné. Pokynula směrem do vozu a dále se o mě nestarala. Ve vagónu bylo již trochu těsno a já si říkal, proč jen jsem nepřijel dřív. I přesto jsem si našel místečko k sezení. Dveře se zabouchly a já si po chvíli všimnul starého pána, který stál a opíral se o stěnu. Nabídl jsem mu své místo a pověděl, že lepší nemám. On se jen pousmál a nechal mě sedět na klíně. Potom mi začal vyprávět a cesta rychle ubíhala, já pokojně usnul. Probudil jsem se až druhý den, když začalo být ve voze dusno a málo vzduchu. U podlahy jsem našel skulinu, kde trochu foukalo a já mohl i pozorovat krajinu.

Projížděli jsme přes lesy, kde byly vysoké stromy. Zahlédl jsem dokonce jelena s celým stádem laní. Míjeli jsme menší i větší vesnice a projížděli městy. Já si plánoval, kam se podívám při cestě zpět. Viděl jsem také

rybníky, kde se koupali lidé a na jednom dokonce dva pány, co se snažili chytat ryby. Musel jsem se jim smát. Každé malé dítě ví, že se ryby chytají nad ránem, ne večer. Ten večer jsem pozoroval celý západ slunce. Slunce pomalu zacházelo za hory a obloha byla plná barev. Nic krásnějšího jsem snad neviděl.

Ráno mě probudilo prudké zastavení vlaku a taky křik německých vojáků. Jeden z nich do mě vrazil velkou pistolí, aby zjistil, jestli jen spím nebo už nežiji. Jak jsem toho rána zjistil, několik lidí z našeho vagónu zemřelo a mezi nimi byl i pán, co mi tak krásně vyprávěl. Chtěl jsem se s ním rozloučit, ale voják mě vyhodil z vlaku. Dopadl jsem na obrovskou rampu a za mnou letěly i mé věci. Před vlakem se těsnalo množství lidí a mezi námi procházeli vojáci a říkali, kam mají jít – napravo nebo nalevo. Okolo mě prošel důstojník a dlouze se na mě podíval. Začal se mnou mluvit pomocí překladatele. Ptal se na můj věk. Hrdě jsem mu oznámil: „Už dva dny mám jedenáct let." Podezíravě si mě prohlížel, jelikož jsem snědý a vyšší než většina mých vrstevníků. Nakonec mi pokynul, kam mám jít. Poslal mě ke skupině, kde byly převážně děti, miminka i dvojčata a těhotné ženy. Urazil jsem se, že jsem nemohl jít s ostatními, co se šli koupat, jak jim říkali vojáci a ani s těmi, co šli rovnou pracovat. Já musel jít s dětmi, jak ponižující.

Nevím, jak dlouho jsem byl u doktora, všechny dny vypadaly stejně. Byli jsme zavření v malých komůrkách a nesměli jsme s nikým mluvit, zato jsme ale mohli mít své věci. Často mi brali krev nebo vlasy. Řekli mi, že jsem vážně nemocný a potřebuji léky a vitamíny. Ty jsem dostával několikrát denně. Doktor chodil za mnou pravidelně. Přeměřil si mě, zvážil, vyšetřil. Ale nikdy se mnou už nepromluvil jediné slovo. Nemoc, kterou jsem trpěl, musela být hodně zákeřná a zlá, jelikož jsem se cítil čím dál hůř a také sám. Chyběl mi náš dům, pole, kamarádi, ale nejvíce maminka.

Vzpomněl jsem si, že mám někde ve svém batůžku tu těžkou knihu, co jsem od ní dostal. S námahou jsem vstal a vzal si ji.
Na první stránce bylo napsané věnování: „Mému milovanému synu, neboť není v životě nic důležitějšího než víra. S láskou máma."
Začal jsem v knize listovat, strany byly hustě popsány drobnými písmeny. Moje oči zůstaly u jedné stránky, kde byl napsán text: „Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku."

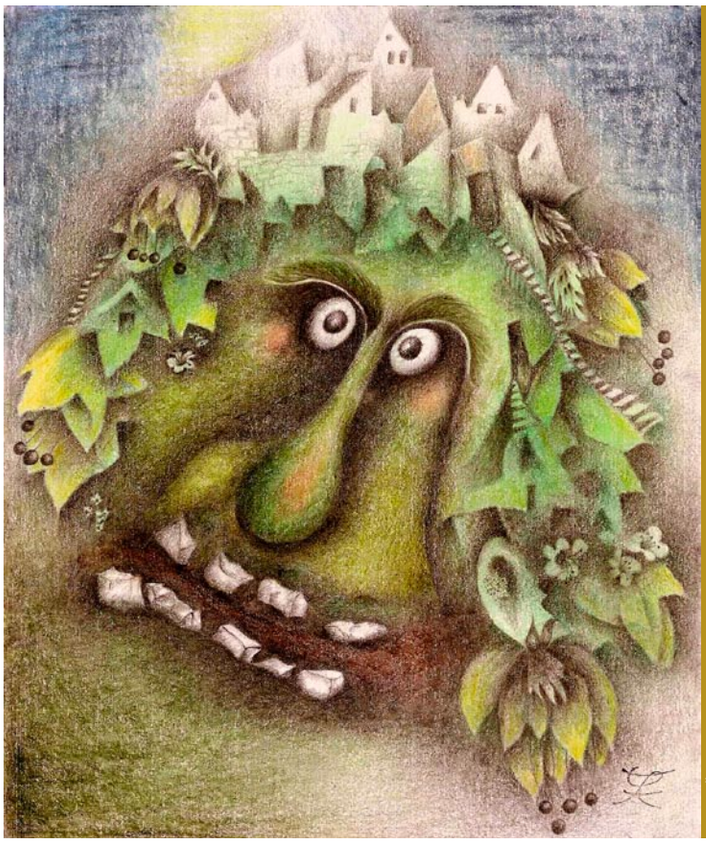
Zavřel jsem oči, stočil se do klubíčka, přitiskl knihu k sobě a cítil, jak mě ty všechny léky a nemoci přemáhají .....

Helena Kramářová
PL4, 2010

Obyčejný příběh

Již jedenáct let máme 21. století.
Je to doba počítačů, facebooků, internetu, mobilních telefonů, rychlých vlaků, aut a letadel. Ale je to také doba přírodních katastrof, chudoby a bohatství.
Do této doby se narodil človíček. Jeho životní cesta byla dána. Zatím ještě nevěděl, jestli bude kolmá nebo klikatá.
Vyrůstal na venkově s babičkou, matkou a otcem, myslel si, že to je jeho celý svět. Nebyla mu zima, neměl hlad a měl, na co si vzpomněl.
Z mladého človíčka se stal mladík. Zatímco jeho vrstevníci propadli zcela výdobytkům moderní doby, mladík raději poslouchal vyprávění babičky a jiných starých lidí. Zjistil, že tyto příběhy mají v sobě mnoho moudrosti a tvrdé pravdy.
Vypadalo to, že mladíkova životní cesta je rovná.
Ale zdání někdy klame.
Babička zemřela. Pro mladíka to byla strašná rána, ale přesto si začal uvědomovat, že nad ním babička stálé bdí, a nejen ona.
V rodině začaly problémy. Matka byla neustále v práci a otec propadl alkoholu. Museli se přestěhovat z vesnice do města.
Pro mladíka to byla neřešitelná situace. Pokusil se o dobrovolný odchod z tohoto světa, ale naštěstí jeho cesta nebyla ještě u konce. Uvědomil si, že udělal obrovskou hloupost a začal přemýšlet, jak vše změnit. I matka si uvědomila, že práce není vše, začala mladíkovi více naslouchat.
Jen otec pil dál.
Přestěhovali se z města zpět na vesnici do malého domku.
Matka přišla o práci. A otec pil a pil. Už nemohlo být hůře.
Mladík chtěl pomoci rodině a začal pracovat. Zjistil, že bez práce nejde žít a bez vzdělání se těžko najde práce.
Démon jménem alkohol otce úplně pohltil.
Matka sice práci našla, ale prostředků bylo míň a míň.
Přesto šel mladík studovat. Po dlouhém hledání našel školu, jejíž patronkou je sv. Anežka Česká. Do té doby jen věděl, že v české historii nějaká Anežka byla, ale až na této škole zjistil, jaká to byla nevšední žena.
Vzdala se bohatství, žila v chudobě a starala se o bezmocné lidi, Bohu přinesla obrovskou oběť.
Mladík zjistil, že sv. Anežka Česká je jeho velikým vzorem.
I když zatím žije takzvaně „z ruky do huby" uvědomuje si, že jsou lidé, kterým je ještě hůře, kterým chce pomáhat.
Děkuji Ti, svatá Anežko Česká.

Lukáš Pítr
2010/11

Anna Šmalcová (host Celostátní přehlídky církevních škol), „Vodník Tanule"

Povídka mého života

Otočila kohoutkem a voda proudem začala stékat do umyvadla. Dívala se na své ruce pod závěsem vody. Nepoznávala je. Byly bílé až skoro průhledné, viděla každou žilku. Jen kosti potažené kůží. Na konci prstů tenkých tak, že by se člověk na ně bál sáhnout ze strachu, aby se nerozpadly, všechny i ji odrazovaly nehty okousané až do masa. Rychle ucukla pohledem, dělalo se jí z toho na zvracení. Nechala si natéct trochu vody do rukou, opláchla si obličej, zastavila vodu a sáhla po ručníku. Když si otřela mokrý obličej, podívala se do zrcadla.
Nebyla schopna pohybu. Nevěřila vlastním očím, nevěřila, že je to ona, nepoznala se. Chvíli se ještě dívala na svůj odraz v zrcadle, poté ji vyhrkly slzy do očí a kutálely se po její bílé kůži, která postrádala zdravou barvu. Nebyla to bílá jako papír, místy byla až průhledná jako její ruce, na bradě a tvářích měla velké boláky, rozedrané až do krve. Sesunula se podél zdi a dosedla na studené kachličky. Chvíli jen vzlykala, náhle přestala a uvědomila si, že takhle nechce žít. Nemůže pořád utíkat, ať už z domu nebo z reality. Až teď si uvědomila, jak všem ubližuje, hlavně mámě, tátovi, sestře, ale nejvíce sobě. Rozhodla se, že zůstane doma a počká, až přijdou rodiče. Řekne jim to.
Slyšela klapnutí dveří. Odhodlaně vykročila z pokoje a namířila si to do kuchyně. Necítila strach ze setkání s matkou ani otcem, i když se šest dní neukázala doma. Neměla strach z toho, co jí řeknou, když ji uvidí v jakém je stavu. Nebála se, už nehodlala utíkat. Vešla do kuchyně. Její a matčin pohled se střetly. Všimla si, jak se matka změnila. Zestárla během toho půl roku o dobrých pár let.
Mlčely. Možná ne dlouho, neuvědomily si, jak dlouho to trvalo. Viděla v matčiných očích děs, strach a zoufalství. Viděla to samé, ty samé pocity, které měla, když se podívala do zrcadla. „Potřebuji pomoct," proťala ticho dcera, „jsem závislá." Víc neříkala. Stále se upřeně dívala na matku a čekala, co přijde.
Ticho. Šílené ticho. Čím bylo delší, tím více ji pohlcovala samota, beznaděj. Vyhrkly jí slzy, pomalinku se jí zamlžily oči. Matka ji objala a tiskla, jak nejpevněji mohla, jak kdyby ji chtěla ubránit před všemi nástrahami světa, kterými se stejně neubránila. Ještě dlouhou dobu tam stály, objímaly se, jak kdyby se léta neviděly.
Věděla, že má před sebou dlouhou cestu. Ale věděla také, že není sama. Má to nejcennější, rodinu. Přestala plakat a podívala se na mámu, ta vydechla: „Dcera se mi vrátila."

Barbora Labajová
SV3, 2009/10

Anna Šmalcová (host Celostátní přehlídky církevních škol), „Rozkvetlá louka"

Prstýnek

Marie dopočítala složitý matematický příklad. Rozhlédla se po třídě a usmála se. Jako obvykle je první. Matematika je její nejoblíbenější předmět, a přestože si v ostatních předmětech moc dobře nevedla, tak v matematice byla nejlepší. Také by ji chtěla na výšce studovat.
Učitelka se na Marii usmála a zběžně ji zkontrolovala výsledek, pak souhlasně přikývla.
„Vítová, můžete odevzdat. Zbytek géniů má ještě pět minut. A nezapomeňte svá umělecká díla podepsat," ironicky dodala matikářka.
Marie mrkla na hodinky, skutečně, už jen pět minut. Zadívala se ven z okna. Venku bylo zataženo. Snad nebude pršet, to by mi tak ještě scházelo. Pomyslela si. Odpoledne musela jít za babičkou do nemocnice. Stáhl se jí žaludek.
Zazvonilo. Všichni rychle odevzdali sešity na učitelský stůl a rychle utíkali do šatny. Marie se protlačila ke své skříňce s číslem 120. Vyměnila přezůvky za botasky a oblékla si bundu.
„Pohni, šprte, půjdeš s námi do parku," řekla jí spolužačka Kamila.
„Dneska nemůžu," pokrčila rameny Marie.
„Ale prosím tě, bude tam i Martin, často se na tebe vyptává."
„Opravdu to nejde, slíbila jsem rodičům, že se stavím za babičkou do nemocnice," namítla Marie.
„Tak nic, nazdar a užij si to," řekla rozmrzele Kamila a zmizela dřív, než jí Marie stačila odpovědět.

Mariina nálada byla na bodu mrazu. Všechno ji štvalo. Štvali ji rodiče, kteří jí neustále připomínali, co je a není správné. Štvala ji Kamila, která ji nikdy v ničem nepodpořila a poslední dobou jí jen nadávala a nejvíce ji štvala babička.
Marie vyšla ze školy a čerstvý vítr, který jí ovál tvář, jako by zchladil její zkaženou náladu. Na babičku se vlastně ani nezlobí. Babička byla vždycky fajn. Naučila ji zpívat, četla jí pohádky, chodila s ní na procházky a vždycky pro ni měla pochopení. Zlobila se jen na její nemoc. Alzheimerova choroba z ní vysála rozum.
Marie nastoupila do autobusu. Všude bylo plno důchodců, asi jedou také do nemocnice. Sedla si na volnou sedačku a pustila si mp3 přehrávač. Písnička True Love jí připomněla Martina. Touhle dobou mohla být s ním v parku a místo toho jede v přecpaném autobuse. Znovu se jí sevřel žaludek. Stávalo se jí to vždy, když ji čekalo něco nemilého. Ne, nechtěla na to myslet, a tak si zbytek cesty ukrátila násobením všech čísel, které zahlédla, s číslem 24, což bylo číslo babiččina pokoje.
Když autobus zastavil na zastávce U Nemocnice, Marie rychle vystoupila. Vyhledala oddělení LDN a rozmrzele zaklepala na pokoj číslo 24. Opravdu tu nebyla pěkně dlouho a ani jí to nechybělo. Marie se nadechla a vešla dovnitř. Obvykle měla babička na pokoji další dvě spolubydlící, ale teď tu byla sama.

„Ahoj babičko," přistoupila k posteli, na které ležela stará žena, a podala jí ruku. „Jak se máš? Vypadáš hezky."
Stará žena se na Marii podívala nechápavýma očima. „Ne, paní doktorko, já ty pilulky jíst nechci!"
„Babičko, ty zase zlobíš," Marii píchlo v břiše, když si uvědomila, že ji babička nepoznala.
„Věruško, to jsi ty, a kdypak se vám to narodí?" zeptala se babička.
„Ale babi, to jsem já, Marie," odpověděla zoufale.
„Ano, já vím Věruško, a kde máš Mirka, proč nepřijel?" divila se babička.
Marie pocítila slzy v očích. Připadala si jak Don Quijote, který bojuje s větrnými mlýny. Asi už nemá cenu babičce vysvětlovat, že Věrka je Mariina maminka, že táta Mirek nepřijde, a že to dítě, které spolu čekají, bude mít 18 let a sedí na její posteli.
Babička začala počítat plenky a košilky, které je potřeba koupit. Marie už ji ani neposlouchala a znovu začala myslet na Martina.

Najednou si Marie uvědomila, že babička mlčí. Že by se už konečně dopočítala plenek?
„Babi, už jsem unavená, půjdu domů," oznámila Marie babičce.
„Počkej, Maruško, něco pro tebe mám," pousmála se babička a Marii se zdálo, že se dívá do očí právě té babičce, kterou tak dobře znala. Jasné oči a šibalský úsměv, ano to je její babička.
Stará paní vytáhla z pod polštáře zauzlovaný kapesník. „To máš ode mne na památku," zašeptala. „A už jdi."

Marie vzala kapesník, nuceně se pousmála a s pocitem vykoupení se s babičkou rozloučila a utíkala z nemocnice rovnou na autobus. „Uff, konečně to mám za sebou."
Měla štěstí, autobus tak tak stihla, přijít o chvíli později, tak by musela čekat půlhodiny na další. Rychle obsadila sedačku u okna. Tentokrát je autobus skoro prázdný. Jen tak ze zvyku mrkla na projíždějící auto, čísla na značce sečetla, vynásobila a vydělila třemi. Vzpomněla si na babičku. Nikdy nechce dopadnout jako ona. Bude trénovat mozek, aby neměla Alzheimera. Ona jen tak zapomínat nebude.
Ale na babiččin ušmudlaný kapesník zapomněla. Myslela si, že to je jen další babiččina pomatenost.
O pár dní později přišla Marii SMS zpráva. Martin ji pozval na rande do oblíbeného parku.
„Ahoj Maruško,"přivítal ji Martin. Marie mu pozdrav oplatila a stydlivě se usmála. Martin je super. Je úplně jiný, než ostatní kluci, je takový... Marii chybělo slovo pro vystižení Martinova charakteru a poněkud rozpačitě si schovala ruce do kapes bundy.
Tu Marie nahmatala kapesník, který ji onehdy dala babička.
„Ukaž, co to máš," Martin zachytil Marii ruku, když vytáhla babiččin dárek.
„Ale to nic, to je taková hloupost, dala mi to babička, měla jsem to hned vyhodit," odpověděla Marie a hnala se ke koši.
„Počkej, neblázni, ukaž to!" Martin dost neopatrně rozvázal kapesník a na zem vypadla malá věc, jen to cinklo.
Martin zvedl předmět a zjistil, že je to snubní prsten. Marie jen zalapala po dechu. Tak tohle opravdu nečekala. Babička jí dala svůj snubní prsten a ona ho málem vyhodila do koše.
„Ukaž, jak ti bude slušet," usmál se Martin a navlékl Marii zlatý kroužek na prst.
„Je ti trošku velký," smál se Martin, „ale ty do něho určitě dorosteš. A třeba jednou takový taky dostaneš a kdo ví, třeba právě ode mne."
Za tohle ho Marie prostě musela políbit. Byl to jejich první polibek. Marii bylo úzko a zároveň hezky. Nikdy nic takového nezažila. Bylo to něco, co ji uchopilo a ona se v tom topila. Nedalo se to popsat, ba dokonce ani spočítat. Byla to vlna lásky, kterou pocítila k Martinovi a k babičce.

Lenka Mlčáková

1. místo v celostátní literární soutěži „Mezi námi generacemi", 2009/10

Karolína Straková, „Co oči nevidí, to srdce nebolí", 2. roč.

„Adoptivní babička“ paní profesorky Staňkové

Často nevidíme své bližní kolem sebe, protože jsme zahleděni jen sami do sebe. Pomůže-li nám někdo otevřít naše oči, jsme ohromeni tím, co spatřujeme. Pomůže-li nám někdo otevřít se pro druhé, jsme ohromeni tím, co nám samotným to přináší. Pomůže-li nám někdo, abychom rozdávali lásku a radost, jsme ohromeni tím, kolik lásky a radosti dostáváme.
V různých předmětech se setkávají naše studentky s tím, jak by se to či ono mělo dělat, co je slušné a co ne atp. V hodinách českého jazyka u paní profesorky Staňkové však již několik let studentky anonymně pod nějakou značkou každý měsíc vypovídají o svém vztahu ke starým lidem. Studentky dostanou v úvodu studia jasný pokyn k tomu, aby si všímaly starých a opuštěných lidí ve svém okolí a aby ony samy pro ně něco začaly dělat. Vlastní rodina se nepočítá – to je jaksi automatické. Mnohé z nich dlouho vnitřně bojují s ostychem, nevšímavostí a netečností, které jsou tak charakteristické pro dnešní svět. Jiné jdou okamžitě „do toho“, ale nadšení za chvíli pomine a vyprchá. Jen ty nejvytrvalejší vydrží spolu s těmi starými až do konce jejich života. Ve všech ale zůstane semínko soucitu a úcty k těm kolem nich.
A jak se jednotlivé studentky vyrovnávají s tímto nelehkým (ale tolik potřebným) úkolem?

... Chodím za svou starou paní skoro denně. Minulý týden jsme byly v sobotu „na výšlapu“. Teď nedávno mě čekala na autobusáku, když jsem přijela ze školy. Šla mě doprovodit domů a řekla mi, že jí moc pomáhám před tou strašnou samotou.

... Minulý týden odpoledne jsme (já a tři holky) pozvaly všechny důchodce a udělali jsme si posezení. Zpívali jsme, jedli jsme, prostě jsme se bavili.

... Včera jsem měla možnost jít do nemocnice. Právě zde byla ten den mše svatá. Mám z toho krásný zážitek. Pomohla jsem jedné babičce na vozíku – svezla jsem ji dolů. Byla velice vděčná, že mohla jít na bohoslužbu, potom ke svátosti smíření. Byla šťastná, že se mohla před svátky vyzpovídat a přijmout Pána Ježíše. Moc děkovala.

... Nenašla jsem doposud nikoho, o koho bych se starala. Nedávno jsem ale spěchala na autobus, měl jet za pět minut. Viděla jsem starou paní, jak by potřebovala donést uhlí do schodů a vysypat kbelík do popelnice. Sebrala jsem se a pomohla jí s tím. Autobus jsem stihla a byla jsem šťastná.

... Cestou domů, když jsem šla z večerní mše svaté, jsem potkala starou paní. Byl už večer. Paní moc plakala. Bylo mi jí velice líto, a tak jsem k ní přišla a zeptala se, co se jí stalo. Zemřel jí manžel, právě jí to oznámili. Nevěděla jsem, co na to říct. Udělala jsem jí křížek a řekla: „Ať vám Pán dá velkou sílu.“

... Tento měsíc jsem neudělala vůbec nic. Ale potkala jsem starou paní, která je mi strašně protivná. Usmála jsem se na ni.

... Minulý týden mi zemřela a já jsem z toho moc nešťastná. Hrozně se mi po ní stýská.

... Moje babička, o kterou se starám, je teď v nemocnici. Zlomila si nohu. Chodím za ní co nejčastěji. Nosím jí věci, které potřebuje. S rodiči jsme se rozhodli, že jí zatím vymalujeme byt.

... Konečně jsem si někoho našla! Stalo se to v parku, když jsem seděla na lavičce a ona si ke mně přisedla. Chvíli jsme seděly mlčky, pak jsme se rozvykládaly. Zjistila jsem, že je opuštěná, že žije sama. Děti má někde v Čechách a ona se se svými starostmi nemá komu svěřit.

... Chodím pořád za svou paní. Když jsem minule přišla, měla puštěné rádio. Zrovna hrála dechovka. Chvilku jsme si povídaly a pak mi řekla, ať si s ní zatančím. Tak jsme tancovaly polku a valčík.

... Nic nového nedělám, jen si s ní povídám.

... Doma jsme měli tři televize. Jednou mě napadlo, že bychom mohli udělat radost někomu, kdo je sám a opuštěný. Poradila jsem se s taťkou. Druhý den jsme už dělali antény a nesli to našemu sousedovi. Myslím, že mu to udělalo radost.

... Já si se svou babičkou už úplně rozumím. Teď se zrovna připravujeme na Velikonoce. Vyhledáváme recepty, které budeme dělat. A taky jsme sázely do kelímků semínka na její malou zeleninovou zahrádku.

... Poslední dobou jsem pro staré lidi neudělala nic, jen jsem si užívala. Teď mi to bylo připomenuto, moc se stydím, že jsem nic neudělala.

... Stalo se mi to v Ostravě na návštěvě. Šla jsem nakoupit a potkala jsem pána s brýlemi a hůlkou. Ještě nikdy jsem nepotkala slepého člověka. Byla jsem vyplašená. Tento muž se nemohl trefit do obchodu. Zeptala jsem se ho, kam se chce dostat a zavedla jsem ho tam. Byla jsem ráda, že jsem mohla tento skutek udělat.

... Chodíme za nimi rády. Ony nás učí plést, vyšívat. To bychom se jinde těžko naučily. Ony to ještě umí.

... Navštěvuji několik lidí, kteří jsou opuštění. Bydlí v panelových domech a je jim smutno. Buď nemají nikoho, nebo na ně jejich děti nemají čas. Ukazují mi fotografie. Když je mi smutno, jdu za nimi.

... Své babičce jsem pomohla složit uhlí. Popovídaly jsme si o knížce, kterou jsme obě přečetly.

... Své staré přátele navštěvuji pravidelně jednou za týden. Moje návštěva trvá asi jeden a půl hodiny, někdy se zdržím déle. Pomáhám jim, často jim čtu veselé příhody, u kterých se společně smějeme. Mám tyto staré lidi ráda.

... Paní profesorko, nikdy jsem nijak zvlášť nepomáhala starým lidem. Měla jsem takové zábrany. Počátkem postní doby jsem se vracela ze mše svaté. Byla již tma a bylo kluzko. Najednou jsem uviděla babičku, která chtěla sejít z kopečku. Měla však plné ruce. Tehdy jsem přemohla vnitřní ostych a nabídla jsem babičce svou pomoc. Myslím, že jsem udělala radost nejen babičce a sobě, ale hlavně Pánu Ježíši.

zapsala

Jana Marková
5. ročenka – školní rok 1996/97

Co je normální

V podvědomí slyším slova: „Ty asi nejsi normální!“
A kdo je tedy normální? Ten, kdo dělá všechno právě tak, jako ostatní? Ten, kdo nikdy nevybočí z řady? Směje se jenom tehdy, když se smějí ostatní? Ten je normální? Ale jestliže kráčí člověk s proudem, nemusí uvažovat. Nemusí dělat vůbec nic, jen se veze. Ale to přece není normální! Co je tedy normální?
Takhle bych se mohla ptát do nekonečna. Každý má jiný názor, každý je úplně jiný. Všichni jsme originální. Ano, jsem jiná než ostatní, ale jsem normální. Je přece úplně přirozené být jiný, odlišný, myslící... a možná někdy i trochu normální. Například tehdy, když se budu v nažehlených šatech honit za míčem po trávníku jenom proto, že jsem šťastná. Nebo když si sednu doprostřed kvetoucí louky a budu si povídat s beruškou třeba o tom, proč má sedm teček. Někdy mohu ostatním připadat nenormální. Mohou mi vyčítat, proč se nesměji vtipu, který mi vůbec nepřipadal legrační. Mohou mi vyčítat i lásku k Bohu. Budu vypadat jako nenormální člověk, ale já se budu divit ostatním, jejich zaslepenosti, protože nejsou sami sebou.
Ať si o mě myslí, co chtějí, já si klidně kleknu před křížem a budu si povídat se svým nejlepším přítelem, který pro mne zemřel. A co když mi někdo řekne, že nejsem normální, protože se dívám na svět zastarale, protože v něm vidím Boha? Pak se jenom usměji, ale nezměním se. Jsem normální a vy jste všichni také normální. Ale přesto jsme každý jiný. Tak to chce Bůh, tak to vždycky bylo a bude. Jsme sami sebou, máme své myšlenky, své názory, svůj styl, své oblíbené jídlo i svého Boha. A to je normální!
Nebo snad ne?

Ladislava Kašpárková
Sborník „Talenti naší školy, aneb co píše život“, 1996

Divadelní dílna

Člověk je společenský tvor a jeho život se proto neobejde bez lidí, tím spíše bez kultury. Naše škola si dobře uvědomuje tuto důležitost kultury a vzdělání. Snaží se o to, aby do světa vypustila co nejzralejší lidi, které jen tak něco nezaskočí a kteří nepadnou hned před první překážkou. Pojďte se třeba podívat do naší divadelní dílny.
Probíhá každou středu odpoledne. Dívky pod vedením Martiny Dráberové, Zdeňky Karasové a pod odborným dohledem paní profesorky Staňkové nacvičují různé etudy, scénky a představeníčka. Inspirují se vším možným a v rámci zdokonalování zvou i členy jiných divadel. Letos se uskutečnila instruktáž Radky Štěpánkové, studentky brněnské divadelní školy.
Svá čísla pak předvádějí na různých akcích, např. letos vystupovaly na kulturní přehlídce tří škol v Ostravě – Porubě, na Celostátním festivalu gymnázií v Otrokovicích. O prázdninách mají za úkol vytvořit „Večer studentské tvorby“ na Akademických týdnech v Novém Městě nad Metují. Samozřejmě vystupovaly i na 3. celostátní přehlídce zájmové umělecké činnosti církevních škol, která se konala v Odrách. Odborná porota vybrala pět nejlepších čísel z šedesáti – a dvě z nich patřila našim studentkám: výrazový tanec Jen okamžik v choreografii Martiny Dráberové a monolog z knihy J. M. Simmela Nikdo není ostrov, přednášený Kateřinou Janouškovou.
Pro zdokonalení jsme se zúčastnily zkoušky hry ostravského divadla Věc Makropulos. Pan Oslzlý nám dal možnost účastnit se jeho zkoušky v brněnském experimentálním divadle. Některé dívky z Divadelní dílny spolupracují s nižšími ročníky, jiné se osamostatnily a tvoří ve svých farnostech.

Martina Dráberová, E3
4. ročenka – školní rok 1995/96

O rok starší

Jako koule v kulečníku – tak se často kutálím.
Nevím, kdy do mě někdo vrazí a koho zase já napálím.
Vždycky mě ta srážka bolí, jizvy sotva počítám.
Je to prostě stálý pohyb – odnikud a nikam.
Za svou pravdu jít se prát je teď můj ideál.
Je rok za mnou a já se musím odkutálet dál.
Přiznávám, tenkrát před rokem se to zdálo snadné,
ale nějaká nejistota ve mně pořád vládne.
Proč se podle mě změnil celý svět?
Já tenkrát chtěla mít všechno hned,
ale teď si připadám starší a rozumnější.
Uvnitř to sice pořád stejně vře, ale na pohled vnější
by každý se mnou jistě lehce měnil.
Proč svět svou tvář tak náhle změnil?
Na povrchu jsem jako klidná tichá voda,
uvnitř však stále do mě nějaký červík hlodá.
Snad je to tím „dospěláctvím“, které se do mě vkrádá,
snad proto mám svůj život tak hrozně moc ráda.
I s tím červíkem už jsem se naučila žít,
protože když něco správně udělám, mám od něj klid.
Dospělým, těm se to mluví o té naší mládeži,
protože oni takové důležité věci neřeší.
Jak mají třeba pochopit první nezapomenutelné lásky?
Proč si neumí poslechnout naše bláznivé magnetofonové pásky?
Proč nám, mladším vzbouřencům, stále říkají děti,
které jim za krátkou dobu z hnízda vyletí?
Proč se s námi nedovedou smát a plakat?
Proč nechtějí na ulici po patnících skákat?
Proč si nezakřičí, když jsou šťastní?
Proč se hrozí nad tím, jak nám to v hlavách krásně blázní?
Kdo nás zná, tak se vůbec nediví,
proč starým lidem hlavy šediví!
My žijeme totiž v přítomnosti
a s budoucností si neděláme žádné starosti.
Ani já se nechci smířit s myšlenkou,
že jednou budu starou šedivou stařenkou.
Proto se snažím žít svůj život naplno a celou duší
tak, jak se na správného puberťáka sluší.
Jsem jako ta koule v kulečníku a stále se kutálím.
Nevím, kdy do mě někdo vrazí a koho zase já napálím.
Jedno vím ale naprosto přesně
- bez mladých by na tom světě bylo děsně.
Však ať si každý vzpomene na to, jak byl mladý!
Vždyť ani s ním si přece nikdo nevěděl rady.
Ale i my vyrosteme a budeme jednou dospělí
a zhrozíme se nad tím, co nám ty děti nadělí.
Zatím svět patří nám a můžeme křičet a výskat,
ale až vyrosteme, tak se nám po tom bude dlouho stýskat.
Ano, zase jsem o rok starší a není to snadné.
Ale když člověk chce, tak to lehce zvládne.
Tak jsem o rok starší a loučím se větou známou:
„Za rok zase nashledanou!“

Anna Zelová
Sborník „Talenti naší školy, aneb co píše život“, 1996

Lukáš Pitr, „Reflexe na hudbu A. Vivaldiho" detail, 1. roč.

Slzy budoucnosti

Až zmizíš mi ze života,
zaslíbím se Bohu
a Tvůj úsměv zůstane mi v srdci.
Popřeji ti štěstí.
Snad někdy potkáme se
a úsměv přelétne nám po tváři vzpomínkou.
Ty budeš mladý pán a povedeš za ruku
malého kluka – celý táta!
Já budu mít vlasy schované pod černým závojem,
černý šat a na prsou kříž.
Co asi povíme si po těch letech?
Sklopím oči a budu prosit Boha,
abych si nevzpomněla na ty chvíle,
kdy byla jsem Tvá a kdys sbohem mi dal.
Tak půjdeme cestou svou každý sám.
A v duchu potají si řeknu:
„Máš krásné dítě,"
a budu litovat, že není
moje a tvoje – naše ...

Lenka Kozlová
Sborník „Talenti naší školy, aneb co píše život", 1996

Vánoční besídka

Jednou z nejoblíbenějších akcí studentek je vánoční besídka. Letos proběhla bez obvyklých zmatků. Třídy, což je pozoruhodné a chvályhodné, svá čísla připravily včas. Takže mohl být sestaven i program. A věřte, že byl pestrý. Třetí ročník nás před prázdninami „nechutně" obohatil tvorbou z klasiky.

Ovšem v protikladu k těmto extrémům se třeba třída O3 proměnila v cosi malého modrého a dokonce s čepicí. Branným závodům už odzvonilo, ale tenhle „Šmoulí branej den", ten se setkal s nesmírným ohlasem. A v dětských vzpomínkách jsme zůstaly. Oživily jsme si naši dávno milovanou pohádku „Mrazík". Musím poznamenat, že nejlepší herecký výkon podala chaloupka na kuří nožce.

Školní samospráva si na závěr připravila televizní zpravodajství a milé dopoledne zakončila autorským Vánočním songem školní samosprávy podle Purpury Jiřího Suchého. Bylo to hezké, bylo to milé a příště to bude určitě ještě lepší.

Kateřina Janoušková
5. ročenka – školní rok 1996/97, třída E4

Postřehy našich studentek z návštěvy Svatého otce v naší zemi

- Více chodit mezi lidi, pomáhat jim, povzbuzovat, nehledat jen negace, najít v nich dobré vlastnosti. Nebýt konzumním typem – pomáhat postiženým, chránit přírodu, ne jen „chytře breptat u piva“, televize, ale konečně něco začít dělat.
- Nemusíme se bát být dobrými. Být hlasateli evangelia. Máme očistit společnost. Vkládá do nás všechny naděje. A my ji nesmíme zklamat.
- Sledovala jsem papeže v televizi. Odkud čerpá energii, že je tak „mladý“ i ve svém vysokém věku?
- Naše dějiny nás mohou inspirovat… Díky kultuře, jejím prostřednictvím se může hlásat evangelium (zpěv, hudba, divadlo).
- Líbí se mi papežův humor.
- Nejvíce mne oslovila věta: „Věřím vám a mám vás rád.“
- Křesťanské dějiny nejsou mrtvě, kdyby byly, nikdo by do Hradce nepřijel.
- Je úžasné, jak Svatý otec miluje naši zemi.
- Líbilo se mi, jak ho vítali naši státníci. Papež už má chatrné zdraví, ale přijel. Líbí se mi jeho myšlenky na obranu života. Měli bychom je přijímat a řídit se jimi! Papež mi pomohl – nejsem věřící – pochopit určité věci. I když zemře, na jeho slova nezapomenu.
- Letos se mi velice líbil přenos z televize. Pokaždé, když k nám papež přijel, mluvilo se jen o restitucích, kolik jeho cesta a pobyt v naší zemi stál. Mnohdy se také vyskytly proticírkevní řeči, které našemu spíše pohanskému národu přímo lily vodu na mlýn. Letos ale vše provázel slovem redaktor Bohumil Klepetko, který je oblíben. Moc krásně vše komentoval, dodával „šťávu“ a mnohé věci osvětlil. Opravdu jsem měla radost, že se objevil „ne církevní“ člověk, který to tak pěkně okomentoval.
- Papež mluvil naším jazykem.
- Nejvíce mne upoutala myšlenka: „Neuchovávejte duchovní hodnoty pro sebe.“ Já se už nyní snažím dávat ze sebe to nejlepší. Snažím se pomáhat svým spolužákům s učením, ale i starým lidem ve svém okolí a samozřejmě svým rodičům. Něco takového může ze sebe vydat každý.
- Měli bychom vychovávat mladou generaci k lásce, pokoře a k umění něco si odříci. Žít skromně, šetřit peníze na něco užitečného, abychom nepodlehli konzumismu. Trochu rozumím chrámové hudbě, budu učit děti zpívat.
- Angažovat se v kultuře – nevím jak, zatím mi snad vyjdou mé práce – básně – jako sbírka. To bude má kultura světu.
- Chodím mezi nevěřící a mluvím s nimi o Bohu. Mluvit není vše, musí být více činů. A více četby z Bible. Všude je Bůh, neboť inspiruje lidi. Všichni máme sklon ke konzumismu. Musíme jít proti proudu. Nejsme přece mrtvé ryby! Nebýt konzumní – znamená bojovat sám se sebou a se společností. Nechci kupovat nejmodernější věci!
- Co mě oslovilo? Svatý otec! Jeho bytost, jeho elán, hlavně mladost jeho duše. On – člověk o mnoho let starší – rozumí mladým lidem dnešní doby a má jim co říci. Bůh dal každému z nás hřivny, abychom je užívali k jeho chvále. Jen je najít. Svět nestojí na penězích, ale na lásce. Otevřme svá srdce lásce. Staneme se nesmírnými boháči!

Z písemných projevů zpracovala

Ludmila Šimíčková
5. ročenka – školní rok 1996/97

Svatá Zdislavo, oroduj za nás

Takto se modlíváme v litanii ke všem svatým. Co to však znamená pro nás osobně?

Svatá Zdislava se narodila ve 13. století. Měla čtyři sourozence. Její otec Přibyslav byl rytířem. Zdislava byla vychována v pěkném rodinném prostředí. Maminka ji jistě učila všechno, co potřebovala vědět. Zdislava se od ní naučila také něco z lékařství.
Mladinká Zdislava spíš tíhla ke klášternímu životu a žila živou vírou v lásce a pomoci bližním. Její otec však chtěl, aby se provdala. Poslechla ho a vzala si Hynka z Lamberka. Bylo jí asi patnáct let. Z rodného Křižanova následovala svého manžela do severních Čech do Lamberka, kde se jim narodily čtyři děti. Zdislava se přestěhovala z obydlené Moravy do pralesů Čech.
Nevyužila možnosti žít v Praze, ale byla se svým mužem. Pomáhala všem bližním bez rozdílu. Ošetřovala nemocné chudáky stejně jako kněze, mnichy nebo rytíře. Našla studánku, o které lidé říkali, že je kouzelná. Zemřela mladá a vyčerpána službou bližním.
Svatá paní Zdislava je pro mne vzorem matky a ženy vůbec. Ona dokázala splnit úkol, který Bůh ženě dal. Následovala svého muže, přestože to pro ni bylo nepohodlné. Všechny děti, které se jí narodily, jistě přijímala s láskou. Určitě neuvažovala o tom, že jí děti uberou na kráse, že je nevhodná doba mít děti, když hrad není dostavěn., Své děti vychovala k lásce k bližním především svým příkladem. Pomáhala všem, kteří to potřebovali a jistě se neptala na odměnu.
Chtěla bych se vdát a mít děti. Nesouhlasím se soudobým trendem žádné , jedno nebo dvě děti maximálně. Chtěla bych alespoň čtyři děti. Moc fandím rodičům, kteří mají pět svých a pět dalších adoptovaných. Chtěla bych také takto využít svůj život, je-li to moje cesta. Ještě jednou z mnoha věcí je mi Zdislava vzorem. Ona dokázala poslechnout bez reptání Boží vůli. Šla tam, kam ji Bůh povolal. Celá se oddala službě cizím lidem. Nevím, jestli bych měla tolik pokory, abych to také dokázala.
Uposlechnutím Boží vůle mě oslovila paní z Jablonného, se kterou jsem se na pouti setkala. Ona říkala, že si ji Zdislava zavolala jako starou, a že šla. Tato paní se také nasadila do služby lidem z pěti farností. Je to pro mě velkým vzorem, protože to také dělá nezištně. Jistě jsem se s ní nesetkala náhodou a věřím, že dělá stejně záslužnou práci jako paní Zdislava ve své době. Dnešní lidé jsou až na několik výjimek zcela podřízeni honbě za majetkem a penězi. Mnohdy mi připadá, že se lidé honí jenom proto, aby se měli proč honit. Nenacházím smysl v jejich počínání. Často si připadám jiná než ostatní. Mám jiné názory a jiné myšlení. Vděčím za to jistě výchově rodičů a mému okolí, které je věřící.
Proto tě prosím, paní Zdislavo, oroduj za náš národ, dej, aby si lidé dokázali uvědomit cíl své cesty, aby dokázali přehodnotit pořadí svých hodnot. Prosím Tě za těhotné maminky, aby nenechaly své nenarozené děti zabíjet a aby je přijímaly s láskou, jako ty jsi přijímala své děti.

Markéta Kaštovská
Sborník „Talenti naší školy, aneb co píše život“, 1996

Dita Kyselá, „Hudební nástroj", 2. roč.

Hudební výchova

Úspěchy v oblasti HV

2003
- Okresní a krajské kolo pěvecké soutěže pro mladé zpěváky „Zlatý kos" – 1., 2. a 3. místo, postup do regionálního kola (Lucie Szotkowská)

2004
- Vznik sboru Datio
- Celostátní přehlídka sborů církevních škol v Brně
- Adventní koncerty (Hranice, Odry, Nový Jičín, Kopřivnice, Vražné)
- Mezinárodní festival v Polsku (Katowice) – ocenění za sólový zpěv (Lucie Szotkowská)
- Vystoupení v Poslanecké sněmovně v Praze a v pražských kostelích (Nejsvětějšího srdce Páně, U Pražského Jezulátka, v Břevnovském klášteře) – pozvání pana poslance Josefa Víchy (které spoluiniciovalo vznik školního sboru a posléze natočení prvního CD)

2005
- Adventní koncerty (Odry, Frenštát, Kopřivnice, Vražné, Lidečko, Vsetín)
- Festival Pod věží, Zlín 30. září – 2. října 2005
- Koncerty na poutních místech v Rakousku (St. Leonard, Maria Dreieichen) 14. – 16. říjen 2005
- Mezinárodní soutěž SVÁTKY PÍSNÍ v Olomouci, umístění sboru Datio v bronzovém pásmu
- Natáčení prvního CD „...že víme, že líp je dát"

2006
- Adventní koncerty (Odry, Ostrava, Frýdek Místek)
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Krnově 1. – 3. března 2006, Donatio 1. místo v kategorii malé vokální soubory
- Koncertní vystoupení v Litvě, Donatio, 22. dubna – 8. května 2006
- Hradní tóny, Brumov, Donatio, 17. červen 2006
- Festival na Slezském hradě v Ostravě, 29. červenec 2006

2007
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Krnově 6. – 9. březen 2007, Datio – umístění v bronzovém pásmu, Donatio – čestné uznání
- Festival MUSICA RELIGIOSA v Olomouci 30. března 2007, Datio umístění ve stříbrném pásmu
- Festival Maják v Dubnici nad Váhom, 4. – 6. května 2007

2008
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Litomyšli 9. – 12. dubna 2008, Donatio – 3. místo v kategorii malé vokální soubory, instrumentální komorní soubor – Čestné uznání, Sólový zpěv – Čestné uznání (Nelly Rudlová)
- Soutěž sborů CANTATE v Opavě, 18. – 19. listopadu 2008, Datio: Zvláštní ocenění poroty za dramaturgii
- Vystoupení s představením Popelka nazaretská (Odry, Ostrava, Brno, Olomouc, Slavkov u Opavy, Praha)
- Natáčení DVD Popelka nazaretská v kostele sv. Václava, TV NOE Ostrava – červen 2008

2009
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Litomyšli 1. – 4. dubna 2009, Donatio – 1. místo v kategorii malé vokální soubory, trio „Golden baby" – Zvláštní cena poroty
- Festival Pod Věží, Zlín, 18. – 20. září 2009
- Vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu 6. října 2009
- Vystoupení s představením Popelka nazaretská (Odry, Rychaltice, Nový Jičín, Olomouc, Kroměříž, Zlín, Praha)
- Koncert na Diecézní pouti rodin, Maria Hilf u Zlatých Hor

2010
- Vydání CD sboru SDL bez LSD „Dejme tomu, že to ladí"
- Vystoupení sboru SDL bez LSD v Hranicích
- Hudební festival Pod Věží, Zlín, 30. září – 2. října 2010
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Litomyšli, 25. březen 2010
- Festival MAJÁK, Dubnica nad Váhom
- Koncert na Diecézní pouti rodin, Maria Hilf u Zlatých Hor

2011
- Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti Odry – Čestná cena poroty za představení Legenda o svaté Anežce
- Hudební festival Středních pedagogických škol v Krnově 23. – 25. února 2011, Sexteto – 3. místo v kategorii malé vokální soubory, sólový zpěv – Zvláštní cena poroty
- Hudební festival Olomouc MUNDI CANTANT, 11. červen 2011 – umístění ve stříbrném pásmu
- Začátek natáčení DVD Legenda o sv. Anežce, TV NOE Ostrava – červen 2011
- Natáčení rozhlasové pohádky Panenka Šuplenka a panáček Kopíráček

Veronika Škarková, „Hudební nástroj" - detail, 2. roč.

Hudební aktivity

HOLY SPIRIT

- Vznikla z vlastní iniciativy studentek (1993 – 1997), nejprve jako vokální duo, trio, nakonec se vystřídalo v této skupině třicet jedna členů.
- Duo Jana Radová a Ludmila Adamcová – 2. místo v oblastní portě HU HU Hukvaldy (1. 5. 1993).
- Natáčení MC nahrávky HOLY SPIRIT, Spálov červen 1995, dvanáct členů, vlastní písně Jany Radové.
- Vánoční pásmo „Pojďte s námi do Betléma", premiéra 19. 12. 1994, dále uvedeno v Odrách, ve Vražném a ve Spálově.
- Velikonoční pásmo „Chléb života a Kalich spásy" – muzikálové ztvárnění podle Martiny Dráberové (1996), dále pokračování jako stínohra „Stopy ze tmy" (1997), uvedeno v Odrách, Mankovicích, Vražném, Spálově, Rajnochovicích a v Ostravě pod vedením Naděždy Camfrlové.

Školní sboreček

- Hudební zájmová činnost pod vedením sr. Mirjam, Ing. Pavlíny Dichtlové – asi třicet členů, probíhal paralelně s HOLY SPIRIT.
- Zajištění hudebního doprovodu při školních mších svatých a dalších akcích školy.

Sbor „ANGES"

- Založen ve školním roce 1994/1995 Martinem Jakubíkem, dvacet členů z řad studentů a zaměstnanců školy.
- Festival duchovní hudby v Kroměříži.

Skupina „14 dní"

- Vznikla ve šk. roce 2000/2001.
- Čtrnáct členů, vystoupení na adventních koncertech dětského centra Zvoneček.
- Zpěv na Celostátní přehlídce v Odrách, koncerty pro domov důchodců, klienty rehabilitačního centra v Hrabyni, osamělé matky.
- Natočení CD s názvem „2 týdny" o prázdninách roku 2002.
- Ve vedení se vystřídaly Ludmila Adamcová a Simona Jakubíková.
- Uvedení Truvérské mše Petra Ebena.

Datio a Donatio

Pěvecký sbor DATIO vznikl v návaznosti na dvouletou činnost hudební ho kroužku v roce 2004. Asi o rok později se vytvořilo jeho komorní obsazení DONATIO. Padesátičlenný sbor zpívá pod vedením Ludmily Adamcové především duchovní skladby. Repertoár zahrnuje skladby středověkých kancionálů zpívané a cappella, lidové písně, ale ve větší míře obsahuje duchovní skladby současných autorů s doprovodem hudební kapely. V roce 2005 ve studiu TELEPACE natočil sbor své CD s názvem „...a že víme, že líp je dát..." Sbor se účastní nejrůznějších festivalů, přehlídek, soutěží, ale především vystupuje na školních mších svatých a dalších akcích školy. Opakovaně přijal pozvání do Poslanecké sněmovny ČR.

Podrobnější informace na http://datio.sabo47.cz.

SDE bez LSD

„Spolek dechových egoistů bez LSD" je soubor nejen dechových nástrojů, vznikl v roce 2006 pod vedením Mgr. Davida Cindlera. Do roku 2010 reprezentoval školu na hudebních soutěžích a přehlídkách, hrál na školních plesech a zahradních slavnostech, vždy vytvářel krásnou, pohodovou náladu a byl obdivován a milován. V roce 2010 předal pomyslné žezlo nové studentské generaci, ale čas od času se znovu sejde v původní sestavě a přináší radost svým věrným posluchačům.

Flétnový soubor

Souborovou hrou na flétny obohatila naši školu Mgr. Alena Jestřebská. Flétnový soubor vznikal postupně od října roku 2009 a tvořily jej studentky z různých ročníků. Repertoár se stavěl podle potřeb školních vystoupení – od renesančních skladeb až po populární písně. Byl velkým přínosem pro sbor Datio, který svými doprovody zvukově obohatil.

Seznamy studentů a muzikantů, kteří v souborech v průběhu let účinkovali, naleznete na poslední straně almanachu.

Datio a Donatio

V posledních letech sbor intenzivně pracoval na hudebně dramatických projektech ve spolupráci s Mgr. Janou Mrlínovou. Vznikla tak Popelka Nazaretská (Václav Renč/Vít Petrů) a nejnovější projekt Legenda o sv. Anežce (hudba A. Režná). Představení Popelka Nazaretská bylo natočeno TV NOE na DVD v roce 2008 a v letošním roce se dokončuje natáčení DVD Legenda o sv. Anežce. Velká poděkování za fungování takto velkého tělesa směřují milým kolegům Davidu Cindlerovi, Mirku Šustkovi, Lidušce Kučerové, Marušce Vaňákové, Verunce Zelinkové, Marušce Chrástkové, nezapomenutelné kuchařce paní Helence Mořkovské a především paní ředitelce Pavle Hostašové. Mezi frekventovaná jména muzikantů, kteří doprovázeli sbor na koncertních šňůrách, patří: Jiří Jakubík, Danek Maleňák, Honza Kresta, Kamil Král, Radek Machala, Petr Kozák, Ondra Pyš, Kuba Moravčík, Alenka Jestřebská, Vašek Mik, zpěvák Honza Maňák. Těm všem náleží dík za čas a obohacení sborových vystoupení.
Nezapomenutelné jsou sólistky z řad studentek: Maruška Kozubíková, Lucka Szotkowská, Eliška Hušková, Lenka Jochcová, Barča Kurečková, Nelly Rudlová a Verunka Škarková.

Mgr. Ludmila Adamcová-Červenková
vyučující hudební výchovy od roku 2001

Ohlédnutí za natáčením CD

Pro někoho práce, pro druhého zábava, pro mnohé něco jedinečného, něco, co je tak silné, že vám to až vyrazí dech. To je natáčení cédéčka školního sboru DATIO, které se uskutečnilo ve dnech 27. 5. – 3. 6. 2005. Bezmála čtyřicet zpěváků a desítka skvělých muzikantů se v ostravském studiu TELEPACE a přilehlém kostele svatého Václava s nádhernou akustikou snažila o vyvrcholení několikaleté práce sboru.
Muzikanti odvedli věru prvotřídní práci a každý z nich přispěl ke kvalitnímu hudebnímu zážitku, který nabydete poslechem již prvních tónů každé skladby. Z řad sboru můžete slyšet klenoty středověkých kancionálů Franusova a Komenského kancionálu ze 14. století, ale i díla současných hudebních skladatelů, jakými jsou Petr Eben či Josef Hrubý, od kterého jsme si vypůjčili tři písně ze známého pásma Mojžíš.
Nemalou část repertoáru, který můžete slyšet na CD, tvoří písničky Aleny Režné, které si každý hned oblíbil pro jejich texty a to, s jakou lehkostí a nádechem tajemna dokáží vyjádřit vztah k lidem a Bohu.

SDE bez LSD

Kapela SDE bez LSD (spolek dechových egoistů bez LSD) vznikla na podzim 2006 – původně proto, aby – ještě se sborem Datio - reprezentovala školu na hudebním festivalu středních pedagogických škol v Krnově. Tehdy se jednalo o vysloveně dechový soubor – zatím ještě bezejmenný - se zobcovými a příčnými flétnami, klarinety, trubkou a baskřídlovkou. Po krnovském vystoupení, které v konkurenci ostatních vystupujících neslo stopy lehké avantgardy, soubor pokračoval v činnosti a následujícího roku se na výše zmíněném festivalu – tentokrát ovšem konaném v Litomyšli – umístil již jako čtvrtý.

Pozvolna došlo k rozšíření nástrojového obsazení o altsaxofon, klavír, kytaru, basovou kytaru, bicí a lidský hlas. Rok 2009 s sebou přinesl – kromě zrodu názvu kapely – i několik vydařených vystoupení, ke kterým patřil společný večer se školní improvizační skupinou O.S.L.I. v rámci celostátní přehlídky církevních škol či vítání biskupa Lobkowicze při jeho návštěvě naší školy. Na podzim se pak ve „stodole" v Kravařích podařilo nahrát album „Dejme tomu, že to ladí...", které obsahuje dvanáct převzatých skladeb z oblasti klasického jazzu, blues či popu.

Jako rozlučka se středoškolskými léty se pak v červnu 2010 na Staré střelnici v Hranicích uskutečnil koncert, kde vedle SDE vystoupily ještě mladé kapely Crash Drums a Crash Family.

Následujícího školního roku 2010/2011 vznikla pro potřeby sboru Datio doprovodná kapela, která je v ansámblové hře jakýmsi pokračovatelem kapely SDE bez LSD. Nicméně samotný SDE ukončení své existence zatím neohlásil a vzhledem k tomu, že se při několika příležitostech dokázal dát znovu dohromady a zahrát, je možné, že v budoucnu ještě něčím překvapí.

Mgr. David Cindler
vyučující hudební výchovy od roku 2006

Z jedné této písně pochází i motto „...a že víme, že líp je dát...", které tvoří jakýsi duchovní odkaz tohoto céděčka a je celou filosofií sboru DATIO, jehož jméno je latinským překladem slova dávat.
Celé toto natáčení bylo jedno velké setkání, setkání s přáteli a kolegy, ale hlavně s magickou silou hudby, která oslovuje stejně mladé, jako i staré.
Snad i vás toto céděčko osloví...

Nela Trnčáková
studentka oboru SV (2002 – 2006)

Oslavy 800. výročí narození sv. Anežky České
Legenda o svaté Anežce

Slavnost svaté Anežky České – 800. výročí jejího narození

Anežka Celnarová, první vstup

„Naše milá svatá Anežko, přejeme Ti vše nejlepší k osmistým narozeninám a omlouváme se, že na Tebe stále zapomínáme (ale můžeš být v klidu, my si v dnešním uspěchaném světě nevzpomeneme na nikoho z našich předků, možná někdy na sv. Václava, a to jen když má narozeniny, jako teď ty).
Musíš nám to odpustit… víš kolik toho máme, musíme chodit do školy nebo do práce a večer se koukat na televizi, když už za ni platíme tolik peněz. A to Ti vůbec nepřipomínám, že bychom měli chodit každou neděli do kostela. Někteří z nás tam tedy chodí, ale ti už musejí mít opravdu hodně času.“

Dobré odpoledne, vážení hosté,

vítám Vás všechny, kteří jste si udělali čas, čas pro svatou Anežku a pro oslavu jejích narozenin, čas pro vzájemné setkání a čas pro studenty a vyučující Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy svaté Anežky České, kteří se na Vás těší a přípravě dnešní slavnosti věnovali mnoho již zmíněného vzácného zboží – totiž svého času. Srdečně Vás zde vítám.také jejich jménem, Otče biskupe, pane profesore, otče generální vikáři, vážení otcové, pane starosto, pane místostarosto, milí kolegové ředitelé, moji milí oderští kolegové, vážení rodiče, milé studentky a studenti, vážení zástupci médií.

Oslavencům většinou přinášíme dárky, nemám v náručí osmset růží, ale spolu s našimi hosty, s mými kolegy a studenty jsme si jich připravili alespoň symbolických osm. Milá svatá Anežko, předáváme Ti první symbolickou růži v podobě našich milých hostů, čtyř osobností, které bych postupně ráda pozvala na pódium, tito naši hosté Ti jsou jistě velmi milí, zvolili si podobnou životní cestu – cestu služby, služby Bohu, lidem, duchovní hudbě…

Vítám mezi námi zřizovatele naší školy, našeho Otce biskupa Mons. Františka Václava Lobkowicze, který jako Anežka Přemyslovna také pochází z jednoho z nejstarších českých šlechtických rodů, také on svůj život a svou práci zasvětil Bohu a službě, studoval na teologické fakultě v Litoměřicích a v Innsbrucku, v roce 1968 vstoupil do řádu premonstrátů, na kněze byl vysvěcen v roce 1972, v roce 1990 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován titulárním biskupem a světícím biskupem pražským, od roku 1996 stál jako biskup ostravsko-opavský u zrodu nejmladšího biskupství v naší zemi a již téměř 15 let jej vede a spravuje, pod svou ochranou má také všechny církevní školy v naší republice.

Vážený Otče biskupe, vážení přítomní,
dovolte mi, abych přivítala velmi vzácného hosta, pana prof. PhDr. Petra Piťhu, CsC. Pan profesor Piťha vystudoval český jazyk, obecnou lingvistiku a historii na FF UK, na kněze byl tajně vysvěcen roku 1969 v Nizozemsku. V letech 1992 – 1994 zastával post ministra školství. Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti lingvistiky, výchovy a učení – např. Učitelé, společnost, výchova, Paměť a naděje, Výchova, naděje společnosti. Zabýval se českými světci a napsal knihu Čechy a jejich svatí, vydal několik dílčích studií. Za své dílo obdržel řadu ocenění, mimo jiné New Europe Prize, Komenského medaili UNESCO, cenu MŠMT a Pamětní medaili UK. Vážený pane profesore, srdečně Vás mezi námi vítám.

Druhá dvojice hostů nás k Bohu vede svou hudbou. V samém závěru naší slavnosti, na naší noční mši svaté nás svou hudbou a varhanní hrou potěší hudební skladatel a koncertní mistr pan MgA. Miloš Bok. Pan Miloš Bok skládal hudbu od dětství, studoval na pražské AMU. Natáčí nahrávky a pořady pro Český rozhlas a Českou televizi. Je činný jako varhaník plzeňské a litoměřické diecéze, jako pedagog, vede Dětský symfonický orchestr Karlovy Vary a Karlovarský pěvecký sbor, a jako hudební skladatel ve spolupráci s režisérem Jiřím Strachem složil hudbu ke čtyřem filmům, k nejkrásnějším a nejznámějším z nich patří pohádkový Anděl Páně. Na různých národních i mezinárodních klavírních soutěžích získal řadu prestižních cen. Uznání za jeho činnost na poli chrámové hudby se mu dostalo od papeže Benedikta XVI. Srdečně vítám pana Miloše Boka.
Poslední host, který se umělecky podílí na naší slavnosti a kterého Vám chci představit zde na pódiu, je paní Alena Režná, spisovatelka a skladatelka, autorka hudby i textů k představení „Legenda o svaté Anežce“, které pro dnešní oslavu nastudovali naši studenti. Paní Alena Režná k nám přijíždí z divadla F. X. Šaldy v Liberci, ale jsem moc ráda, že mohu říct, že přes tuto velkou vzdálenost je s námi ve spojení mnohem víc, než by se dalo čekat a naši studenti ji dobře znají a její písně Díky Maria, Slib, Krajina zlatech pochodní a další má již několik ve svém repertoáru i na svém prvním CD náš sbor Datio. Vítám mezi námi paní Alenku Režnou, kterou jsme poprosili, aby nám v průběhu dnešní slavnosti zazpívala tři své písně mezi jednotlivými částmi programu.
Píseň A. Režná

Milá svatá Anežko, druhou symbolickou růži k Tvým osmistým narozeninám Ti teď přináší člověk nanejvýš povolaný, který Ti v myšlenkách věnoval již mnohou chvíli, k poctě Tvé památky napsal knihy i odborné studie a k Tvému jubileu krásné vyprávění „Příběh a odkaz svaté Anežky Přemyslovny“, pan prof. PhDr. Petr Piťha.
Projev pana prof. P. Piťhy
Píseň A. Režná

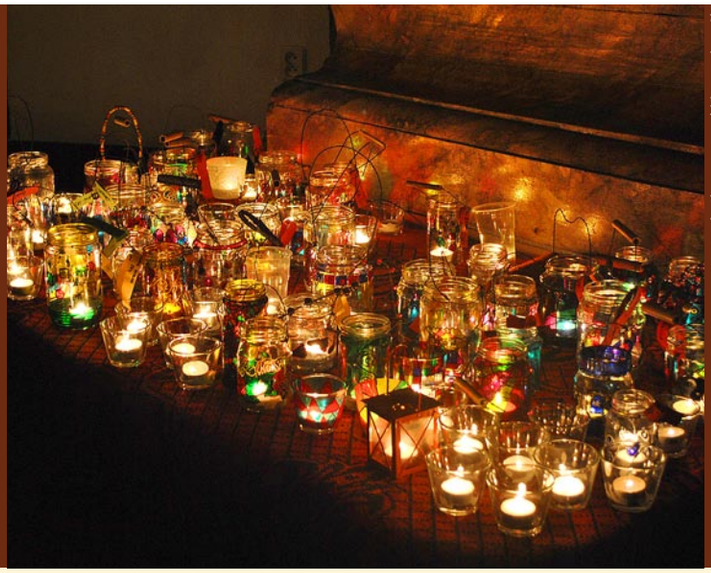
Milá svatá Anežko, třetí symbolickou růži Ti posílají studenti z církevních škol z celé České republiky, kteří přispěli svými díly do literární soutěže s podtitulem „Svatá Anežka Česká – vznešená dcera rodu královského, slávou světa pohrdající.“
Vstup Honza Šubrt – vítězná báseň před oceněním poezie.

V ČR je přes sto církevních škol a školských zařízení, z toho 34 středních škol, do naší soutěže přišlo celkem 47 prací.
O vyhlášení vítězů poprosím iniciátorku a organizátorku soutěže, svou kolegyni a současně také autorku dětské knížky „František a jeho pohádky do postýlky“, Mgr. Lenku Rožnovskou, o organizační pomoc prosím naši paní zástupkyni Ing. Jindru Šustkovou, bez jejíž pracovitosti a obrovské výkonnosti, bez jejího organizátorského talentu a pevného vedení by se neobešla žádná z našich aktivit.

O předání diplomů a cen prosím pana profesora Petra Piťhu, prvního polistopadového ministra školství ČR a otce biskupa Mons. Františka Václava Lobkowicze, pomyslného ministra církevního školství.
Píseň A. Režná

Anežka Celnarová, druhý vstup

„Naše milá svatá Anežko, ale abychom ten čas, který jsme si na Tebe udělali, jen nepromarnili, musíme Ti říct, jak Tě obdivujeme.
Nejen proto, že jsi šla do kláštera, což musela být odvaha, protože jestli byla společnost ve Tvé době podobná té naší, tak na Tebe jistě všichni koukali s nepochopením, že ses vzdala takového bohatství a rozhodla ses žít v chudobě. Ale chceme Ti říct, že další věc, kterou si na Tobě ceníme, je Tvá starost o všechny, kteří potřebovali Tvou pomoc.
Že jsi nedělala rozdíly mezi chudými či bohatými, ale ani mezi nemocnými či strádajícími citově nebo duchovně. My si totiž ani neumíme představit, že bychom se měli zajímat i o jiné. My se zajímáme hlavně o sebe, a když nás náhodou potřebují naši příbuzní nebo přátelé, tak buď nemáme čas, nebo jim naši pomoc dlouho připomínáme. Ale to ty určitě neznáš.“

Lucerny světelného večera (díla studentů)

Milá svatá Anežko, čtvrtou symbolickou růži jsme v zastoupení mnohokrát přijali v naší škole s Tvým jménem, je to růže sponzorských darů. Rádi bychom za ně znovu poděkovali. V tuto chvíli budeme děkovat třem mužům a jedné dívce. Prosím, aby na pódium znovu vystoupil náš otec biskup Mons. František Václav Lobkowicz, prosím, aby za námi přišel pan JUDr. Adam Rakovský, prosím, aby se k nám přidal pan ředitel lahůdkářské firmy Váhala a spol, pan Robert Váhala a o příchod sem k nám prosím také absolventku naší školy slečnu Kateřinu Bauerovou.

Vážený Otče biskupe, děkuji Vám za Vaši pomoc naší škole, za Vaše sponzorské kontakty nasměrované k nám i za Vaši velkou osobní sponzorskou pomoc v době nejvyšší tísně, kdy se ve škole propadly stropy.
Děkujeme.
Milý Otče biskupe, chtěla bych poděkovat také pánům po Vašem boku a jsem ráda, že to může být ve Vaší přítomnosti. Oni nám pomáhají neustále a opakovaně již téměř deset let a nejen to, pomáhají nám s velkou grácií, stále znovu zvedají telefony, čtou prosebné dopisy a nezavírají dveře, na naše žádosti odpovídají slovy „bude nám ctí Vám pomoci."
Vážený pane doktore, děkuji Vám za Vaši dlouhodobou sponzorskou a mecenášskou činnost, za nasměrování velkých sponzorů k našim velkým stavbám, za Vaši osobní podporu celé škály našich aktivit studentských, učitelských, uměleckých, zahraničních... Děkujeme.
Vážený pane řediteli, poprvé Vás mohu veřejně představit a poděkovat, i Vám děkuji za opakovanou a neustálou, téměř desetiletou podporu našich školních plesů a oslav. Snad i za všechny přítomné také za velkou část dnešního slavnostního rautu.
Vážení a milí, teď se dívám na Kateřinu Bauerovou, naši absolventku tříletého oboru Ošetřovatelka a jako v tu chvíli, kdy jsem přijímala její dar, i teď znovu, vlastně nevím, co říct, jak poděkovat... Přijali jsme mnoho darů, výše těch darů se pohybuje v desetimiliónových částkách, a přesto jeden z největších nám přinesla Katka, která nám po svém nástupu do zaměstnání věnovala finanční dar prakticky ve výši své výplaty, která nám darovala vlastně všechno. Děkujeme.

Milá svatá Anežko, pátou symbolickou růži Ti spolu s naší absolventkou Katkou přinášejí i naši současní studenti, kteří navštěvují školu s Tvým jménem, kteří jednou naplní Tvůj odkaz a připravují se ke krásným posláním a pomáhajícím profesím v oblasti učitelské, vychovatelské, pečovatelské a ošetřovatelské a k Tvým narozeninám Ti věnují dva velké umělecké programy – první z nich uvidíme již za malou chvíli, zde v Dělnickém domě, na druhý se moc těšíme ve večerních hodinách v budově školy.

Milá svatá Anežko, šestou symbolickou růži přinášejí mí kolegové, kteří pracují ve škole Tvého jména a pracují moc dobře. Děkuji jim za vše, co dělají, co obětují, co věnují svým studentům, všem, kteří nás inspirují a motivují a posouvají dál, i těm, kteří jim pomáhají a poskytují zázemí. Nejraději bych je pozvala všechny, ale snad mi prominou, v tuto chvíli pozvu jen jejich umělecké zástupce a Vám, dámy a pánové tak představím autory vystoupení dnešního dne, která jsou ještě před námi. Poprosím, aby za námi přišly Mgr. Ludmila Adamcová, Mgr. Jana Mrlínová, Mgr. David Cindler, Dr. Žaneta Káňová, Mgr. Kateřina Bainarová a Mgr. Zuzana Nevřivová.

Vážení hosté, milé studentky a studenti, v tuto chvíli již zbývá jen málo, chci již jen krátce předat zbývající dvě růže, Jaká by to byla oslava bez pohoštění. Milá svatá Anežko, sedmou symbolickou růži tak představuje náš raut, ke kterému jste po představení „Legenda o svaté Anežce" všichni srdečně zváni.

A mohla by se konat oslava jedné z největších českých světic bez mše svaté? Milá svatá Anežko, osmá symbolická růže, náš nejcennější dar tedy představuje naši noční mši svatou v kostele svatého Bartoloměje ve 22 hodin, kterou bude celebrovat náš školní kněz o. Zdenko Vavro, homílii pronese pan profesor, o. Petr Piťha a varhany ke Tvé slávě, ke slávě svaté Anežky České rozezní pan skladatel Miloš Bok.
Tuto kytici růží přineseme s sebou.

Dámy a pánové, milí studenti, děkuji Vám za pozornost, kterou jste věnovali našim hostům a této první části našeho programu a naposled předávám slovo Anežce Celnarové, aby dokončila přednes soutěžní literární práce Magdaleny Šnajdrové z Křesťanského gymnázia v Praze.

Anežka Celnarová, třetí vstup

„Naše milá svatá Anežko, jinak se tu máme dobře, skoro nic nám nechybí, jen bychom potřebovali trochu více skromnosti a slušnosti. A také bychom si měli umět přiznat, že na vše sami nestačíme. Možná bychom si měli vzít příklad od Tebe a od Vás, našich světců, ať už jsme věřící nebo ne. Proto Tě prosíme, pomoz nám, abychom si to všichni uvědomili."

Krátká přestávka
17:30 představení „Legenda o svaté Anežce"
19:00 komponovaný divadelní, taneční, světelný a výtvarný večer
21:30 světelný průvod
22:00 mše svatá – v obětním průvodu poneseme osm růží

Michaela Holubová, „Samotáři", 2. roč.

Dramatická výchova

Úspěchy školy v oblasti dramatické výchovy

Divadelní představení pro děti v MŠ (1991)
Pod vedením paní učitelky Aleny Čavolské – Pohádka o zajíčkovi

Kreativní kroužek při DM (od roku 1992)
Založen sr. Marií Magdalenou Tvarůžkovou, která nacvičila se studentkami pohádku Fr. Hrubína Kráska a zvíře. Dále v tomto kroužku pokračovaly vychovatelky Naděžda Camfrlová a Dáša Zapletalová, nastudovaly pohádku Pyšná princezna.

Divadelní dílna (1994 – 1997)
Studentská „Divadelní dílna" Martina Dráberová – hlavní duše „dílny", a Zdeňka Karasová, Petra Surovcová, Kateřina Janoušková, Markéta Weinerová a Simona Králová pod odborným vedením paní profesorky Anny Staňkové nacvičovaly se spolužačkami různé etudy, scénky a divadelní představení. Svá čísla předváděly na Celostátních přehlídkách v Odrách, na Celostátním festivalu gymnázií v Otrokovicích, na Kulturní přehlídce tří škol v Ostravě Porubě, na Akademických týdnech v Novém Městě nad Metují.
Jejich úspěšná představení jsou: Palma a tygr, Jen okamžik, Loutky, Taneční groteska, Adam, Adam, Popopoluška, Polednice

Divadelní improvizační skupina O.SL.I. – Odry SLušně Improvizují od roku 2005
Divadelní skupina NaLeHKo – Nahodile Ležérní Herecké Kousky, od roku 2010

Divadelní představení (od roku 2003)
Pod vedením Mgr. Ludmily Adamcové-Červenkové
O Budulínkovi (2003, 2004) – pro MŠ
Popelka nazaretská (2008, 2009, 2010) – hudební část
Legenda o svaté Anežce (2011) – hudební část
Panenka Šuplenka a panáček Kopíráček (2011) – autorská rozhlasová pohádka Mgr. Lenky Rožnovské

Pod vedením Mgr. Simony Králové – Jakubíkové
Otesánek (2002)
Mraveneček (2003,2004) – pro MŠ
Svíčka (2003)
Komáři se ženili (2006) – pro MŠ

Pod vedením Terezy Adamcové
Nesmrtelná teta (2004) – loutkové, pro MŠ

Pod vedením Mgr. Marie Chrástkové
Naše Divá Bára (2004, 2005)

Studentská představení
Pomáda (2006)
O kohoutkovi a slepičce, aneb slepičí maturita (2008)
Král duchů (2009)

Pod vedením Mgr. Jany Mrlínové
Založení improvizační skupiny O.S.L.I. (2005)
Modlitby z archy (2005, 2006)
Rok opeřeného hada (2005, 2006)
Kocomour (2006, 2007)
Možná mi pomůžeš (2006, 2007)
Zoubky (2007) – pro MŠ
A když se nevzbudím (2008, 2009)
Starý had a žabí král (2009, 2010)
Busák (2009, 2010)

Pod vedením Mgr. Jany Mrlínové a Mgr. Ludmily Adamcové – Červenkové
Popelka nazaretská (2008, 2009, 2010) – patnáct představení v celé ČR (Odry, Ostrava, Slavkov u Opavy, Rychaltice, Nový Jičín, Olomouc, Zlín, Kroměříž, Brno, Praha, Parlament ČR Praha, natáčení DVD, televizní vysílání

Legenda o svaté Anežce (2011) – oslavy 800. Výročí narození svaté Anežky České - pět představení v Odrách, Štramberku, natáčení DVD

Pod vedením Mgr. Žanety Káňové, Ph.D.
improvizační skupina O.S.L.I. (od r. 2011)
Pohádka o nose (2010) – pro MŠ
Obraz – pohybová improvizace (2010)
Pražský orloj (2010)
Anežka Česká – divadlo poezie (2011)
Happening, Anežka má narozeniny (2011)
Zá hádky – poezie v obrazech (2011)
Čajová konvička – divadlo předmětů (2011)
Jak se do lesa volá (2011)

Pod vedením Mgr. Lenky Chodurové a Mgr. Ludmily Ondrové
J.A. Komenský – anglická a česká verze (2011)

Pod vedením Mgr. Kateřiny Bainarové
Memory – scénický stínový tanec (2011)
Světelná taneční show (2011)
Cascada Remix – pódiový tanec (2011)

Pod vedením Mgr. Žanety Káňové, Ph.D., Mgr. Kateřiny Bainarové a Mgr. Zuzany Nevřivové
Pohádka o princezně Anežce – pro MŠ, spojená s výtvarnou, hudební a taneční dílnou (2011)

Pod vedením Mgr. Davida Cindlera
Dívčí válka (2010, 2011)

Divadelní setkání, dílny, přehlídky...
Setkání divadel a lidí (2006, 2007, 2008, 2009, 2010)
Divadlo Ostrava (2008, 2009)
Přehlídka dětských divadel – Arénka (2006, 2007)
Soustředění Moravské improligy (2008)
Dětská scéna Trutnov (2007, 2008, 2009, 2010)
Divadlo Fórum (2010)
Dětská scéna Svitavy (2011)
Zápasy divadelní improvizace – Ostrava, Radslavice, Kaménka (2007, 2008, 2009, 2011)

Dramatická výchova na naší škole...

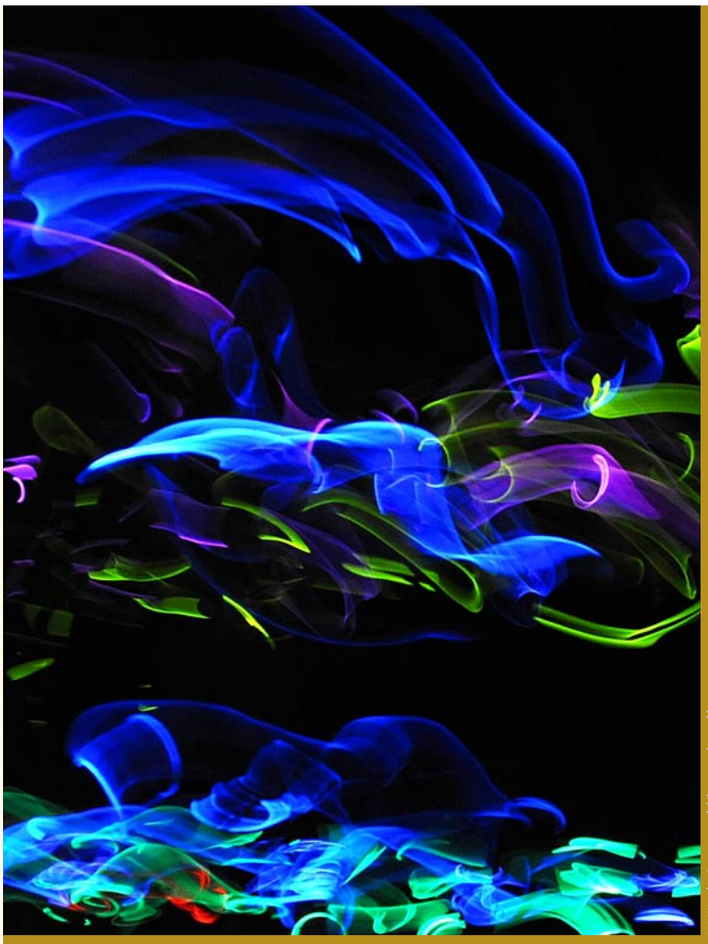
... je jedním z uměleckých předmětů vedle hudební a výtvarné výchovy, jehož náplní je rozvíjet žáka jak po stránce osobnostní, tak odborné. Charakter dramatické výchovy je uzpůsoben požadavkům jednotlivých studijních oborů. Studijní obory pedagogického zaměření se setkávají s dramatickou výchovou směřovanou na didaktiku, teorii a dějiny tvořivého dramatu a divadla, obory sociálně orientované jsou zacíleny na teorii a didaktiku dramatické výchovy s přesahy do terapeutických směrů (dramaterapie, sociálně psychologický výcvik).

Primárně je dramatická výchova realizována ve formě povinného vyučovacího předmětu, sekundárně ve formě studentského divadla. Škola se může pochlubit dvěma divadelními kroužky O.SL.I. a NaLeHKo.

O.SL.I. – Odry SLušně Improvizují je divadelní improvizační skupina, která má v současnosti dvanáct stálých členů. Zakladatelkou skupiny byla v roce 2005 Mgr. Jana Mrlínová, která skupinu vedla až do roku 2009. V roce 2010 vedla improvizační skupinu absolventka školy Anežka Celnarová. Od roku 2011 skupinu trénuje Mgr. Žaneta Káňová, Ph.D. Divadelní skupina se účastní akcí školy, vystupuje na přehlídkách, festivalech, pořádá divadelní improshow a zápasy divadelní improvizace. Ve školním roce 2011 skupina vystoupila na Vánoční besídce a Akademii školy a zahradní slavnosti, na Celostátní přehlídce zájmové umělecké činnosti církevních škol získala čestné uznání poroty za originální divadelní formu, vystoupila na Noci kostelů v Kaménce. Improvizační skupina O.SL.I. je hrdá, že patří do rodiny české improvizační ligy, která tento rok oslavila desáté narozeniny existence v České republice.

Druhým divadelním kroužkem pod patronátem školy je divadelní skupina NaLeHKo – Nahodile Ležérní Herecké Kousky, který vznikl v roce 2010. Zakládajícími členy byli Klára Kristková, Jana Riapošová, David Kučera, Hedvika Treslová a Lucie Faltýnková, vedoucí pak Mgr. Žaneta Káňová, Ph.D. Skupina se zaměřuje na malé divadelní formy. Za dobu její existence vznikla inscenace Pražský orloj, Anežka Česká (divadlo poezie), Anežka má narozeniny! (happening), Čajová konvička (divadlo předmětů), Zá hádky (poezie v obrazech). Divadelní skupina vystupuje na akcích školy, pořádá literární kavárny.

Mgr. Žaneta Káňová, Ph.D.
vyučující dramatické výchovy od roku 2009

Světelný tanec (dílo studentů)

My jsme byly ty žáby

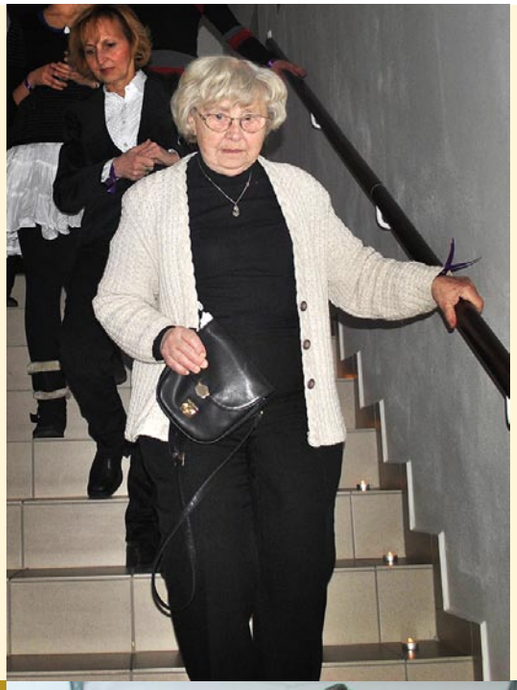
A nejen v této divadelní etudě. Bylo nás pár holek z různých tříd a trávily jsme spolu spoustu nádherného času. Divadelní dílna byla sice naše, ale na vše dohlížela paní učitelka Staňková. To je člověk, na kterého se nechce a ani nelze zapomenout. Byla důsledná a přísná. Nic nenechala náhodě. Všechno muselo být perfektní a stoprocentní. Netolerovala žádné omluvy. Vždy říkala, že omluvit nás může jen vlastní smrt ☺. Měla a stále má obrovskou vnitřní sílu. Jeden příklad za všechny. Při nácviku divadla O lásce palmy a tygra měla paní učitelka nohu v sádře. Po sundání sádry bylo třeba ještě dlouho rehabilitovat. Špatně se jí chodilo a noha ji bolela. Nicméně při jedné ze zkoušek jsme trénovaly kotouly a nešlo nám to tak, jak si paní učitelka přála. Vůbec se nerozmýšlela, jasným gestem si udělala místo na place, zapomněla na bolavou nohu a předvedla takový kotoul, za který by se nestyděla ani vrcholová gymnastka ☺.

Tehdy jsme byly radši, když do zkoušky nepřišla. Dnes však víme, že bez její pevné ruky bychom jen stěží dosáhly takových výsledků.

Dílna pro nás byla obrovským kusem studentského života. Díky ní jsme měli nejen bezva partu, ale i možnost cestovat a prezentovat se i jinde, než na domácí půdě.

Mgr. Simona Králová – Jakubíková
absolventka školy,
vychovatelka v DM od r. 2000 a vyučující od r. 2011

a vzpomínka absolventky školy
Markéty Weinerové – Kopřivové

Když nahlédneme…

… do moudrých knih o dramatické výchově, abychom se dověděli, jaké jsou ideální podmínky pro rozvoj tvořivosti člověka, dočteme se následující: „Pro rozvoj tvořivosti je důležité zejména sociální klima, založené na zájmu o tvůrčí produkty. Záleží i na bohaté a různorodé nabídce aktivit, na jejich přitažlivosti a zajímavosti, na kritice věcné a konstruktivní, na podpoře samostatnosti, zvídavosti a iniciativy… A konečně velmi záleží na hodnocení nejen výsledku, ale i procesu."
Pokud tedy hledáte výše uvedené podmínky pro tvořivou práci, pak já vám radím: „Hurá na „peďák" v Odrách!" Já jsem měla to štěstí od roku 2005. A skutečně se mi dostalo všeho, co je pro tvořivou práci třeba měrou vrchovatou.

To se to tvoří, když cítíte podporu, zájem a důvěru nadřízených, když vás kolegové inspirují, když studenti chtějí a zajímá je, co s nimi děláte, když i doma cítíte podporu. Energii načerpanou od ostatních jsem se poté snažila předat při své pedagogické práci. Byla to naplňující činnost a právě v Odrách jsem pochopila, že být učitelem je sice náročné, ale zároveň nesmírně povznášející. Ve spojení s báječnými zážitky s partou skvělých studentů, které jsem měla tu čest dělat třídní učitelku, patří čtyřleté období v Odrách k nejkrásnějším rokům mého života. A stejně jako mnozí jiní kolegové i studenti se tam stále ráda vracím nasát tu jedinečnou atmosféru.

Mgr. Jana Mrlínová
Vyučující dramatické výchovy od roku 2005,
nyní na mateřské dovolené

Popelka Nazaretská

Pojď, duše neklidná,
už dost jsi nasnila
svých marných snů…

Pašije podle Václava Renče na DVD

Básnická skladba Václava Renče Popelka Nazaretská má ojedinělou sílu. Prolnutí příběhu života Matky Boží do osudů jejího Syna je strhující téma, navíc podané formou vybroušené poezie. Neméně výjimečné jsou ovšem též okolnosti vzniku tohoto díla.

Václav Renč, uvržený v padesátých letech komunistickým režimem do žaláře, své dílo tvořil v pekle leopoldovské pevnosti. Verše se jeho spolu-vězňové učili zpaměti, některé části se dostaly ven napsané miniaturním písmem na cigaretových papírcích. Historie zrodu Popelky Nazaretské je tedy sama o sobě rovněž dramatické téma.

Studenti a učitelé Střední pedagogické školy v Odrách spolu s posluchači oderské církevní Střední zdravotnické školy sv. Anežky České se pod vedením profesorky Jany Mrlínové rozhodli pro odvážný pokus – o konfrontaci pašijového příběhu s utrpením, jemuž byl vystaven autor Popelky nazaretské a tisíce jiných mučedníků rudé totality. Záměr mladých nadšenců se zdařil. Výsledkem je pozoruhodná inscenace, která byla zaznamenána také na DVD v inspirativním prostředí gotického kostela sv. Václava v Ostravě. Představení má strukturu podobající se antické tragédii. Jednotlivé dějové epizody se střídají se vstupy smíšeného sboru Datio (hudba Vít Petrů), jehož vícehlasý zpěv zobecňuje dramatické situace.

Působivý je už počátek hry, kapitola o prvotním hříchu, kdy jako varovné memento (a nejen pro Adama a Evu) zazní Hospodinův hlas: „Zhořkne vám život v nesvobodě a smrt mu přijde vzápětí!“ A pak se rozvíjejí oba příběhy, zprvu paralelně, avšak čím dál těsněji. Tím vznikají nesmírně jímavé metafory: Poslední večeře jako slavení eucharistie v podmínkách žaláře, soud nad Kristem ztotožněný se soudem nad básníkem (i s použitím dobových štvavých materiálů), Vzkříšení jako zmrtvýchvstání básně, kdy herci-vězňové rozdávají papírky s verši publiku, atp. Současně se daří ukázat, jakou útěchu a posilu nacházeli vězňové v úctě k Matce Boží.

Celý početný kolektiv účinkujících prokazuje plně zaujatý přístup k inscenaci – tak jak to bývá studentským divadlům vlastní. Na obě hlavní role se oderským školám navíc podařilo najít zvlášť dobré představitele – Veronika Valová jako Panna Maria a Jan Šubrt jako básník podávají výkony vynikající hlubokým prožitkem i kulturou recitovaného slova. Mezi bonusy připojenými k DVD je také pouliční anketa na téma: Kdo je Václav Renč. Ta však dopadá krajně smutně. Většina dotázaných odpovídá, že je to herec nebo režisér, případně neví. Pouze pár studentek odpoví správně, což by mohlo být nadějné, kdyby se ovšem nejednalo o posluchačky obou oderských škol. Znovu si tak uvědomíme, jak velký zůstává náš dluh vůči obětem totality. A právě podobné počiny jako Popelka Nazaretská v Odrách mohou přispět k jeho splacení.

Jaroslav Someš
redaktor Katolického týdeníku

Popelka Nazaretská!

Je to snad nějaká pohádka, kdy se chudá dívka stává královnou? Ne, to je skutečnost, která ovlivňuje svět už celá dvě tisíciletí. Vůbec se nedivím, že se touto pravdou nechal uchvátit tak velký básník, kterým Václav Renč bezesporu byl, a jsem také moc rád, že se jeho básní nechali uchvátit i studenti a studentky naší oderské školy. Popelka Nazaretská umí oslovit lidská srdce, kéž oslovuje i Vás, kteří využíváte možnost moderní techniky a prostřednictvím DVD necháte vstoupit celý soubor do Vašich domovů.

Mons. František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský

Při shlédnutí...

... dramatického hudebního pásma Popelka Nazaretská v tvůrčím a velmi působivém zpracování studenty církevní školy sv. Anežky v Odrách jsem pocítil radost nad tím, že i dnes existují mladí lidé, kteří dovedou velké téma naší víry vyjádřit s pozoruhodným vnitřním citem, v přesvědčivé a poetické dramaturgii, krásnou hudbou a čistým souzněním s verši. Navíc je zde zmíněna souvislost mezi utrpením našeho Pána a prostředím útlaku a žalářů, kde vznikly tyto verše. Toto poselství mládí je plné duchovní svěžesti a nadějného příslibu pro budoucnost. Je důkazem, že i cestou umění a kultury může k lidem dnešní doby pronikat nadčasová pravda evangelia.

Mons. Josef Hrdlička
světící biskup olomoucký

V mnoha latinských adventních zpěvech...

... se mluví o Panně Marii jako o „Stella maris" – doslova Hvězda moře. Slovo hvězda našim současníkům, zvláště mládeži, ihned evokuje různé osobnosti propírané na stránkách bulvárního tisku. I když tam se o nich nemluví většinou jako o hvězdách, ale jako o „stars". My dokonce už i v Čechách známe SuperStar. Co ještě o nich vlastně nevíme? A dozvíme-li se o jednom, už tu je jiný, o němž toho moc nevíme. Nové fenomény vždycky přitahovaly masy lidí. Dokonce i ve starověku, kdy se v Egyptě objevili mniši, kteří byli vyhledáváni a navštěvováni. Psalo se o nich jako o „stellae deserti - hvězdách pouště".
Dnešní SuperStar přiznávají určitou kocovinu, která v nich zůstává po tom všem mediálním zájmu. Vždyť už nejsou sami sebou, ale tím, co z nich udělají vizážisté, reklamní agentury a komerční televize.
A ty hvězdy pouště? Sv. Atanáš, alexandrijský biskup 4. stol., podává takovou charakteristiku jednoho z prvních mnichů sv. Antonína: „Jeho nitro bylo čisté, neprojevoval ani v nespokojenosti rozmrzelost, ani v radosti nevázanost, nemusel ani zápasit se smíchem, ani s ostýchavostí; neboť pohled na velké množství lidí jej nezmátl, ale ani jej nenaplnilo radostí to, že jej tolik lidí zdraví. Zůstal zcela vyrovnaný, plný rozvahy a zcela jistý ve svém vlastním postoji."
Proč ten rozdíl v postoji moderních a starověkých superstar? Ty dnešní vycházejí z předpokladu, že září samy ze sebe. Ty starověké nezapomněly, že hvězda může zářit jen tehdy, když je sama doslova zalita září Slunce - tedy Boha! Zajímáme-li se tedy o nějaké hvězdy, měli bychom se zajímat především o to, z jakého zdroje pochází jejich zář!
Jsem moc rád, že oderští studenti objevili zdroj Světla – Krista – a jeho nejkrásnější odlesk – Marii. Ať je nám všem v této září moc dobře! Ať v tomto světle lépe vidíme na svou vlastní životní cestu!
To vše nám může nabídnout ponoření se do poslechu a sledování Renčovy Popelky Nazaretské!

P. Petr Prokop Siostrzonek OSB
Převor Benediktinského arciopatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty

Nejsilnější zážitek...

... letošního ročníku oderské přehlídky byl pro mě – pro sice už úplně přejedeného, ale stále nenasyceného diváka – úplně večer. V kostele Sv. Bartoloměje v Odrách oderští divadelníci nezahráli, ale zažili, prožili a všechny nás okouzlené nechali prožít s sebou „Popelku Nazaretskou" Václava Renče. Spojení pěveckého sboru Ludmily Adamcové a divadelního souboru, který vede Jana Mrlinová bylo něčím, o čem se nedá napsat, u toho se musí být! Tady došlo k uskutečnění úvodních slov při zahájení přehlídky paní ředitelky o „usilování k pravdivosti". Využití posvátného prostoru kostela, zapojení nádherně zpívajícího sboru, technické „fígle" s projekcí, ale především skutečný sdělený prožitek tématu, jeho naprosté uchopení a především předání divákům, to bylo něco, na co se nezapomíná. V rovnováze jsou všechny složky představení, tak, jak by to mělo být, ale jak jen málokdy se to podaří. Žádná nevyčnívá, žádná nepřekáží, všechny jsou přesně do sebe zapadajícími kolečky dobře promazaného a bez chybičky fungujícího „stroje emocí". Těch předávaných, pochopených – a diváky v plné míře sdílených. Je radost vidět lidi v tomto věku, jak ví, umí, chtějí – a sdělují. Jak mají názor! Nechtělo se mi odcházet, nechtělo se mi s nikým mluvit o tom, chtělo se mi ještě si to v sobě znovu a znovu prožít!

Alexandr Rychecký, Dividlo Ostrava
Odborný porotce na Celostátní přehlídce ZUČ studentů církevních škol. Recenze představení „Popelka nazaretská"

Mgr. Zuzana Nevřivová, „Vzpomínky / Memories"

Výtvarná výchova

Úspěchy v oblasti VV

V rámci výtvarné výchovy mají studenti možnost navštěvovat kroužky netradičních výtvarných technik, keramickou dílnu, občasné semináře malování na hedvábí, na sklo, patchworku, batiky, drátkování... (postupně pod vedením: paní Heleny Matůšů, Mgr. Markéty Kaštovské, Mgr. Kláry Šmalcové, Mgr. Zuzany Nevřivové, Mgr. Karolíny Pechalové) V hodinách výtvarné výchovy vznikaly v posledních letech pod vedením Mgr. Zuzany Nevřivové zajímavé výtvarné celky a kompozice, například: Kalendář tak trochu jinak, Malba na kámen, Rukavice, Větrníky, Čtvero ročních období, Vnitřní objemy a sádrové odlitky, Vzpomínka na mé dětství, Keramické loutky, Kniha – Paměti přírody, Řekni to linkou, Svícny, Hudební nástroje... V rámci klauzurních prací vznikají další zajímavá díla: Tři doby života, Ženský a mužský princip, Stopy přírody, Pod povrchem...

Rok oslav patronky školy, svaté Anežky, provázely rozsáhlé výtvarné výstavy věnované této světici a noční výstavu výtvarných děl během oslav 800. výročí jejího narození a noci ve škole osvětlovaly působivé a nápadité světelné objekty. Pod vedením Mgr. Karolíny Pechalové vytvářejí studenti podklady pro malované večerníčky televize NOE. Ve spolupráci vyučující výtvarné výchovy (Mgr. Zuzany Nevřivové) a vyučující českého jazyka a literatury (Mgr. Lenky Rožnovské) vznikla krásná haptická kniha pohádek pro nevidomé děti „Tak trochu jiné pohádky", autorské pohádky studentek Elišky Ambrožové a Martiny Igazové byly převedeny také do Braillova písma a oceněny v rámci celorepublikové soutěže. Studenti se účastní řady dalších výtvarných soutěží, přehled jejich úspěchů je uveden dále.

2000, 2001
- Příbor 2000, soutěž Můj sen – 1. místo
- Itálie, Arenzano 2000 – 1. místo (Markéta Bayerová)

2001
- Příbor 2001, soutěž Můj sen – dvě 1. místa

2002
- Itálie, Arenzano 2002 – jeden diplom (Miroslava Zlatušková), dva minidiplomy (Marie Kozubíková, Jana Müllerová)

2006
- Itálie, Arenzano 2006 – dva čestné diplomy a tři minidiplomy

2007
- Soutěž „Můj svatý", Prostějov, 2. dubna 2007, 1. místo (Alena Benešová), čestné uznání Vlasta Kojanová)
- Itálie, Arenzano 2007 – dva čestné diplomy (Lenka Jochcová, David Kučera)

2008
- Itálie, Arenzano 2008 – absolutní 1. místo (Naděžda Stašová), dva čestné diplomy
- Prostějov, 31. března 2008 – 1. místo ve výtvarné soutěži Biblické příběhy (Naděžda Stašová), čestné uznání (Lucie Faltýnková, Hedvika Tresslová)

2009
- výtvarná soutěž Biblické příběhy, 31. března 2009, Prostějov – 1. místo (Hedvika Tresslová), 2. místo (Kristýna Hausnerová)
- Celostátní výtvarná soutěž památníku Terezín, 10. června 2009, 4. místo (Hana Bačová)

2010
- Celostátní výtvarná soutěž památníku Terezín, 12. května 2010, 1. místo (Naděžda Stašová)

2011
- Účast na celostátní výtvarné soutěži „Přemyslovna sv. Anežka Česká a její doba"
- Účast na celostátní výtvarné soutěži Graphic wizard – postup do užšího výběru (Michaela Pauló)
- Celostátní soutěž Tactus, soutěž hmatových knih pro nevidomé, mimořádné ocenění poroty a postup do nejužšího finále (Eliška Ambrožová, Martina Igazová)
- Realizace animovaných večerníčků pro televizi Noe (Doma je doma 1. a 2. díl, Budík s pastou na zuby, Cibulka)
- Výzdoba prostor nemocnice v Odrách (soubor obrazů)

Kateřina Trizuljáková, „Krajina mé duše", 4. roč.

Výtvarná výchova aneb Otevři své oči... Ty tě povedou

Během svého sedmiletého působení na této škole usiluji o to (i když někdy je to boj) vést studenty k tomu, aby se učili dívat kolem sebe a vnímat své okolí, jež je obklopuje. A nacházet i na první pohled v banální věci krásu a hodnoty, které mohou odkrývat a obohacovat jejich vnitřní život a fantazii, kterou někdy mají netušíc v sobě ukrytou a doposud neobjevenou. Hledají tak nové významy, vztahy a spojitosti nezbytné pro jejich budoucí profesi a poslání.

Výtvarná výchova je cesta – je to cesta hledání a nalézaní, ale ne vždy se nám napoprvé podaří nalézt to „správné“. Vyžaduje to píli, snahu, což také hodně souvisí s vůlí studentů, popřípadě překonáním předešlých „pádů“ a pocitů neúspěchu i zklamání. Nasměrovávám studenty na cestu pravdivosti a jedinečnosti, která jim pomáhá odolávat přejímání zažitých symbolů konzumní společnosti, jež na nás útočí ze všech stran. Vedu studenty k tomu, aby našli svůj vlastní výtvarný jazyk, prostřednictvím kterého se mohou vyjadřovat a zviditelnit to neviditelné.
Při společných setkáních se nedotýkáme pouze „klasického“ umění, stačí se ohlédnout do minulosti, např. Marcel Duchamp povyšoval všední věci na umění. A to se stává i mou cestou, nechceme vytvářet z našich studentů žádné „umělce“ (což není v náplni naší školy), ale přála bych si, abych naučila studenty otevřít oči, které je povedou. A pokud se mi toto alespoň trochu daří – je to má výhra a od studentů pro mne odměna. Děkuji jim za to.
Přeji studentům, škole sv. Anežky a všem jejím příznivcům, aby vždy našli tu správnou cestu.

Mgr. Zuzana Nevřivová
vyučující výtvarné výchovy od roku 2004

Petra Eichnerová „Anežčino memento“, 2. roč.

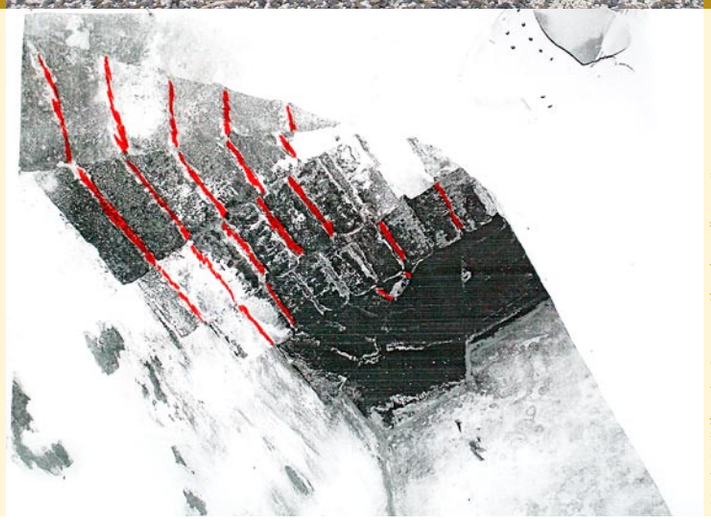
Eva Folwarczná, Veronika Ryšánková, Michaela Paulů, „Šaty“, 1. roč.

A. Slobodová, L. Smigová - Tajemství krásy, 2. roč.

Marcela Olšaníková, „Světluška“, 4. roč.

Marie Vaňáková, „Stopy mého domu“, 4. roč.

Eva Hakupová, Delfín, 1. roč.

Tělesná výchova

Sportovní kurzy a sportovní aktivity

Úspěchy v oblasti TV

V rámci studia se studenti mají možnost účastnit tří sportovních kurzů, lyžařského výcviku v prvním ročníku, plaveckého kurzu ve druhém ročníku a letního sportovního kurzu ve třetím ročníku, v jehož průběhu získají základy vodáckého sportu, horolezectví, cykloturistiky, pěší turistiky a netradičních kolektivních her.

V průběhu školního roku pak mají možnost navštěvovat řadu sportovních kroužků (pod vedením Bc. Vlastimila Kosteleckého, Mgr. Ludmily Ondrové, pana Josefa Skalky) – volejbal, basketbal, florbal, stolní tenis a také kroužky sportovního tance a country tance (Mgr. Kateřiny Bainarové a paní Josefy Hrabovské), k dispozici je posilovna.

Tělocvična prošla zásadní rekonstrukcí a její vybavení bylo nově pořízeno díky projektu „Modernizace odborných učeben a tělocvičny v rámci zkvalitnění výuky" v rámci Regionálního operačního programu (ROP) Moravskoslezsko. Tyto kroužky se realizují podle zájmu, od roku 2010 jsou zaštítěny Střediskem volného času. Studenti se také účastní řady sportovních soutěží a přeborů, přehled jejich úspěchů je uveden dále.

Pod vedením Mgr. Milana Rudolfa (1994 – 1997)

1995
- Přebor studentů CŠ ve volejbalu v Českých Budějovicích – 5. místo

1996
- Přebor studentů CŠ ve volejbalu v Českých Budějovicích – 4. místo
- Celostátní soutěž „Aerobic s Olgou Šípkovou" – 2. místo

Pod vedením Bc. Vlastimila Kosteleckého (od roku 2004)

2004
- Středoškolský atletický pohár (16. 9. 2004) – 1. a 3. místo
- Okresní kolo středoškolských her v přespolním běhu (6. 10. 2004) - 3. místo družstvo
- Okresní finále středních škol ve stolním tenisu (25. 11. 2004) – 2. místo

2005
- Okresní kolo středoškolského poháru v atletice (12. 6. 2005) – 4. místo
- Středoškolský atletický pohár (27. 9. 2005) – 2. a 3. místo
- Okresní kolo středoškolských her v přespolním běhu (5. 10. 2005) - 3. místo družstvo

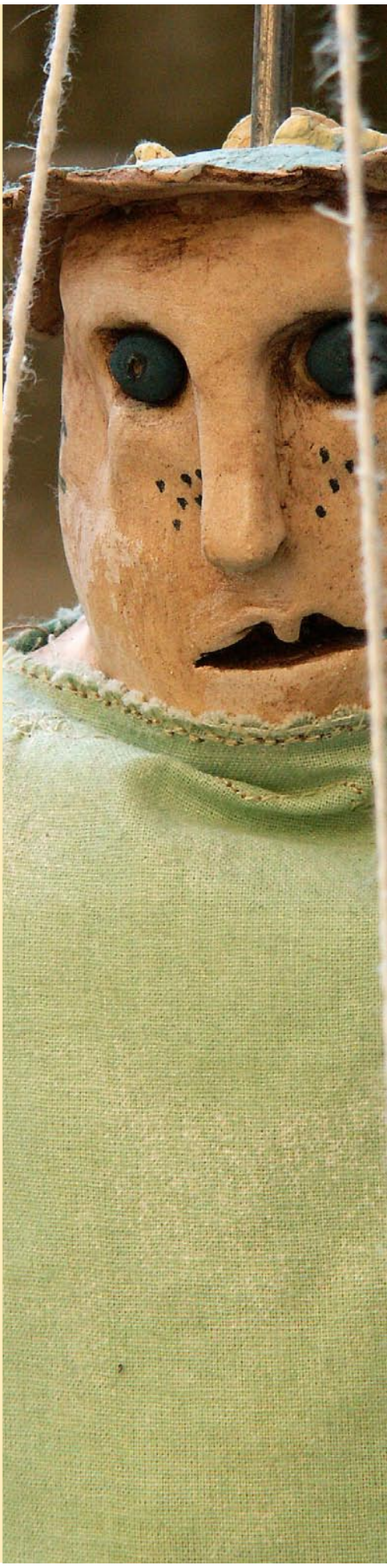
2006
- Středoškolský atletický pohár (8. 6. 2006) – 3. místo
- Středoškolský atletický pohár (24. 9. 2006) – 5. místo

2007
- Okresní kolo středoškolských her v přespolním běhu (17. 10. 2007) - 5. místo družstvo děvčat, 6. místo družstvo chlapců
- Okresní finále středních škol ve stolním tenisu (7. 11. 2007) – 1. místo
- Krajské finále stolního tenisu SŠ (13. 11. 2007) – 3. místo
- Celostátní přebor studentů CŠ ve volejbalu v Plzni (13. – 15. 11. 2007) – 4. místo

2008
- Okresní finále ve florbale dívek (21. 1. 2008) – 2. místo
- Okresní finále stolního tenisu SŠ ve Fulneku (5. 11. 2008) – 3. místo
- Okresní finále SŠ ve florbalu dívek (26.11..2008) – 3. místo
- Okresní finále SŠ ve florbalu chlapců (2.12.2008) – 3. místo

2009
- Okresní finále SŠ ve šplhu (4. 3. 2009) – 1. místo v soutěži družstev, v soutěži jednotlivců 1. místo (Barbora Kociánová) a 3. místo (Veronika Škarková)
- Okresní finále SŠ v silovém víceboji – 1. místo v soutěži družstev dívek (11. 3. 2009)
- Krajské finále SŠ v silovém víceboji – (25. 3. 2009) 5. místo v soutěži družstev dívek)

2010
- Okresní finále SŠ ve florbalu dívek (19. 1. 2010) – 3. místo
- Okresní finále SŠ ve šplhu (3. 3. 2010) – 1. místo v soutěži družstev

Medvecká, „Loutka - Vlasta" - detail, 3. roč.

Scénický tanec

V rámci rozvíjení pohybu a vyplnění volného času žáků vznikl na naší škole taneční kroužek zaměřující se především na pódiový a scénický tanec pod vedením Mgr. Kateřiny Bainarové. Kroužek scénického tance je zaměřen na rozvoj pohybu, vnímání a vyjádření pocitu a hudby pohybem. Kroužek také úzce spolupracuje s divadelním kroužkem.

Členové scénického tance se účastní školních akcí a přehlídek. I přesto, že scénický tanec existuje na naší škole pouze jeden rok, může se pochlubit několika vystoupeními a také oceněním. V roce 2010 tanečníci vystoupili poprvé na Vánoční besídce s pódiovým tancem a na akci Světelný večer s tancem scénickým. V roce 2011 se dále účastnili Celostátní přehlídky zájmové a umělecké činnosti církevních škol v Odrách, kde děvčata předvedla tři vystoupení: pódiový tanec Cascasa remix, scénický tanec Memory a tanec se světlem. Za tanec Memory, který byl na galavečeru doprovázen živým zpěvem a hudbou, získala děvčata čestné uznání poroty.

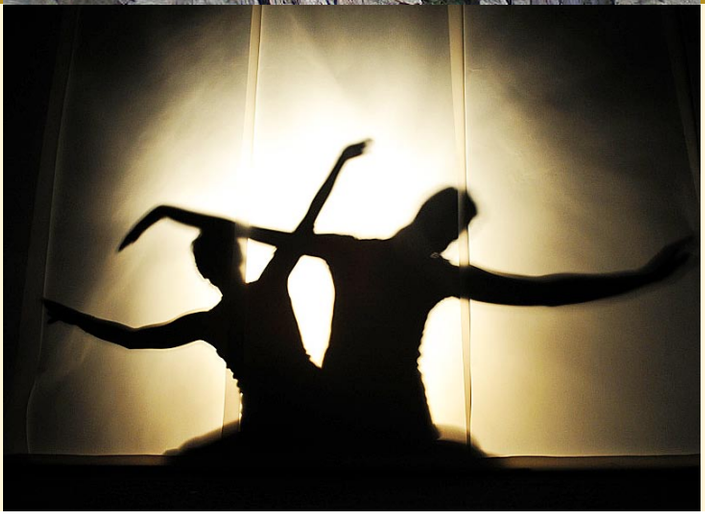
Mgr. Kateřina Bainarová
vyučující tělesné výchovy od roku 2009

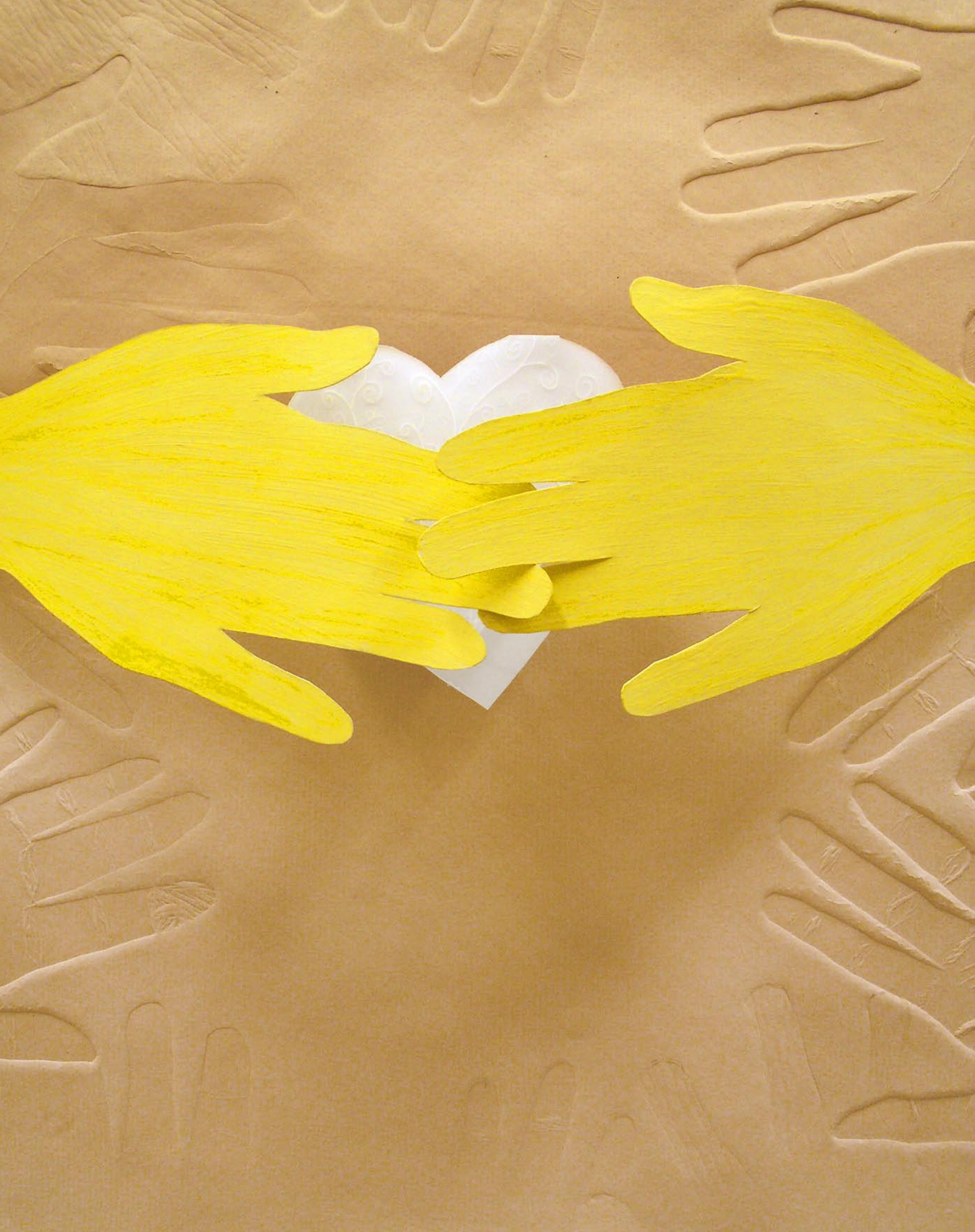

Mezinárodní spolupráce
Zahraniční aktivity
Projekty Comenius

Přehled projektů COMENIUS

1. projekt Comenius – jazykový projekt C1-LP-05/44

„Sprachenlernen durch Kunst – eine Brücke zur Völkerverständigung“
„Studium jazyků díky umění – most k porozumění mezi národy“
Školní rok 2005/06
Partnerská škola: Telšiu Vincento Borisevičiaus katalikiškoji gimnazija, Litva.
Vedoucí projektu: Ing. Pavla Hostašová, Mgr. Veronika Zelinková, Mgr. Ludmila Adamcová, Mgr. Jana Mrlínová, Mgr. Markéta Kaštovská, Ing. Jindra Šustková

2. projekt Comenius – jazykový projekt COM-BP-2008-027

„Growing up and living in a Europe open to everybody“
„Vyrůstat a žít společně v Evropě otevřené pro všechny“
Školní roky 2008/09, 2009/10
Partnerská škola: Lycée technique provincial Jean Boets, Liege, Belgique
Vedoucí projektu: Ludmila Vlčková, Marie Bartoňová, Mgr. Lenka Chodurová, Mgr. David Cindler, Mgr. Jarmila Levová, Ing. Pavla Hostašová, Mgr. Marie Matějová

3. projekt Comenius – Schulpartnerschaften, COM-MP-2010-205

„Kultur und Sprache - eine europäische Internetzeitung“
„Kultura a jazyk – evropské internetové noviny“.
Školní roky 2010/11 a 2011/12
Partnerské školy:
1) Maxmilian Kolbe Schule., Neumarkt, BRD – Bavorsko
2) Instituto D Istruzione superiore Mandralisca di Cefalú, Cefalú, Itálie – Sicilie
Vedoucí projektu: Ing. Pavla Hostašová, Mgr. Anna Tylichová, Mgr. Marie Matějová

Pozdrav z Belgie

... Au début du mois de mars 2009 les élèves d`Odry sont venus avec Pavla, leur directrice et plusieurs enseignants à Liège, ils ont séjourné à l`auberge George Simenon. Quelle joie de revoir Pavla et de rencontrer les enseignants et les élèves tchèques. Les enseignants liégeois nous ont alors proposé de les accompagner à Bruxelles et Maastricht. Nous avons donc ainsi pu participer aussi au projet d`échange. Un des souvenirs les plus marquants ce fut l`instant où les élèves tchèques laissèrent retentir leur voix d`anges dans le chœur de l`église « Onze-Lieve-Vrouwebasiliek » de Maastricht, leurs chants religieux en latin et tchèque donnaient à l`édifice une atmosphère émotionnelle chaleureuse, et paisible.
C`était vraiment céleste ! ...

De tout cœur merci, Pavla, pour tout.

Andrée Müller
EUREGIOMAG

... Začátkem března 2009 přijeli studenti z Oder spolu s kolegy do Liege, kde nocovali v ubytovně Georga Simenona. Bylo to krásné další setkání. Byli jsme pozváni, abychom je doprovázeli do Bruselu a Maastrichtu, moc rádi jsme se zúčastnili. Krásný zážitek přišel v kostele Onze-Lieve-Vrouwebasiliek v Maastrichtu, když studenti z Oder začali společně zpívat, na to nikdy nezapomenu, to byly andělské hlasy, ze kterých vycházel velký cit a přátelství.
To bylo nebeské...

Srdečně děkuji

Andrea Müller Bragard,
organizátorka projektu, Euregiomag Liege, Belgie

Pozdrav z Litvy

Odry Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České mokykla mums – ne tik sėkminga veikla Socrates Comenius 1 kalbų projekte „Kalbos ir menas“, parama mūsų moksleiviams, ne tik daug įspūdžių iš dalyvavimo tradiciniame Čekijos katalikiškų mokyklų menų festivaliuose, bet ir iš Jūsų sklindanti meilė, šiluma, dėmesys, kuriuos jutome iš visų: mokyklos direktorės Ing. Pavla Hostasova, pavaduotojos Ing. Jindra Šustková, vienuolių, visų mokytojų, moksleivių. Mes pas jus labai gerai jautėmės!!!

Jūs tikrai ypatingi ir galite tuo didžiuotis!
Ir dabar mes mintimis su Jumis, nuoširdžiai sveikiname su Jūsų švente ir laukiame naujų susitikimų!

Telšių Vincento Borisevičiaus gimnazijos direktorius Robertas Ežerskis, kapelionas prelatas Juozas Šiurys, vokiečių k. mokytoja Vilija Juknevičienė, visa gimnazijos bendruomenė

Škola v Odrách, Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České, pro nás znamená nejen úspěšnou zkušenost v rámci projektu Socrates Comenius „Jazyk a umění“ a podporu našich žáků, nejen mnoho velmi pozitivních dojmů z uměleckého festivalu českých katolických škol, ale také lásku, lidské teplo a pozornost, které Vy všichni vyzařujete, paní ředitelka Ing. Pavla Hostašová, paní zástupkyně Ing. Jindra Šustková, sestry v domově, všichni vyučující a studenti. Cítili jsme se u Vás velmi krásně!!!

Jste skutečně něco zvláštního a můžete na to být hrdí!
I nyní jsme ve vzpomínkách stále s Vámi, posíláme srdečné pozdravy k Vašim oslavám a těšíme se na nové setkání.

Ředitel gymnasia Vincentas Borisevicius in Telsiai Robertas Ezerskis, kaplan Juoyas Siurys, vyučující německého jazyka Vilija Jukneviciene a celé společenství naší školy.

Dojmy studentů z Litvy

Litva na mě působila velmi příjemně, lidé jsou pohostinní a přátelští. V rodinách nás přivítali s otevřenou náručí, vybudovali jsme si krásný vztah, bylo těžké se loučit. Opravdu se mi to líbilo, škoda, že naše země jsou tak vzdáleny.

Veronika V.

V rodině se mi moc líbilo, dostala jsem svůj pokoj a rodiče spali společně s dětmi. Líbilo se mi, že jsou na sebe v rodině všichni milí a děti poslouchají. Překvapila mě také pohostinnost Litevců a jejich kuchyně. Téměř ve všech jídlech byla zakysaná smetana nebo kopr. Všechno se mi zdálo jiné než u nás, příroda je nádherná, čistá, nemají velké hory, ale mají krásné moře. Projekt Socrates se mi moc líbil, už se nikdy nedostanu do jiné země zdarma. Chci poděkovat všem, kdo jej zařizovali, byli úžasní, moc děkuji.

Marie B.

Litevci jsou moc pohostinní. Je to samá rovina, nikde nenajdete kopec, zato mají úplně nádherné moře. S děckama jsme se skamarádili a bylo těžké se pak loučit, moje rodina byla určitě nejlepší rodina v Litvě. Projekt je fakt super, pro mladé lidi je to obrovská možnost poznat jiné národy.

Marie G.

Všichni byli strašně pohostinní a milí. Mnoho věcí je v Litvě jiných, krajina je rovinatá, jiné jsou domy, často bez omítek nebo dřevěné, na toaletách se papír háže do koše. Jiná je kuchyně, jí se hodně mléčných výrobků, zakysaná smetana, domácí tvaroh, všude kopr. Jiná je také móda. Celý projekt se mi moc líbil. Poznali jsme novou zemi, nové lidi i sami sebe. Velký podíl na projektu mají paní učitelky, díky nim jsme se cítili bezpečně, staraly se o nás jako o vlastní. Děkuji – ačiu.

I když jsem věděla, že Litva je skoro stejně velká jako ČR, ale množstvím obyvatel asi poloviční, stejně mě překvapila obrovská pole a louky a uprostřed polí jeden nebo dva domečky – velký prázdný prostor, dále mě překvapilo moře a toalety. V rodinách bylo velmi příjemné prostředí, krásné rodinné soužití, společné snídaně a večeře. Ve škole mě hned první den zaujala ranní modlitba a že se studenti nepřezouvali. Výlety byly nádherné, moře, písečné duny na Kurské kose vyvolávaly pocit pouště. Krajina je v Litvě úžasná a příroda je velmi čistá. Litevci jsou hodně věřící národ, svědčí o tom pořádání mnoha mší svatých denně (v neděli sedm) a také Hora Křížů – kde je obrovské množství křížů, obrázků a růženců. Sociálně je na tom Litva hůře než ČR. My jsme bydleli ve vybraných sociálně dobrých rodinách, ale jde poznat horší poměry, na rozbouraných domečcích a panelových domech. Náš finanční dar pro vybrané studenty se mi moc líbil, protože oni si to zaslouží a určitě jim to pomůže. Jen některé z nich jsem měla šanci poznat a jsou to báječní lidé. Musíme si pomáhat a je dobře, že to děláme. Celý projekt se mi hodně líbil, práce v projektových skupinách byla náročné (hlavně pro profesorský sbor), ale myslím, že jsme to zvládli. Děkuji.

Katka K.

Ze začátku se mi v Litvě nelíbilo a bál jsem se jaká bude moje rodina a jak se bude ke mně chovat, ale přivítali mě s velkou láskou a starostlivě, čekal jsme toho mnohem míň, než pro mě udělali. Ze začátku jsem používal jen základní fráze, ale postupně jsem se rozmluvil. Krok za krokem jsme k sobě měli stále blíže a kdybych mohl zůstat déle, zůstal bych. Výlety byly zajímavé, zaujal mě vodní hrad Trakai. Jsem moc rád,že jsem se mohl takového projektu zúčastnit. Jsem moc rád, že jsem tam byl a bude se mi moc stýskat, všichni jsme vážně brečeli. Bude mi po nich smutno. Bude to patřit mezi mé největší zážitky na celý život.

Robert T.

Překvapila mě vroucnost a vstřícnost v litevských rodinách a celkové přijetí. A krásné rodinné zázemí. Na jejich gymnáziu mě zaujalo, že nemají elektrické zvonění a zvoní ručně. Program byl různorodý a bohatý, rozhodně jsem se nenudil. Příroda je tam jiná a zdá se mi, že si jí Litevci mnohem víc váží a pečlivě se o ni starají. Je to taková velká pláň. Podle toho, co jsem poznal jsou Litevci mnohem víc nábožensky založení než my. Sociální zázemí je tam horší, je třeba jim pomáhat. Celý projekt hodnotím kladně. Mohli bychom takové projekty dělat častěji.

Petr K.

Zaujalo mě moc věcí, hlavně lidé, jak jsou přátelští a milí. V rodinách – jak se mají rádi, ve škole ranní modlitba. Zážitků bylo moc a byly krásné. Tohle už asi nikdy nezažiju.

Alžběta Ch.

V ČR jsou hory a tady je většinou rovina. Jsou tady krásné dřevěné domečky, většinou žluté, červené nebo zelené. Je tu krásná příroda. Lidé jsou hodně věřící. A mají mezi sebou hezké vztahy. Sociální rozdíly jsou velké. Někteří jsou velmi bohatí, někteří nemají v domech ani sociální zařízení. Není tady střední vrstva. Byla jsem v bohatší i v chudší rodině, tam obývali pouze jednu místnost, hygienické zařízení nebylo vůbec pěkné, trubky byly rezavé a děravé, takže voda stříkala všude, jen ne na mě. Myslím, že těm chudším je potřeba pomáhat. Ať si také mohou splnit svá přání. Překvapilo mě také jídlo – třeba růžová polévka z červené řepy. Určitě je projekt super, mohli jsme poznat život v jiné zemi. Odnesli jsme si spoustu zážitků.

Veronika M.

Překvapila mě pohostinnost v rodině a krásný vztah mezi rodiči a dětmi, že si spolu o všem povídali, to u nás tak není. Ve škole mě zaujala každodenní ranní modlitba na chodbě. Krajina je krásná. Bylo pěkné, že jsme přivezli finanční dar, že jsme vybrali tolik peněz a mohli jsme je dát lidem, kteří je potřebují. Myslím, že nám byli vděční a že jim to pomůže, Bylo to krásné, cítila jsem se tam jako doma, jsem ráda, že se tento projekt uskutečnil a že jsem se ho mohla zúčastnit. Projekt má u mě velkou jedničku.

Kristýna M.

V Litvě se mi líbilo, hrad Trakai mi připadal jako z pohádky. V rodině mě překvapilo vřelé přivítání a starostlivá péče, brali mě jako součást rodiny. Největší hora v kraji měřila 228 m a pro mě, která žije uprostřed Beskyd byla tato rovina zvláštní. Určitě je třeba jim pomáhat, je jedno jakým způsobem, modlitbou, či finančně. Ty rodiny peníze potřebují a my jsme jim mohli aspoň trochu pomoct. Projekt se mi moc líbil a chtěla bych všem, kdo ho připravovali, moc poděkovat. Ačiu.

Petra K.

Tak třeba jídlo. Naše úsloví „chcete-li míti sladké těsto, musíte ho osolit", se zřejmě dostalo do Litvy v pozměněné podobě „chcete-li míti slané těsto, musíte ho osladit". Toho se Litevci pevně drží a chleba je sladký. Již při podávání chleba si lze ověřit, jaký mají Litevci smysl pro míchání chutí. Snídaně ve složení: sladký tmavý chléb, máslo, sýr, okurek a kus uzeného – to není nic neobvyklého. A také kopr a tvaroh nesmí nikdy chybět...

Jan Š.

První dojem z Litvy – velké rozdíly mezi společenskými vrstvami, buď bída nebo bohatství, žádný střed. Přivítání v rodině bylo nezapomenutelné, všechno pro mě bylo přichystané, čekaly také babičky a dědečkové. Večeře byla obrovská. Jen co jsme odjeli, dostala jsem SMSku, že mám i se svou rodinou kdykoliv znovu přijet. V jednom kostele nás pan farář zavedl do sklepa, tam byl sál a konala se diskotéka. Je tam nádherná příroda, krásné moře, rovina, jezera. Ve společnosti jsou velké sociální rozdíly, buď chudoba nebo bohatství, střed jen zřídka. Byla jsem moc ráda, že jsme přivezli finanční dar, zahřálo mě to u srdíčka, že i my můžeme pomoct. Vždycky se snažím pomáhat ostatním a budu.
Je tam také jiné jídlo, třeba studená polévka s horkým bramborem. Celkové hodnocení SKVĚLÉ !!!

Vlasta K.

Můj první dojem – krajina byla všude pustá. Když se objevily první chaloupky, byly chudé. Nejvíce mě udivilo, že se toaletní papír vyhazuje do koše. Mnoho věcí je tam jiných. Třeba jídlo, Litevci mají zvláštní kombinace. Např. k snídani jsme dostali grilovanou makrelu a k tomu horkou čokoládu, teplé mléko přímo od krávy a zákusek. V „mé" rodině se o mě starali krásně. Čas s nimi strávený byl super, při odjezdu jsem měla slzy v očích. Bylo to moc fajn.

Lucie S.

Byla jsem překvapená, že bylo krásné teplé počasí. Překvapením také byla diskotéka v prostorách pod kostelem. V rodině byla příjemná pohostinnost a vlídnost, chovali se ke mně jako bych patřila do rodiny. Také mě zaujalo jejich jídlo, skoro ke všemu dávají zakysanou smetanu. Výlety byly krásné, mají spoustu památek, kostelů a katedrál, nádherné je moře. To pro mě byl obrovský zážitek, byla jsem u moře poprvé. Nikdy bych nevěřila, že tak nádherné moře a pláže mohou být v severské zemi. Mají krásnou přírodu a nádherná jezera. V Litvě je vidět velký rozdíl mezi sociálními vrstvami, jsou tady buď hodně chudí, nebo hodně bohatí. Určitě je třeba pomáhat, doufám, že i náš dar jim pomůže. Víra je tady asi velmi silná, do kostela chodí mnoho mladých lidí, u nás se to vidí jen na celoškolní mši. Získala jsem tady mnoho nových přátel, kteří mi už teď chybí, doufám, že se ještě někdy setkáme. Tento projekt byl pro mě něco nového, byl krásný.

Lenka H.

Překvapil mě vlastně celý pobyt. Byla jsem nadšená. Rodina byla moc milá, cítila jsem se tam jako doma. Ve škole mě překvapily ranní modlitby a uniformy. Výlety byly krásné, krajina je tam rovinatá. Sociální podmínky jsou horší než u nás, je tam víc nezaměstnaných. Při projektu jsem navázala mnoho krásných vztahů a prožila jsem dny, na které jen tak nezapomenu.

Gábina V.

Asi mě překvapilo úplně všechno. Jsem nadšená, dojatá a taky smutná.V rodině, kde jsem bydlela, byl krásný soulad a porozumění. Už teď se mi po všech stýská. Jejich škola je zajímavá, i když vypadá chudě, je velmi útulná. Výlety pro mě byly jedním z nejkrásnějších zážitků. Příroda je tady krásná, nezničená, čistá, okouzlilo mě moře. Mnoho lidí tady žije v chudobě, ve starých chatrčích. Projekt je krásná zkušenost. Děkuji ačiu.

Terka

Dojmy z Litvy. Hlavně mě překvapila chudoba. Když jsme projížděli Litvou, neviděli jsme víc než jeden či dva domky, jinak pustá krajina. V rodině jsme se rychle sblížili a skamarádili, ve škole se mi líbilo, hlavně spolupráce v projektových skupinách. Také výlety byly krásné. Jiné je tam všechno, příroda, sociální podmínky i to, jak se k sobě vzájemně chovají, mají mezi sebou asi lepší vztahy než my. Mohli bychom si z nich vzít příklad. Všichni jsme se hodně skamarádili a když jsme odjížděli, tak jsme všichni brečeli... i kluci se neudrželi. Už se asi nikdy neuvidíme. Ty dva týdny opravdu stály za to... Nikdo nezapomene!! Projekt se může hodnotit hodně slovy, nebo jen jedním – projekt byl SKVĚLÝ!

Veronika F.

Litva je v atlase nakreslena jako stát přibližně tak velký jako naše republika. Překvapila mě plocha polí a luk, v nichž byly tu a tam jedna nebo dvě zchátralé chaloupky. Pro mě jako pro holku z Beskyd byl také dost velký šok, že v Litvě nenajdete žádný kopec vyšší než 300 metrů. A všude bylo obrovské množství čápů. V rodině mě krásně přivítali. Ve škole mě překvapila ranní modlitba, to, že se nikdo nepřezouval, školní uniformy a jiný zvuk zvonku. Na výletech to bylo super, moře bylo nádherné, písečné duny – připadala jsem si jako na Sahaře. Zvláštní pocit jsem měla na Hoře Křížů, kam lidé nosí své křížky s prosbami a modlitbami a s různými pocity snad z celého světa. Na mších v kostele bylo vždycky plno, Litevci jsou hodně věřící. Sociálně jsou na tom mnohem hůř, je to vidět všude, kam se podíváte – oprýskané paneláky, rozpadlé chalupy. Když je možné pomoct, tak to má člověk vždy udělat, i kdyby to mělo být jen malinko. Škola vybrala pár studentů, kterým jsme předali náš dar, bylo vidět, jakou mají radost. Doufám, že jim ty peníze dokáží splnit jejich přání. V rodině, kde jsme bydleli, na nás byli všichni moc hodní, maminka od Biuraté nás brala jako své děti, náš náhradní taťka byl dost zvědavý, chtěl se dovědět něco o naší zemi. Loučení bylo smutné. Řekli nám, že navždy zůstaneme v jejich srdci a vzpomínkách.
Tento projekt byl něčím, na co nikdy nezapomenu, děkuji, že jsem se ho mohla zúčastnit. Tak dokonale poznat cizí zemi se mi už asi nikdy nepodaří. Děkuji. Ačiu.

Lenka J.

ZAHRANIČNÍ ZÁJEZDY

1996 – osmidenní zájezd do Itálie
1999 – týdenní zájezd do Rakouska a Švýcarska
2003 – zájezd do Říma
2011 – zájezd do Itálie, pouť po stopách sv. Anežky z Assisi
Každé tři až čtyři roky se konají jednodenní zájezdy do Vídně, Krakova, Osvětimi

ZAHRANIČNÍ STUDIJNÍ POBYTY

Školní rok 2004/05

Rakousko
13.–16. 12. 2004 – týden s rakouským lektorem (pan ředitel Anton Naber) v naší škole
Jazykové studijní pobyty v Rakousku, Schönberg am Kamp,
3.–8. 1. 2005 – tři vyučující
9.–15. 1. 2005 – pět studentek
27. 3.–9. 4. 2005 – dvě studentky
Německo – Bavorsko
Rohr, 23.– 27. 2. 2005 – dva vyučující NJ
Würzburg 5.–12. 6. 2005 – dvě studentky – praxe v mateřské školce a v centru pro postižené děti „Das Zentrum für Körperbehinderte Würzburg – Heuchelhof

Školní rok 2005/06

Rakousko
14.–16. 11. 2005 – týden s rakouským lektorem (pan ředitel Anton Naber) v naší škole
Jazykové studijní pobyty v Schönberg am Kamp
7.–13. 11. 2005 – šest studentek
20. 2. – 3. 3. 2006 – šest studentek
Litva, Telsiai
25. 4.–8. 5. 2006 – 25 studentů, pět vyučujících

Školní rok 2006/07

Velká Británie
Worthing, 28. 4.–6. 5. 2007 – čtyři studentky, dva vyučující
Belgie
Evropský parlament Brusel, Bruggy 9.–12. 5. 2007 – jedenáct studentů, jeden vyučující

Školní rok 2007/08

Velká Británie
Worthing 31. 5.–8. 6. 2008 – dvě studentky, jeden vyučující

Školní rok 2008/09

Litva
Telšiai, 9. –21. 9. 2008 – dvě studentky, jeden vyučující
Belgie
Liege, 7. – 18. 3. 2009 – 20 studentů, 25 vyučujících

Školní rok 2009/10

Rakousko
Wilhering, 13. – 17. 5. 2010 – Misijní festival mládeže, pět studentek, dva vyučující

Školní rok 2010/11

Německo
Neumarkt, 25. 10.–30. 10. 2010 – čtyři studenti, pět vyučujících
Rakousko
Wilhering, 13. 5.–16. 5. 2011 – Misijní festival mládeže, osm studentů, tři vyučující
Díky Fulbrightově nadaci ve škole vyučuje rodilá mluvčí AJ, Miss. Jaclyn Jirak

Školní rok 2011/12 - plán

Itálie
Assisi, Cefalú, Sicílie, 23.–29. 10. 2011 – 14 studentů, 25 vyučujících
Díky Fulbrightově nadaci ve škole vyučuje rodilá mluvčí AJ, Miss. Jaclyn Jirak

When I stepped off...

... that plane in Prague back at the end of August, I didn't have any idea of what awaited me in the Czech Republic. What I met with was a group of welcoming staff and respectful students in a friendly and challenging environment. Needless to say, this has been an amazing year for me. Not only have I been learning to live on my own as a recent college graduate joining the working-world, but I have been doing so in a place where few people speak my language, where my family is 7,600 kilometers away, and where (to borrow from American dramatist Tennessee Williams) I constantly had to depend "on the kindness of strangers."

Of my many experiences came a number of firsts for me (not in the least, my first time being in central Europe), which included riding trains, trams, and buses; one poor attempt at skating; cross-country skiing; and though not my first time heading an educational activity, definitely my first time in front of a class filled with students. One of my more difficult tasks over the past eight months has been to assess how much English my students can speak and understand, and to plan lessons accordingly. Needless to say, there were failures, but (I hope) successes as well as my students and I struggled to understand one another. This year has taught me a lot about the differences between speaking fluently and communicating effectively, and I would argue that the latter is much more important. As far as participating in this community of faculty and students, some of the more memorable occasions are waking up at 5:00 a.m. for Sister Alena's celebratory Velvet Revolution tea; touring Regensburg and Nuremberg with Czech, German, and Italian students as a part of the Commenius project; singing Jingle Bells with a host of demons, angels, and students for Sv. Mikulas; and plenty of table tennis and table football matches including a particularly competitive game with Sister Karmela and Mr. Skalka.

One of my hobbies is music, and once I left home I figured it would be about a year before I picked up my saxophone again; so, I was delighted to discover that the Czech Republic has such a strong music tradition, and found myself in possession of a saxophone after only a month or two of being in Odry. Since then I have had opportunities to play with the school band, to join the faculty of the local music school on a few recitals, to travel to Poland with the Koprivnice orchestra for a two day international music festival, and even to give a few music lessons. Another hobby is art, and though I haven't been drawing as much as I thought I might, I found a source of creativity in illustrating student autograph books and even exhibiting a few of my own works during a concert in Delnicky Dum.

One question that I've been asked a number of times is if I am homesick. As with any, particularly young, traveler this was certainly a concern of mine throughout the preceding summer as I packed my things and said goodbye to family, friends, neighbors, my dog and the farm. I've had such wonderful support from the people back home through the post and through e-mail combined with the friendship of people here that being homesick was, much to my surprise, never an issue for me. Perhaps though, the thing that kept me from missing home too much was exploring the fields and forests surrounding Odry. I love being outside, and even though I'm living in a foreign place, the local flora and fauna makes life here feel like home.

Když jsem na konci srpna 2010 vystoupila z letadla...

... na pražském letišti, neměla jsem ani ponětí, co mne v České republice čeká. Setkala jsem se však se skupinou vstřícných vyučujících a uctivými studenty v přátelském a podnětném prostředí. Je nutno říci, že to byl, a stále ještě je, pro mne úžasný rok. Nejen, že jsem se naučila žít po svém jako člověk, který po absolvování vysoké školy už vstoupil do světa práce, ale začala jsem právě na místě, kde jen pár lidí mluvilo mou řečí, v místě, odkud byla má rodina vzdálena 7 600 kilometrů a kde jsem byla trvale závislá na tom, co dramatik Tenessee Williams nazývá „kindness of strangers", tj. laskavost cizinců.

Mnoho věcí bylo pro mne zcela novou zkušeností (a nikoli nevýznamnou vzhledem k tomu, že šlo o mou první návštěvu střední Evropy): jízda vlaky, tramvajemi a autobusy; jeden chabý pokus o bruslení; jízda na běžkách a samozřejmě mé pedagogické působení, což nebyla má první zkušenost, ale jistě jsem stála poprvé sama před zaplněnou třídou. Odhadnout, nakolik mí studenti hovoří a rozumí angličtině a podle toho plánovat vyučovací hodiny, byl jeden z těch obtížnějších úkolů. Je třeba říci, že přišly neúspěchy, ovšem (jak doufám) také zdar, jelikož jak mí studenti, tak i já jsme pracovali velmi usilovně, abychom si navzájem porozuměli. Ten rok mne naučil mnoho o rozdílech mezi tím hovořit plynule a komunikovat efektivně a zřejmě bych se přela o to, že ten druhý způsob je mnohem důležitější. Pokud jde o mé působení na internátě školy, jednou z nejpamátnějších událostí bylo vstávání v pět hodin ráno, abychom se sestrou Alenou oslavili výročí „Sametové revoluce" čajovým dýchánkem; cesta do německých měst Regensburg a Nürnberg a setkání s českými, německými a italskými studenty jako součást projektu Comenius; zpěv písně „Rolničky" s anděly a studenty na svatého Mikuláše; mnoho soubojů ve stolním tenise i stolním fotbalu, zvláště pak těch nejlítějších se sestrou Karmelou a panem Skalkou.

Jeden z mých koníčků je hudba, takže jsem se před odjezdem ze Států smířila s tím, že svůj saxofon na jeden rok odložím. Proto jsem byla ráda, když jsem zjistila, že má Česká republika tak silnou hudební tradici a dostala se k saxofonu asi po dvou měsících svého pobytu v Odrách. Od té doby na něj hraji jak v orchestru školy sv. Anežky, tak v místní základní umělecké škole. S jedním orchestrem z Kopřivnice jsem dokonce byla hrát dva dny v Polsku na mezinárodním hudebním festivalu. Kromě toho dávám i několik hudebních lekcí. Mým dalším koníčkem je umění, a třebaže nekreslím tolik, kolik bych mohla, zjistila jsem, že je docela tvořivé ilustrovat studentské památníky a dokonce vystavovat několik svých vlastních kreseb během hudebního koncertu v Dělnickém domě.

Otázka, kterou zde často dostávám je, zda se mi nestýská po domově. Samozřejmě, že to byla věc, na kterou jsem často myslela v době, kdy jsem minulé léto balila své věci a loučila se s rodinou, přáteli, sousedy i se svým psem a naší farmou. Prostřednictvím klasické pošty a e-mailů se mi však dostává takové báječné podpory od všech lidí doma, že společně s přátelským přístupem lidí zde mne (k mému velkému překvapení) tato otázka ani nenapadla. Jedna z věcí, která mi pomáhá zahnat stesk po domově, je zřejmě objevování krajiny, která Odry obklopuje. Miluji pobyt venku, a i když žiji v úplně cizím místě, díky místní flóře a fauně se tady cítím jako doma.

Překlad Mgr. Lenka Chodurová

An interview with Jaclyn Nicole Jirak

Where did you come to the Czech Republic from?
I come from a small town in north eastern Iowa in the heartland of the United States. During my senior year at Luther College, where I graduated with a degree in English in May 2010, I applied for and received a Fulbright Grant to work as an English Teaching Assistant (ETA) in the Czech Republic.

What is the purpose of your stay here?
I wanted to work in this region because of a budding interest in Slavic art as well as heritage. America is the land of immigrants, my family being no exception, and my ancestry reaches back to Neplachov in South Bohemia.

What are your duties at the School of St Agnes? What do you usually do there?
I teach English Conversation. I am responsible for devising lesson plans and offering students a chance to work with a native English speaker. The language barrier has been perhaps something more of a challenge than what I was expecting, but not an unwelcome one

Are there any differences between Czech and American students?
One of the biggest differences between the Czech education system and the American one is the age at which students are encouraged to select a career path. From the age of 5 to 18, I attended the same public school near my home. Like the majority of my classmates I had no clear direction after graduation, so I chose to attend a liberal arts college that would give me a broad-based education. After this year in the Czech Republic I will probably return to the States to attend a master's program.

We have come across you several times at the Sunday Mass in Hranice Church. What do you think about the Hranice parish?
Despite the linguistic barriers, the Hranice parish strikes me as being very similar to the Roman Catholic community back home. The service is essentially the same, and churches are also making more and more of an effort to involve youth in liturgical duties like reading, bringing gifts to the altar, and performing music.

What do you do in your free time? What are your hobbies and interests?
I list music and art as most important among my hobbies. I started to play the alto saxophone when I was 12 and continued to develop my interest throughout high school and college. I also play a small amount of piano, and I just love listening to all genres of music on the radio and in concert. I am very keen on arts and crafts and I practice a number of these skill-sets ranging from crochet and quilting to drawing and painting. My favourite art-form is portraiture and I also very much enjoy visiting galleries and museums.

Is there something that you find strange or surprising in the Czech Republic?
The very first thing I noticed about the Czech Republic while flying over was the lay of the land. I didn't see a single solitary house or farmstead like I do in the U.S. – on the farm back home I have to walk about 1 ½ kilometres to visit my closest neighbour. Though we have a number of sizable small towns and cities (our capital of Des Moines being the largest with approximately 203,000 people) it is pretty typical to see houses scattered throughout the land. For me, the nearest town with a sizable grocery store or shopping centre is about 32 kilometres away from my home. Iowa is almost twice as big as the Czech Republic, but we have about 1/3 of the number of people.

Rozhovor s Jaclyn Nicole Jirak

Odkud pocházíte?
Pocházím z malého města na severovýchodě amerického státu Iowa. V roce 2010, během posledního roku svého bakalářského studia na Lutherově fakultě, obor anglický jazyk, jsem se přihlásila a získala Fulbrightovo stipendium jako asistent pro výuku anglického jazyka v České republice.

Co je účelem vašeho pobytu zde?
Chtěla jsem pracovat v tomto kraji, protože jsem se začala zajímat o slovanské umění a kulturní dědictví. Spojené státy jsou zemí přistěhovalců a má rodina není výjimkou – moji předkové pocházejí z Neplachova v Jižních Čechách.

Jaké jsou vaše povinnosti ve škole Svaté Anežky? Co zde obvykle děláte?
Vyučuji anglickou konverzaci. Jsem zodpovědná za plánování vyučovacích hodin a studenti mají příležitost hovořit s rodilým mluvčím. Jazyková bariéra byla zpočátku větší, než jsem očekávala, ale to mi nevadilo.

Jsou mezi českými a americkými studenty nějaké rozdíly?
Jeden z největších rozdílů mezi českým a americkým vzdělávacím systémem je věk, ve kterém si studenti vybírají svou odbornost. Já jsem navštěvovala od svých pěti let až do svých osmnácti let jedinou státní školu, která byla blízko mého bydliště. Jako většina mých spolužáků, neměla jsem jasno po absolvování, jak pokračovat, takže jsem si zvolila humanitní fakultu humanitních studií, která by mne vybavila všeobecným vzděláním. Po roce stráveném v České republice budu pravděpodobně pokračovat ve Spojených státech v magisterském programu.

Několikrát jsme vás potkali na nedělní bohoslužbě v kostele v Hranicích. Co si myslíte o této farnosti?
I přes jazykovou bariéru mne hranická farnost zaujala tím, že mi připomíná římsko-katolickou komunitu u nás doma. Mše se celebruje vlastně stejně a je vidět snaha o zapojení mladých do liturgických povinností jako čtení nebo zpěv.

Co děláte ve svém volném čase? Jaké máte zájmy a koníčky?
Umění a hudbu řadím na první místo mezi své zájmy. Začala jsem hrát na altsaxofon, když mi bylo dvanáct a pokračovala jsem i na střední škole a na fakultě. Také hraji trochu na klavír a ráda poslouchám hudbu všech žánrů. Velice mne baví umělecká tvorba a dělám spoustu těchto činností, počínaje háčkováním a patchworkem a konče kreslením a malováním. Můj nejoblíbenější žánr je portrétování. Velice ráda také navštěvuji galerie a muzea.

Existuje něco, co vás v České republice překvapilo?
První věc, která mne v České republice zaujala po příletu, byl charakter osídlení. Neviděla jsem jednotlivé osamělé domy nebo farmy jak je to obvyklé v USA. Například u nás na farmě musím ujít asi jeden a půl kilometru, abych došla k nejbližšímu sousedovi. Třebaže je u nás hodně poměrně malých měst (naše hlavní město Des Moines je největší s počtem obyvatel asi 203 000), je hodně typické vidět domy roztroušené po krajině. Od nás z farmy je nejbližší město s poměrně velkým obchodem nebo obchodním centrem vzdáleno asi 32 kilometrů. Iowa je téměř dvakrát tak velká jako Česká republika, ale žije zde asi jen třetina obyvatel.

Překlad Mgr. Lenka Chodurová

Marie Šigutová, „Tři doby života – dospělost", 4. roč.

Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol

„Usilujte o vše, co je pravdivé,
čestné, spravedlivé, čisté,
co je láskyplné a chvályhodné.“

Přehled jednotlivých ročníků

1. ročník	10. červen 1994
2. ročník	5. duben 1995
3. ročník	28. březen 1996
4. ročník	9. – 10. duben 1997
5. ročník	28. – 29. duben 1998
6. ročník	3. – 4. únor 1999
7. ročník	29. – 30. březen 2000
8. ročník	28. – 29. březen 2001
9. ročník	19. – 21. březen 2002
10. ročník	25. – 27. březen 2003
11. ročník	23. -25. březen 2004
12. ročník	1. – 3. březen 2005
13. ročník	21. – 23. březen 2006
14. ročník	20. – 22.březen 2007
15. ročník	1. – 3. duben 2008
16. ročník	24. – 26.březen 2009
17. ročník	23. – 25. březen 2010
18. ročník	22. – 24. březen 2011

Účastníci

BIGY Plzeň
Křesťanské gymnázium Praha
CSZŠ Praha
CGY sv. Voršily Kutná Hora
BIGY V. J. Tomáška Skuteč
BIGY Bohosudov
Evangelická akademie Náchod
BIGY J.N.N. České Budějovice
BIGY Brno
CMG a SOŠPdg Brno
CSZŠ Brno
SŠ P. Křižkovského Brno
BIGY Letovice
CMGY Prostějov
AGY Kroměříž
Stojanovo GY Velehrad
BIGY Ostrava
Konzervatoř Opava
VOŠ sv. Jan pod Skalou
SPdgŠ a SZŠ sv. A. Č. Odry
CDI Hradec Králové
Katolický domov studujících, Praha
Církevní studentský domov Petronium, Brno
Křesťanské centrum sv. Františka z Assisi, Praha 4
Církevní středisko mládeže sv. Jana Boska, Havířov
Křesťanská organizace YWCA, Praha
ZŠ sv. Voršily, Praha
CZŠ Kroměříž
ZŠ P. Pitra, Ostrava
ZŠ sester Voršilek, Olomouc
ZŠ sv. Zdislavy, Kopřivnice
ZŠ Nativity, Děčín
SZŠ M.T.Schererovej, Ružomberok
Katolické GY Tešiai, Litva

Umělecké obory

Sborový zpěv
Sólový zpěv
Hra na hudební nástroje
Hudební skupiny
Muzikál
Tanec
Divadelní formy
Dramatizace
Recitace, autorské čtení
Volné formy

Doprovodné programy

Výstavy fotografií
Večerní koncerty
Večerní divadelní dílny
Výtvarné dílny
Večerní setkání v kapli a duchovní program
Křížové cesty
Dobročinné sbírky
Sportovní utkání

Ohlasy v tisku

Katolický týdeník
In
Naše rodina
MF Dnes
Moravskoslezský den
Učitelské noviny
Novojičínský region
Oderský zpravodaj
Okno
Oldin
Farní zpravodaje
televize NOE a rádio Proglas

Sponzoři a dárci

Ministerstvo kultury ČR
MŠMT ČR
Moravskoslezský kraj
Město Odry
Biskupství ostravsko-opavské
Arcibiskupství pražské
Arcibiskupství olomoucké
Biskupství brněnské
Biskupství českobudějovické
KPŠ při SPdgŠ a SZŠ sv. A. Č. Odry
Rodiče studentů SPdgŠ a SZŠ sv. A. Č. Odry
Účastnické poplatky vystupujících souborů
Sponzoři

Už 15 let...

... pravidelně v jarních měsících nastává v Odrách velké napětí. Mám na mysli naší církevní školu, která už právě 15 let pořádá přehlídku umělecké činnosti církevních škol. Vzpomínám s určitou láskou na první ročníky, kdy vystoupením jednotlivých aktérů vévodila velká tréma, kdy pořadatelé s hrůzou čekali, kde se přepálí jaký drátek, který pak znemožní řádné ozvučení prostoru místního kulturního domu, zkrátka všechny ty dětské nemoci, které provázejí jakýkoliv projekt. Dnes chci ale vyjádřit velikou radost nad tím, kam se tato přehlídka svou kvalitou dostala. Mnozí z interpretů by jistě obstáli ve velmi náročné konkurenci. Je to dáno jednak kvalitou těch, kteří vystoupení připravují, nacvičují a vymýšlejí neodmyslitelnou choreografii. Ale je to dáno také přístupem těch, kteří ztvárňují představy svých pedagogů. Náhodný pozorovatel – a k těm patřím i já – si nemůže nevšimnout souhry všech zainteresovaných.
Rád bych všem, kteří na přehlídce umělecké činnosti církevních škol spolupracují, připomněl, že i toto je určitou součástí evangelizace. Taková prezentace církevních škol jasně ukazuje, jaké je jejich postavení v celé vzdělávací soustavě v naší vlasti. Mohu Vás ujistit, že dnes už je to místo nezastupitelné. Snad také proto Vám přeji mnoho krásných nápadů, které bezesporu pocházejí z „dílny" Ducha svatého a pochopitelně i radost z toho, že se Vám něco povedlo a druhým se to moc líbilo. Jako třeba Popelka Nazaretská.

Mons. František Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský

V dubnu příštího roku...

... 2008 bude Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České v Odrách pořádat již 15. ročník celostátní soutěže v zájmové umělecké činnosti církevních škol. Zamyslíme-li se nad jednotlivými ročníky, musíme jako pravidelní návštěvníci mnoha vystoupení konstatovat, že rok od roku je úroveň tohoto festivalu na stále stoupající úrovni. I vyjádření odborné poroty potvrzuje naše hodnocení. Město Odry si velmi váží skutečnosti, že oderská církevní škola sv. Anežky České soutěž organizuje k plné spokojenosti účinkujících, poroty a diváků.

Díky těmto uměleckým přehlídkám se rozšiřuje povědomí a propagace celého našeho města, za což patří organizátorům velký dík. Věříme, že s nabídkou nových ubytovacích kapacit v našem kulturním zařízení, kde přehlídky probíhají, bude tento festival získávat stále větší prestiž. Tak jako každoročně, bude naše město Odry tuto přehlídku zájmové umělecké činnosti církevních škol z celé České republiky podporovat vyhlášeným grantem. Závěrem ještě jednou dovolte vyslovit dík všem aktivním lidem – vedení školy, pedagogům, studentkám a studentům za odvahu a vytrvalost posunovat tuto přehlídku ke stále vyšší kvalitě.

Ing. Pavel Matůšů
starosta města Odry

Mgr. Jiří Vlček
místostarosta města Odry

Mám napsat něco o počátcích naší přehlídky...

Do všech vzpomínek se jaksi promítají slova žalmu

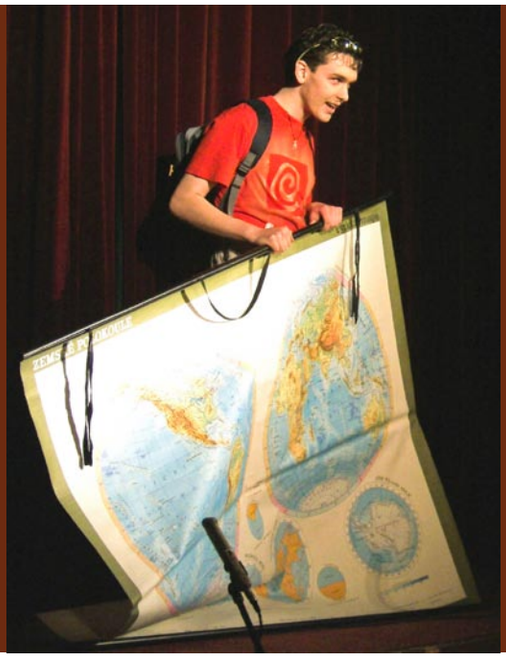
„Nestaví-li Hospodin dům, nadarmo pracuji ti, kdo jej staví."

Zřejmě jsme nepracovali nadarmo, protože kdo stavěl, jsme nebyli my. Jen jsme byli ochotni přispět ke vzniku dobré a potřebné akce. Pomoc k uskutečnění pak postupně přicházela. Na začátku byla touha zprostředkovat mladým lidem, aby se mohli scházet, vzájemně se inspirovat k tvůrčí činnosti a tak se učit chápat, v čem je pravá krása. Kdo by ten námět uskutečnil, toho byla třeba hledat. Oslovili jsme sesterské školy, které k tomu měly, podle našeho mínění, všechny podmínky. Po dvou letech marných pokusů o spolupráci, v situaci zdánlivě bezvýchodné, se ozval hlas z vedení naší školy. „A co, kdybychom to zkusili u nás?" To byl asi ten potřebný podnět – jak tomu ostatně bývá u každého závažného dění – kdy dává souhlas spíš srdce než rozum. Tak velkorysým a nezištným nabídkám přichází pak vstříc nečekaná pomoc. A ta přišla v ochotě pedagogického kolektivu připravit se studenty akci organizačně, věnovat tomu nutný čas i finance, přicházela v ochotě jedinců – třeba až z Brna – poskytnout zkušenosti a odbornou pomoc. To všechno dalo vznik prvnímu ročníku jednodenní přehlídky v Odrách. Nemůžu uvést všechny, kdo přispívali ke kvalitě programů, k růstu umělecké úrovně, kdo vytvářeli atmosféru dalších ročníků přehlídky, kdo se starali o její zveřejňování, kdo svou pravidelnou účastí, pochopením a poskytováním sponzorských darů povzbuzovali. I když se přijatá břemena časem zdála veliká, takže se pořádající Odry pokoušely tento úkol předat dalším školám, zůstává dosud na nich. Je obdivuhodné, s jakou neustávající obětavostí se pořádající škola každoročně připravuje, aby se její hosté cítili dobře, ale je také obdivuhodná obětavost, s jakou se jednotlivé školy připravují, aby přehlídku obohatily. To všechno dává naději, že dosavadní vzestupný vývoj přehlídky bude trvat i do budoucna. Pokud vydrží ochota zúčastněných „dávat a nepočítat" potud nic z jejích úsilí nepřijde nazmar. Jejich práci bude požehnáno.

Anna Staňková
zakladatelka přehlídky

Čtrnáct a jedno oderské zastavení

Když mě před patnácti lety oslovila profesorka brněnského gymnázia paní Alena Šedová s návrhem, abych se ujal hodnotitelské pozice v I. ročníku Celostátní přehlídky středních církevních škol v zájmové umělecké činnosti v Odrách, neváhal jsem ani na okamžik a s radostí i očekáváním nabízený post přijal. Svým způsobem (dnes s letitým odstupem si tento názor potvrzuji) bylo mé rozhodnutí poněkud odvážné. Pravdou je, že dlouholeté zkušenosti v pedagogické oblasti a profesní odbornost mě do určité míry opravňovaly k výkonu této funkce, avšak různorodost prezentovaných uměleckých žánrů a absence příslušných odborně specializovaných porotců vedly k tomu, že úvodní ročníky těchto jedinečných přehlídek se neobešly bez jistých turbulencí a osobně tíživého pocitu nedostatečně splněného závazku z mé strany. Zaujmout pohotová, objektivní a fundovaná stanoviska ke všem výkonům hudebním, instrumentálním a pěveckým, pohybovým a tanečním kreacím v moderním i klasickém stylu, nezřídka etnické povahy, k uměleckému přednesu, recitaci, malým jevištním formám, ba i nečekaně zdařilým pokusům o ztvárnění nesnadných muzikálových předloh, vše zhlédnout, posoudit, interpretům poradit a motivovat je k dalšímu rozvíjení často nadějného talentu nebylo zdaleka jednoduché. Jen díky neúnavné a srdcem obdivuhodně mladé zakladatelce oderského „klání“, místní paní prof. Anně Staňkové a již zmíněné paní prof. Šedové (obě vážené dámy, lidsky, kulturně a umělecky na duchu i Duchem osvícené) se společnými silami podařilo širokou žánrovou paletu odpovídajícím způsobem zvládnout. Vedli jsme hodnotitelské a diskusní semináře pro desítky účastníků a za všechna uplynulá léta oslovili stovky mladých nadšenců múzických umění, z nichž mnozí se opakovaně vraceli na oderské pódium a svými talentovanými a propracovanými produkcemi sklízeli zasloužené úspěchy u publika. Nás porotce přitom hřálo vědomí, že jsme mohli alespoň malou hřivnou k tomu dopomoci. Zmínku si zaslouží umělecká profesionalizace některých účastníků, jimž na tomto místě upřímně přejeme do budoucna hojnost významných tvůrčích úspěchů. Věříme, že většina studentů si z našich dobře míněných rad odnesla něco pozitivního do života, do svých profesí i do svých rodin.

Jak léta ubíhala, přivítali jsme v porotě další odborníky, často profesory zastoupené v přehlídce svými studenty, ale i přizvané výkonné umělce a pedagogy z Ostravy, Českých Budějovic, Sv. Jana pod Skalou, Opavy, Zábřehu na Moravě a další. Jejich zásluhou hodnocení a diskuse získaly potřebnou profesionalitu, nová zacílení i tvořivé impulsy ve všech zúčastněných oborech. Je zřejmé, že s novými metodickými postupy, vzájemnou koordinací a mezioborovou spoluprací začaly oderské přehlídky dosahovat komplexnější kvalitu jak ve vystoupeních účastníků, tak i v odborných seminářích. V této souvislosti mi nedá nevzpomenout naši první výraznou odbornou posilu, a to pražského kolegu Miloslava Machoně, který jednak svým dynamickým přístupem obohatil práci poroty a kromě toho přivedl na přehlídku své svěřence s pozoruhodnými repertoárovými a inscenačními příspěvky. Neustále se zlepšující domácí zázemí pořadatelů (bezvadná organizace pomocných činností v zákulisí, stopáže jednotlivých výkonů, rozhovory pro tisk, rádio, televizi, přehlídkový Zpravodaj aj.) zajistilo více času a prostoru pro zasvěcenější a konstruktivnější diskusi i novátorská metodická vedení mladých tvůrců. Příznivá tvůrčí atmosféra poskytla řadu příležitostí, aby mezi studenty i mezi porotci a pedagogy vznikala dlouholetá přátelství, utužovaná osobními kontakty, které způsobují, že návraty do Oder jsou vždy radostné, povznášející a inspirující.

Zvlášť bych chtěl poukázat na zcela mimořádný smysl oderských setkání v době, kdy je mládež atakována a zahlcena násilím, hrubostí, netolerancí, kýčem a dalšími negativními produkty postmoderní současnosti, agresivně proudícími téměř ze všech médií. Dovolte mi, abych touto cestou vřele poděkoval všem, s nimiž jsem se zde, v tomto půvabném kraji měl možnost setkávat, být v jejich společnosti, předávat své zkušenosti a zároveň se učit, být pracovně uspokojen, ale také hledat východiska z pochybností, bez nichž by posun k lepšímu nebyl možný.

Zvláštní vděčnost vyjadřuji za sebe, ale zajisté i za všechny členy poroty ředitelství pořádající školy a profesorskému sboru, organizačnímu týmu soutěže, bez jehož mravenčí práce by se přehlídka neobešla, ostravsko-opavskému biskupství, sponzorům a všem, jejichž vstřícný, zanícený a profesionální přístup garantuje každoroční úspěch a jedinečnost přehlídky, i té letošní – jubilejní.

Co přát do dalších let?
Snahu a vnitřní sílu nerezignovat před úkoly, které se někdy zdají být neřešitelné; nepolevit v ničem, co nás vede k vnitřní harmonii a podněcuje zdravý optimismus, plně se otevřít všemu, co nás může obohatit; nacházet odvahu rozdávat to dobré, co je v nás, při vědomí, že vše, co jsme dostali, je darem Nejvyššího. Nakonec i to potřebné zdraví, jehož vrchovatou míru všem z hloubi duše přeji.

Na další krásné, neopakovatelné a úspěšné přehlídky se s Boží pomocí těší

Ladislav Mareček
předseda poroty

Díky nim můžeme být stále lepšími

Když jsme se před patnácti léty poprvé sešli na Celostátní přehlídce ZUČ studentů církevních škol v Odrách s prvními účinkujícími soubory, bylo již tenkrát naším cílem nabídnout všem přítomným nejen zábavu, ale také možnost vzájemné inspirace a dalšího profesionálního růstu, neboť zájmová umělecká činnost by každého účinkujícího i diváka měla vést k vlastnímu sebezdokonalování a vyšším požadavkům na umělecký výkon i všeobecnou kulturní úroveň.

Všechna tato předsevzetí měli naplnit a také dlouhodobě naplňují odborní porotci (nebo jinými slovy kolegia odborných poradců), kteří pravidelně na každém ročníku přehlídky pozorně sledují veškerá vystoupení a na veřejných seminářích i prostřednictvím individuálních diskusí s jednotlivými účinkujícími a vedoucími souborů konfrontují své připomínky.
Tento nelehký úkol po dobu existence přehlídky bylo ochotno přijmout celkem dvacet jedna porotců z řad profesionálních režisérů, herců, hudebníků, tanečníků, učitelů uměleckých výchovných předmětů a zároveň vedoucích souborů nebo také vysokoškolských studentů a „čerstvých" absolventů uměleckých oborů.

Stálou oporou kolegia odborných poradců se stal pan Mgr. Ladislav Mareček z Brna, herec a vysokoškolský pedagog, který tehdy na zahajovacím ročníku s námi organizátory pomáhal přehlídce „spatřit světlo světa" a s maximálním osobním úsilím zvládl tříhodinový maratón prezentace vystoupení, která pak následně ihned sám hodnotil. Vážíme si ochoty a zodpovědnosti pana magistra, protože přijíždí k nám do Oder jako porotce každoročně, neztrácí chuť diskutovat s účinkujícími o jejich vystoupeních a srozumitelně jim vysvětluje veškerou terminologii i metodické postupy z oblasti dramatické výchovy.

Mluvím-li o počátečních ročnících přehlídky, nemohu opomenout záslužný přínos paní Aleny Šedové z Brna, pedagožky na tehdejší Střední umělecké soukromé škole, a paní Anny Staňkové, vyučující na bývalé Církevní střední škole svaté Anežky České v Odrách, které na přehlídku přivedly své soubory a některé studenty-laické porotce (např. Gabrielu Hadašovou) a spolu s panem magistrem Marečkem postupně hledali a utvářeli choreografii a strukturu přehlídek.

Zajímavá, byť kratičká byla také spolupráce s panem Karlem Spurným, režisérem České televize v Ostravě, a panem Miroslavem Částkem, brněnským hercem, kteří přišli s nápadem prezentovat vedle amatérských vystoupení na každém ročníku také jeden doprovodný program profesionálního účinkujícího a usilovali o podporu intenzivnější medializace přehlídky.

Velké změny v počtu členů zaznamenalo kolegium poradců na 6. a 7. ročníku přehlídky, kdy se zde jako nová posila objevili vyučující a zároveň vedoucí souborů zúčastněných škol (jmenovitě Mgr. Věra Nouzová – Bigy České Budějovice, Mgr. Miloslav Machoň – VOŠ Svatý Jan pod Skalou, Mgr. Vladimíra Machoňová – YWCA kluby Praha, Mgr. Ludmila Škopíková – ZUŠ Odry, Mgr. Marie Filipová-Laušmanová – ZUŠ Kopřivnice a Chotěboř), kteří vnesli do diskusních seminářů nový rozměr, vítaný účinkujícími i diváky, např. rozdílný pohled každého z porotců na stejné vystoupení, vyšší objektivitu a přesvědčivost kritiky z úst více porotců.

Jako tehdejší člen organizační komise musím vyzvednout u většiny jmenovaných pedagogů jejich ochotu se dlouhodobě zúčastňovat přehlídek nejen jako porotci, ale také tvůrci vystoupení a propagátoři přehlídky v jiných regionech a na necírkevních školách.

Na návrh paní Mgr. Věry Nouzové, jejíž iniciativu pak převzala paní Mgr. Jitka Kadlecová (taktéž z Bigy České Budějovice), byly zavedeny studentské doprovodné aktivity a besedy pro účinkující i hosty mimo hlavní program.

Bezpochyby přínosným bylo také působení dvou dalších porotkyň z našeho regionu, paní doc. Mgr. Drahomíry Míčkové z Hudebního institutu při Ostravské univerzitě a Mgr. Věry Smolkové z tehdejší Církevní varhanické školy v Opavě, jejichž zásluhou se podařilo zintenzívnit spolupráci mezi školami i mimo přehlídku a přivést do kolegia poradců také vysokoškolské studenty i nové absolventy uměleckých oborů (MgA. Grażynu Wilkovou, MgA. Barboru Baranovou, MgA. Radanu Weidlichovou, Mgr. Lenku Ozorovskou, Mgr. a MgA. Karola Ozorovského), kteří se stali zodpovědnými nástupci svých pedagožek v týmu poradců, a věřím, že tato zkušenost jim byla nápomocná i v jejich dalším profesním působení.

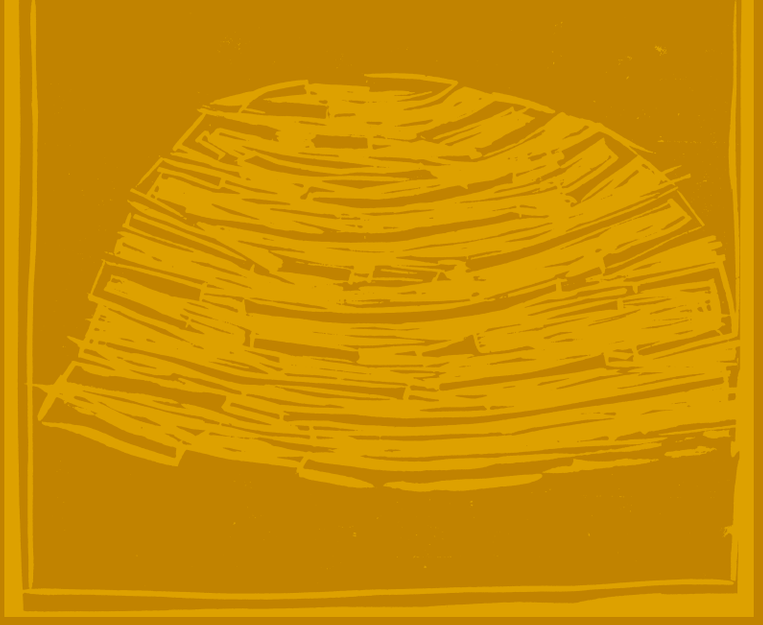
Naše dlouhodobé utváření kolegia poradců se postupně dále zdárně rozvíjelo díky pomoci paní Ludmily Liberdové, bývalé členky KPŠ při Střední pedagogické škole a Střední zdravotnické škole svaté Anežky České v Odrách a zároveň vedoucí studentského divadelního souborů v Nové Vsi, na jejíž návrh jsme získali pro porotu dva zkušené odborníky, paní Mgr. Helenu Skálovou a pana Sašu Rycheckého, členy ostravského divadelního studia Dividlo a zároveň vedoucí Dramatického a tanečního centra při Domě dětí a mládeže v Ostravě-Mariánských Horách. Oběma odborným poradcům jsme vděční nejen za propagaci přehlídky v regionálním tisku a za zkušenosti v oblasti metodiky dramatické a taneční výchovy, které ochotně předávají účinkujícím, ale také za nabídky k účasti studentů na praktických seminářích, divadelních dílnách a dále za možnost účinkování a získávání zkušeností na jiných přehlídkách v našem regionu.

Všem porotcům bych chtěla poděkovat za dosavadních patnáct let společného působení na přehlídkách v Odrách, poctivě odvedenou práci a za kladné i kritické připomínky, díky nimž se postupně daří z původního pokusného setkání sedmi amatérských studentských souborů vytvořit kulturní událost celostátního rozměru, která se nemusí bát srovnání s jinými regionálními a nadregionálními kulturními přehlídkami.

Mgr. Dagmar Šubertová
bývalá členka organizační komise při
SPdg. a Zdr. škole sv. Anežky České v Odrách

Tereza Němcová, „Vzpomínka na dětství", 1. roč.

Biologická soutěž Mendelovy Hynčice

Přehled ročníků a umístění našich studentů

0. ročník, finále 3. dubna 2001
Téma: Život a dílo J. G. Mendela

1. ročník, finále 3. dubna 2002
Témata: Reflexe genetiky v současné společnosti
Kontextové mapování
3. místo obsadila Anna Krpcová
Název práce: Kontextové mapování

2. ročník, finále 3. dubna 2003
Téma: Původ vývoj našich kulturních rostlin
2. místo obsadil Ondřej Horňák
Název práce: Původ a vývoj našich kulturních rostlin - Solanum tuberosum

3. ročník, finále 6. dubna 2004
Téma: Exprese genetiky v současné společnosti

4. ročník, finále 6. dubna 2005
Téma: Od znovuobjevení Mendela po objev struktury DNA

5. ročník, finále 6. dubna 2006
Téma: Mendelova cesta za vzděláním: Mendel žák – Mendel učitel
Pamětní list Jan Šubrt
Název práce: Mendelova cesta za vzděláním

6. ročník, finále 3. dubna 2007
Téma: Role genetiky v evolučním myšlení (neodarwinismus)

7. ročník, finále 9. dubna 2008
Téma: Předchůdci J. G. Mendela – Jan Evangelista Purkyně, buněčná teorie

8. ročník, finále 2. dubna 2009
Téma: Mendelovy pokusné rostliny v herbářích slovem i obrazem

10. ročník – sjednocení ročníku a roku (jinak se skutečně scházíme podesáté), finále 30. března 2010 (pro malou účast soutěžících proběhlo korespondenční metodou)
Téma: Vznik klasické genetiky a „znovuobjevení" Mendlova objevu

11. ročník, finále 6. dubna 2011
(pro malou účast soutěžících proběhlo korespondenční metodou)
Téma: Život a dílo zakladatele genetiky Johanna Gregora Mendela

Michal Lakomý, „Mě je to jedno", výřez, 3. roč.

Mendelovy Hynčice...

... jsou biologickou soutěží určenou pro žáky všech typů středních škol v České republice. Iniciativa pořádání takové soutěže vzešla z jednání Valné hromady občanského sdružení Spolek Mendel a její realizace se ujala tehdy Církevní střední škola a Střední zdravotnická škola sv. Anežky České (hlavní organizátor Mgr. Jana Marková) a Gymnázium Vítkov (hlavní organizátor Mgr. Radomír Bazala).

Postupem doby došlo k rozšíření realizačního týmu na tři subjekty: Biskupské gymnázium v Ostravě (hlavní organizátor Mgr. Jana Vylobová), Gymnázium Vítkov (hlavní organizátor Mgr. Radomír Bazala) a SPdgŠ a SZŠ sv. A. České v Odrách (hlavní organizátor Mgr. Veronika Pavelková). Odborným garantem byl PhDr. Jiří Sekerák, vedoucí Mendeliana MZM v Brně.

Cílem soutěže je připomenout odkaz vědce světového jména Johana Gregora Mendela, zakladatele genetiky, a přiblížit prostředí, ze kterého pocházel. Témata zpracovávají studenti samostatně, povoleny jsou konzultace s vyučujícími, případně s poradci z různých odborných pracovišť.

Práce jsou pak posuzovány odbornou porotou a po ústní veřejné obhajobě vyhodnoceny. Ústní obhajoba – finále nultého ročníku se konalo v Mendelově rodné obci – Vražném, v prostorách místní ZŠ. V dalších ročnících jsme se scházeli v prostorách pořádajících škol střídavě v Odrách nebo ve Vítkově, hostovali jsme také v prostorách Městského úřadu v Odrách. Od roku 2008 se finále koná v nově zrekonstruovaných prostorách Mendelova rodného domku v obci Vražné.

sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková

Eliška Ambrožová, Martina Igazová, ilustrace z knihy Tak trochu jiné pohádky, 3. roč.

Domov mládeže

Od obnovení školy je její součástí také DOMOV MLÁDEŽE

V prvních letech se ubytované žákyně spolu s vychovatelkami aktivně účastnily svěcení kapliček a křížů v okolí, které organizoval pan František Eliáš. Po bohoslužbě, při které holky zpívaly, následovalo občerstvení v podobě párku nebo klobásy a někdy i veselé hry.

Mezi první akce každého nového školního roku patří seznamovací večer, tzv. „Seznamovák". Má vždy trochu jinou podobu, většinou se představovali obyvatelé jednotlivých pokojů, nyní ubytovacích buněk nebo tříd a samozřejmě tým vychovatelek. Každý měsíc pak blahopřejeme všem oslavencům k svátku a narozeninám na celointernátním „přacím odpoledni".
Podzim je v domově mládeže ve znamení Kurzu tance a společenského chování. Pravidelně začátkem prosince navštěvuje domov mládeže svatý Mikuláš. A před odjezdem na vánoční prázdniny slavíme tzv. Štědrý večer v domově mládeže, který začíná krátkou společnou bohoslužbou v kapli a pokračuje u stromečku rozdáváním dárků a zpíváním koled v jednotlivých výchovných skupinách.

Od začátku pracuje v domově mládeže také žákovská samospráva, která se podílí na životě domova mládeže. Žáci samosprávy dávají impulsy k novým akcím a aktivitám a podílí se na jejich organizaci. Také díky nim se uskutečnilo mnoho akcí: maškarní bál, bowling, EXIT 316, filmové večery, turnaj ve stolním fotbálku, ve stolním tenise, fotbalový zápas s žáky domova mládeže Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, různé soutěže, hry, výlety, táboráky...

Stejně tak od začátku pomáhají žáci našeho domova mládeže každý týden v nemocnici. Jejich služba spočívá v pomoci nemocným, mnohdy imobilním lidem, dostat se na mši svatou slouženou místním panem farářem v areálu nemocnice. Žáci se zde setkávají s nemocí, utrpením, lidskou slabostí, ale také dobrotou, optimismem a vděčností mnohých nemocných. Před Vánocemi je vždy navštívíme s přáním a koledou.
Kromě spolupráce s místní nemocnicí a farností spolupracujeme také s Charitou. Každý rok se najde několik dobrovolníků, kteří se rádi zapojí do Tříkrálové sbírky. V prvních letech jsme také s žákyněmi dojížděly do Mateřské školy v Jakubčovicích, kde jsme dětem pomáhaly s obrázky v rámci akci „Stonožka". V současné době více spolupracujeme se ZUŠ Odry. Naše žákyně pomáhají při vystoupeních mladších dětí ZUŠ v zákulisí – na děti dohlíží, pomáhají jim obléci se do kostýmů a podobně.

Mnohokrát jsme také přijali pozvání na „Večer mladých" do Ostravy. Přivítali jsme u nás už mnoho vzácných hostů: otce biskupa Mons. Františeka Václava Lobkowicze, paní Mariu Fridrichovou, pana Tomáše Řeháka, pana Romana Povalu, řádovou sestru Kláru Marii Stráníkovou...

Někteří z nás taky rádi tvoří...
A mezi tím vším děláme spoustu dalších kreativních věcí...

sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková
vedoucí DM od roku 2005 dosud

Vychovatelky, které v domově mládeže působily

Ludmila Šimíčková	1. 10. 1991 – 31. 8. 2005
Ing. Pavlína Dichtlová (Sr. Mirjam)	1. 9. 1992 – 31. 8. 1994
Helena Zapletalová (Sr. Magda)	1. 9. 1992 – 31. 8. 1994
Mgr. Kateřina Chromíková (Sr. Karmela)	1. 9. 1993 – 31. 7. 1999
Anežka Janíčková (Sr. Veronika)	1. 9. 1993 – 22. 8. 1996
Mgr. Marie Dřímalová (Sr. Marie Goretti)	1. 9. 1994 – 31. 8. 2000
Dagmar Zapletalová – Šrámková	1. 9. 1994 – 31. 8. 1995
Naděžda Camfrlová – Málková	1. 9. 1994 – 23. 8. 1998
Ludmila Vjaclovská, DiS.	24. 8. 1998 – 31. 8. 2004
Libuše Michlovská (Sr. Edita)	13. 1. 1999 – 31. 1. 2000
Mgr. Marie Špačková (Sr. Kristína)	1. 8. 1999 – 31. 8. 2007
Jana Kuchařová	7. 2. 2000 – 30. 6. 2000
Mgr. Simona Králová – Jakubíková	1. 9. 2000 – dosud
Zdeňka Taťáková	1. 9. 2003 – dosud
Mgr. Kateřina Chromíková (Sr. Karmela)	1. 9. 2004 – dosud
Ludmila Kučerová, DiS.	1. 9. 2005 – dosud
Josefa Hrabovská	8. 1. 2007 – dosud
Mgr. Ludmila Mojčáková (Sr. Alena)	25. 8. 2008 – dosud

Domov mládeže při církevní škole

sv. Anežky České vznikl současně s otevřením školy, 1. září 1991. Začátky byly skromné, zprvu jen dva pokoje – dvanáct děvčat, pak celé první podlaží. Nakonec po přemístění učňovské školy do jiných budov obývala děvčata celý internát. Přesto, že výchovný systém učňovské školy byl poněkud odlišný, vzájemnou vstřícností a velkorysostí bylo i toto soužití prospěšné a obohacující.

Péče o děvčata církevní školy byla svěřena nejdříve jedné vychovatelce, doplňovaly ji vychovatelky učňovské školy, později byly přizvány Milosrdné sestry Sv. kříže z Choryně. Po několik let působily na domově mládeže i absolventky církevní školy, které si doplnily vzdělání na vysokých školách, ale i mnoho dalších...

Cílem výchovy mimo vyučování bylo vždy:

- Spoluvytvářet mladého člověka tak, aby svou energii, nadání a síly mohl v dospělosti využít ke splnění svého životního úkolu a k blahu svých bližních
- Prohlubovat smysl pro odpovědnost za správný rozvoj svého života
- Vést k účasti na společenském životě, k správnému posuzování mravních hodnot a k poznávání Boha...

(Církevní dokument Gravissimum educationis
Prohlášení o křesťanské výchově)

K tomuto cíli směřovaly různé aktivity – kulturní, sportovní, společenské, ve farnosti, ale i uvnitř domova mládeže...

Ludmila Šimíčková
vedoucí DM (1991 – 2005)

Oderské zastavení

Na církevní škole v Odrách jsem působila v letech 1993 – 1994 na internátě i v nemocnici, kde jsem učila odbornou praxi. Pak v letech 1994 až 1996 jsem jen učila odbornou praxi. Tyto roky byly pro mne obohacující, být s mladými lidmi je osvěžující, ale i náročné, protože mi chybělo vysokoškolské vzdělání. Ráda vzpomínám na tyto kreativní roky, na milé studenty i na ty náročnější a nemohu opomenout kolegyně, zvláště z odborné praxe, se kterými se pěkně spolupracovalo.

sr. Veronika Janíčková
vychovatelka

V Odrách jsem prožila...

... celkem deset krásných let. První čtyři roky (1991 – 1995) jako studentka oboru Sociálně zdravotní péče. Patřila jsem tehdy mezi první nastupující studenty do znovuotevřené školy. Začátky byly moc hezké. Mezi první silné zážitky patří školní účast na pohřbu arcibiskupa Vaňáka na Svatém Hostýně. Ve škole, kterou jsme tehdy obývali ještě spolu s učni oderského učiliště, vládla rodinná atmosféra – maličko studentů (na internátě nás bylo celkem asi dvanáct – dva pokoje, ve škole tři třídy), maličko učitelů, skromné podmínky, vůně novoty obnoveného díla s požehnáním svaté Anežky České. Z tohoto období mám moc hezkých vzpomínek. Nejhlouběji ve mně žijí vzpomínky z volného času na internátě. Pro spolubydlící učně jsme byli tak trošku „mimozemšťané", protože jsme netajili svou víru, zpívali jsme křesťanské písničky, chodili společně do kostela, modlili jsme se, stále jsme něco tvořili... Vznikala tady hezká přátelství, mimo jiné dodnes živá přátelství s prvními vychovatelkami – paní Korytářovou (patřila k učilišti) a pak Liduškou Šimíčkovou. Obě vychovatelky by si zasloužily medaili především za trpělivost s námi. Myslím, že jsme autory posilování jejich nervů. Tvořili jsme zde živé křesťanské společenství mladých (pro mne první v mém životě), založili jsme si hudební skupinu Holy Spirit a rozdávali radost z víry dál skrz zpívání v domově důchodců, v nemocnici, ve farnosti (i v těch okolních), ve škole... Nelze zapomenout na zážitky z nahrávání naší první a jediné kazety ve spálovském kostele. Ráda také vzpomínám na to, jak jsme každou vyučovací hodinu začínali zpěvem. Nezapomenutelné byly začátky hodin matematiky. Pan učitel Král si vždy vyžádal písničku Ranní prosba, protože se v ní zpívá *„...ať smutek není KRÁLEM a bolest princeznou..."* Kromě zmíněných vychovatelek nám byla blízká naše první třídní učitelka Jana Marková, s kterou jsme se vzájemně navštěvovali i ve volném čase. Po jejím povýšení na post zástupkyně ředitele školy jsme místo ní získali další úžasnou osobnost – paní učitelku Marii Tomečkovou, která nás dovedla až k maturitě. Ta však brzy tragicky zemřela a naše první setkání spolužáků se uskutečnilo na jejím pohřbu. Když tak vzpomínám na celé ty čtyři studentské roky, zjišťuji, jak veliké požehnání pro mne bylo být na církevní škole právě v jejím počátku. Nejkrásnější pocit si odnáším právě z toho, že jsem mohla být součástí jejího „znovunarození", že jsem ji vlastně mohla spolu se svými spolužáky, skvělými učiteli, vychovateli a ostatními zaměstnanci školy budovat.

Práce vychovatelky v letech 1998 – 2004
Do Oder jsem se vrátila po třech letech studia sociální pedagogiky. Nastoupila jsem jako vychovatelka na mně dobře známé místo činu – internát. Moje práce se mi vždy mísila se vzpomínkami z dob studentských. Bylo zvláštní stát nyní „na druhém břehu". Snad i to mi pomáhalo být svým studentkám blízko, rozumět jim. O to jsem se snažila celých šest let svého působení (1998 – 2004). Nejraději vzpomínám na zpívání při svěcení opravených památek – křížů, kapliček, božích muk... v Odrách a širokém okolí ve spolupráci s neúnavným panem Františkem Eliášem. Nebylo jednoduché přesvědčit studenty o tom, že čas věnovaný druhým (sem patří např. také návštěvy nemocných v LDN) je časem zvlášť bohatým na radost z vykonání dobrých skutků. Snad právě proto, že jsem v tom byla dříve vychována, jsem mohla toto bohatství předat dál. Vzpomínám si na krásné a dlouhé večery a naše diskuze na nejrůznější témata. Jistě to se mnou neměli studenti vždy lehké. Jednou ráno se mi podařilo omylem vzbudit ošetřovatelky na praxi o hodinu dříve. Měly vstát ve čtyři hodiny! Dokážete si představit jejich naštvaný údiv, když jsem jim oznámila, že mohou ještě hodinu spát. Celý týden mi to pak připomínaly. Jen moji radu, aby šly spát raději o hodinu dříve, nebraly vážně. Jsem ráda za ty společné chvíle a zážitky. Dodnes jsem s některými z nich v kontaktu. Jsou to totiž úžasné osobnosti, od kterých se stále hodně učím. Mým velikým pedagogickým vzorem byly pro mě vychovatelky Liduška Šimíčková a sestra Marie Goretti, s nimiž mě pojí veliké přátelství. Jsem hluboce vděčná za to, že jsem směla několik let patřit do pedagogického sboru školy. Vzpomínám na každého ze svých kolegů a jsem jim vděčná za to, co mi předali.

Ludmila Vjaclovská, DiS.
absolventka školy, vychovatelka v DM (1998 – 2004)

Církevní školu znám již z doby, ...

... kdy jsem v Odrách navštěvovala základní školu. V té době zde pracovala moje maminka, a tak jsem měla možnost seznámit se s prostředím i atmosférou školy a domova mládeže. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že i já tady jednou budu zaměstnána. Stalo se tak v září 2005, kdy jsem nastoupila do domova mládeže jako vychovatelka.
Žáci ubytovaní na domově mládeže zde mají mnoho možností k využití volného času. Mezi již tradiční aktivity, na kterých se žáci sami podílejí, patří Rozhlasové vysílání, Přací odpoledne a večerní modlitby v kapli sv. Anežky. Jedenkrát za měsíc máme v kapli adoraci.
K pravidelným předvánočním aktivitám patří Hra na anděly. Na začátku adventu si každý vylosuje jméno toho, komu se pak celý advent snaží dělat radost, pomáhat mu a být k němu pozorný. Kolem šestého prosince s napětím očekáváme příchod sv. Mikuláše. Z jeho knihy se sami o sobě dozvíme někdy až překvapivé, ale vždy pravdivé informace. Čerti nás občas pořádně vystraší, ale jelikož jsme hodní, dají nám andílci balíčky plné dobrot. Na Štědrý den, který na DM slavíme s předstihem, dostaneme od svého andílka vánoční dárek a zjistíme, kdo se o nás během adventu staral.

Žáci, kteří mají kladný vztah k hudbě, se mohou naučit základům hry na kytaru v kytarovém kroužku, který loni přešel do školy pod SVČ (Středisko volného času). Ve druhém ročníku mají žáci možnost navštěvovat kurz tance a společenského chování v Hranicích. Poslední taneční kurz jeho absolventi ohodnotili takto:

„Taneční celkově byly hezké. Ze začátku mě to sice nebavilo, ale pak už ANO. Určitě bych si to chtěla zopakovat. :=D Všem doporučuju tam chodit, je to SUPER."

„Jsem moc ráda, že jsem mohla do tanečních chodit. Moc se mi taneční líbily, i když se mi tam někdy nechtělo."

„Byla jsem s tanečními spokojená. Nelituju toho, že jsem do tanečních šla. Potkala jsem tam nové lidi a odreagovala jsem se. Tančím ráda, proto jsem si taneční užila a myslím si, že ten, kdo nešel, může litovat. Teď, když taneční skončily, mi budou chybět =(Bylo to opravdu SUPER! =) =)"

Občas se nám podaří zajet do Ostravy na Večer mladých. Tento večer určený všem mladým z diecéze začíná mší svatou na biskupství. Poté následuje přednáška či diskuze se zajímavými hosty, koncert nebo jiný zábavný program. Velice se nám líbil např. Večer plný her, kdy jsme si mohli zahrát hry nejrůznějšího druhu. Nechyběla ani akční hra ve městě. Rádi vzpomínáme také na koncert Občasbandu, skupin Nestíháme a Svítání a na přednášky Františka Krampoty na téma Chození či Karla Skočovského o Teologii těla. Bohužel z důvodu špatného dopravního spojení je naše účast na těchto Večerech mladých stále menší.

Ludmila Kučerová, DiS.
vychovatelka od roku 2004 dosud

V září 1993...

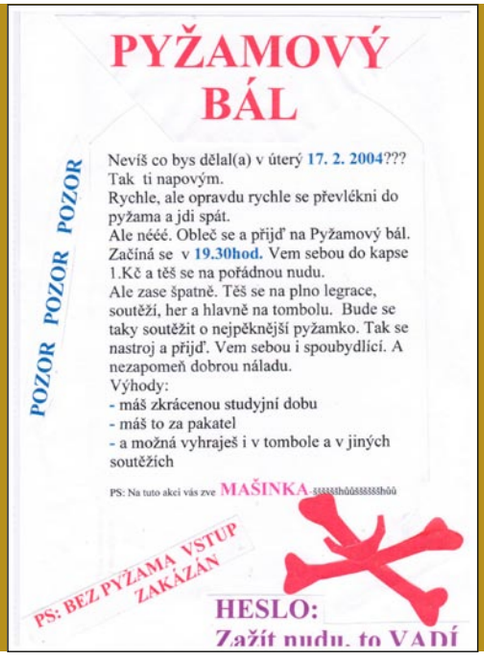
... jsem do naší církevní školy nastoupila jako učitelka vaření. A bylo to krásných 11 let – „vařím, vaříš, vaříme“.
V září 2004 jsem přestoupila do DM jako PV (paní vychovatelka). Naše společné foto je z března 2011, vyzařuje dobrou náladou – celé naší skupině se podařilo hezké „přací odpoledne“ – slavili jsme i narozeniny J. A. Komenského.
Shodli jsme se, že první ročník naším žákům ze tříd PMP1, SČ1 a PL1 velmi rychle uběhl. Mezi povinnosti – dobře se připravovat do vyučování, vzorně udržovat pořádek na svém pokoji – jsme se pokoušeli zařadit háčkování, dělat přátelské náramky, mít vtipné poznámky, pamatovat na narozeniny a svátky.
Klárka Žabenská napsala: „Háčkování pro mě bylo velkou zkouškou trpělivosti a snahy udělat pěkný výrobek. Základy háčkování mě naučila babička, ale až na internátě jsem se naučila krátké a dlouhé sloupky. Tato práce mě velice bavila, i když jsem na začátku nebyla moc nadšená, protože mi to moc nešlo. Nakonec jsem se do toho s chutí pustila a můžu říct, že se mi výrobek povedl a jsem spokojená!!!
Eva Šeděnková napsala: „Vyrobit přátelský náramek se mi ze začátku vůbec nechtělo, protože mám s náramky špatné zkušenosti z dětství. Nakonec jsem se v pátek ráno do náramku pustila a hned odpoledne, ten den, jsem ho měla hotový. Myslím si, že pletení náramků je zajímavá činnost a rozhodně dostatečně užitečná a zábavná.“

Zděňka Taťáková
vychovatelka od roku 2004 dosud

Co mi vzala a dala škola

Když jsem v roce 2004 nastupovala na tuto školu, ani v nejmenším jsem nepočítala s tím, jak ty čtyři roky změní můj život. Na internátě se mi pochopitelně zpočátku špatně zvykalo jako asi všem, ale nakonec jsem si zvykla. Vzhledem k tomu, že jsem na základní škole měla velice špatný třídní kolektiv, byla jsem mile překvapena tím, jak jsme se rychle sblížili a stal se z nás opravdu vynikající kolektiv. S většinou spolužáků jsem byla i na internátě, takže se naše vztahy mohly prohlubovat z více hledisek a nakonec se z nás stala taková malá rodinka. Postupem času jsme si na internátě vybudovali takovou menší partu (Lenka J., Honza Š., Lucka H., Kajka K. a já), každý večer jsme se scházeli u vrátnice pod „křížem“ a bavili jsme se. Bylo to úžasné. Potom jsme si vybudovali klubovnu, abychom nedělali rambajs na chodbě ☺. Někdy si říkám, jak ráda bych se vrátila, ale následovně si vždy uvědomím, že už by to nebylo takové jako dříve, chyběli by mi ti lidi, kteří tam byli za mě.
Takže co mi škola dala? Dala mi přátele na celý život, někdy mi je tak strašně smutno, všichni už máme nové přátele, ale nic to nemění na tom, jak jsme si vlezli pod kůži. Dále mi škola dala spoustu zážitků, spoustu nového poznání. Již od prváku, kdy jsem navštívila Řím a kdy se natáčelo CD DATIO, až po čtvrťák, kdy se natáčelo DVD Popelka Nazaretská, jsem zažívala jen skvělé a příjemné chvíle. Díky internátu jsem získala sebevědomí, osamostatnila jsem se a uvědomila jsem si, jak důležitá je pro mě má rodina. Vážila jsem si jí po každém týdnu bez nich více a více. Dnes si smutkem říkám, že to byly nejšťastnější a nejkrásnější roky mého dosavadního života!
A co mi vzala? Zpočátku než jsem si zvykla na intru jsem měla pocit, že se mi potírá identita, nesměla jsem si stlát, jak jsem chtěla, nemohla jsem mít ve věcech chaos, na který jsem zvyklá a bez kterého prostě nedokážu fungovat. Každovečerní setkání a to, že jsem se nemohla učit, kdy jsem chtěla a uznávala za vhodné. Ale na to všechno si člověk zvykne, potom už mi to ani nepřišlo a zjišťovala jsem, že si i o víkendech doma stelu postel jako na intru ☺. No, jak uvažuji, tak si nemůžu vybavit nic, co by mi škola vzala, právě naopak můj život teprve tady získal smysl!
Jsem ráda, že jsem mohla být studentkou této školy a vždy na ni budu myslet jen v dobrém.

Ája Kapsiová
absolventka oboru PL (2004 – 2008)

Internát

Po dobu čtyř let se mi stal druhým „domovem“, kde panoval řád, smysl, pohoda, radost, kreativnost, kde se navázala mnohá přátelství, kde se prožilo mnoho krásných chvil, ... jako tehdy, tak i dnes, po několika letech, můžu říci, že to byl dobrý čas, že to byl smysluplný čas.
Byli jsme v péči vychovatelek a v péči svých spolužáků.
Byla jsem na pokoji č. 66, spolu se sedmi dalšími spolužačkami – zpěv, řev, nepořádek, útulnost, přijetí, radost vládl v našem pokoji – jen stačilo vstoupit :-D Na co vzpomínám jsou (nejen) noci, kdy pod závojem tmy jsme sedávaly na některé z postelí a vyprávěly si, zpívaly si, modlily se – pokud to bylo příliš hlučné, přiletěla vždy rozzlobená vychovatelka... a my jsme pochopily, že... nemůžeme sedět na jedné posteli, proto jsme každá zaujala pozici na svých postelích a vyprávění v šepotu pokračovalo dále – otázka je, zda to bylo hlučnější, či to mělo nějaký efekt... pro nás měl – když opět přišla vychovatelka, my hrály, že spíme... a pokud paní vychovatelka byla ve svém napomínání příliš „hlasitá“, tak i divadlo přišlo na pořadí – „Pročpak nás budíte? My jsme tak krásně spaly“ – povídaly jsme a přitom se protahovaly, jako že jsme se opravdu vzbudily :-D

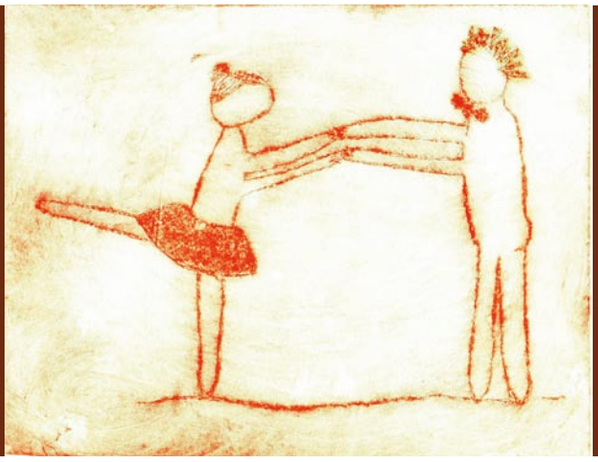
Čtvrtky byly na internátě nejhorším dnem, hlavně po večeru, jelikož zásoby z domu byly snězeny, bylo dlouho po večeři a my měly hlad – nastala veselá sháňka po celé budově – kdy i kousek chleba se cenil a byl brán s velkým vděkem – to se pak v našem pokoji udělal velký piknik, kde se kdokoliv mohl přijít najíst – ovšem na špagety s grankem a cukrem po desáté večer se nejlépe vzpomíná – ty neměly chybu, a pokud chybu měly, tak brzy skončily v záchodě...

Stejně tak nemělo chybu i tajné přecházení holek z pokoje na pokoj, a následné schovávání spolubydlících pod našimi peřinami. Mělo to v sobě určité kouzlo, určitý adrenalin, napětí... a když na to žádná paní vychovatelka nepřišla – vítězství a radost byla dvojnásobná.
Časem jsem pokoj č. 66 vyměnila za pokoj č. 4 na vedlejší budově – dále od vychovatelny... ale nemylte se, i tam se na nás dostalo a byly jsme na to upozorňovány hlavně slovy sr. Kristýny – „Pán Bůh vysoko, vychovatelka daleko!“

Zde, na druhé budově, náš pokoj byl v nejzazším bodě a tak nejblíže k oderskému hřbitovu – přes veškerou neplechu, kterou jsme i zde vyváděly, měly dny okolo dušiček ty nejkouzelnější večery... tentokráte se mnohé holky u nás scházely nejen při čtvrtečním pikniku, ale i za účelem shlédnutí monumentální krásy, kterou svíčky pozůstalých na hrobech mrtvých vytvořily. V této krásné atmosféře, možná s trochou strachu a úcty ke smrti, jsme jen tak třeba seděly u oken a oněměle koukaly ven.

No ale ať skončím trochu veseleji, ne tak nostalgicky – i kluci byli součástí našeho internátu – ti, ač na hlavní budově, přesto byli stále připraveni pomoci a zasáhnout v pravý čas. Ten čas nastal, když jsme jednou večer zaslechly urputné volání o pomoc a řev z venku. Všechny nás to vyburcovalo, proto jsme pozotvíraly okna, kde se daly, směrem ze kterého se řev ozýval a spatřily, jak se rozrazily dveře a v kraťasech vyutíkal kamarád Eda a utíkal směrem k ženě, která upadla do nedaleké stružky, která vedle internátu byla. Tehdy jsme to komentovaly „Eda je jako Mitch Bjukenen z Pobřežní hlídky, jen ten plovák kdyby ještě měl!“. Ženu zachránil, a ač mokrý – odměnou mu byl nejen záslužný čin záchrany života, ale také obrovský potlesk a bujaré povykování všech holek, které v té době vše sledovaly z bezpečné vzdálenosti.

Gabča Rokytová
absolventka oboru SČ (1998 – 2002)

Anna Pavlicová, „Tanec“, 1. roč.

Můj pohled zpět

Když jsem se v neděli 1. září poprvé přijela ubytovat na domov mládeže, zarazilo mě ono slovo „domov“. Proč zrovna domov? Vždyť by se to mělo jmenovat internát. Pod přílivem spousty dalších informací a nových vjemů takhle otázka rychle zapadla v zapomnění.

Během prvních pár měsíců, které byly asi jak pro nás studenty, tak pro vychovatelky velmi náročné (a myslím, že je to každý rok stále stejné), jsme se museli sžít se svými novými pravidly, každodenními setkáními a především se sebou navzájem. Vznikly zajímavé konfrontace našich názorů a každý v té době určitě prožil ze svého pohledu nějakou křivdu typu: „Je mi jedno, že je studijní doba – teď si chci nalakovat nehty.“ Následovaly také neustálé souboje s muškáty, nejedno nízké bodové hodnocení úklidu a nápravy těch skutečností, které však mnohdy k získání více bodů nepomohly. Jakmile jsme zjistili, co se po nás vyžaduje, začaly prázdniny a po nich pro vychovatelky začalo to samé znova.

Bylo příjemné vracet se zpátky po prázdninách, které se zdály zpočátku, tak krátké a při nástupu do čtvrtého ročníku, tak dlouhé. Během všech školních roků probíhala spousta různých akcí. Většina ubytovaných jen co o některé slyšela, začala hledat výmluvy, proč tam nejít a jak moc učení a písemek zrovna má. Paradoxem je, že právě ze společných výletů, maškarních plesů či koukání na film máme ty nejlepší společné vzpomínky. S tímto by snad souhlasila většina mých spolubydlících a spolužáků.

Ale když se řekne DM, vybaví se mi i spousta další osobních zážitků, čtyři roky mého života. Naučila jsem se zde využívat svůj volný čas bez televize, bez internetu – nikdy jsem neměla tolik času a příležitostí cvičit na klavír a číst knihy. Díky absenci médií jsme museli zapojit vlastní kreativitu a fantazii, a tak jsme získali množství nezapomenutelných příhod – kupodivu nejčastěji, když jsme se učili. Nevím, jak bych se zachovala na místě vychovatelky, která v jedenáct večer otevře dveře pokoje a tam místo dvou spících lidí je jich šest a společně čile řeší, jaké tóny patří do akordu či se učí na písemku z literatury, popř. počítají, zda má rovnice smysl. Při svádění zápasů s nelítostným hodnocením pořádku, kdy si člověk myslel, že už víc uklizeno být ani nemůže, se vždy dalo najít smítko prachu na zemi či moc nebo málo zalitá fialka. Takto by se dalo pokračovat dlouhé hodiny nebo napsat knihu.

Avšak jedna z mnoha věcí, které mi teď velice chybí, jsou odpoledne po vyučování. Každý den jsme se sešli na nějakém pokoji a dali si společně kávu a mluvili spolu. Nebylo výjimkou, že i dvě hodiny. To nás podle mého názoru naučilo jednu ze zásadních věcí – naslouchat a být přítomný pro druhého. Milé bylo, že čím starší jsme byli, tak tím častěji se k nám přidávaly naše vychovatelky. Získaly tím možnost nás ovlivnit, vést s námi diskuzi a ukazovat nám věci i z jiného pohledu a daly nám spoustu podnětů do dalšího života.

Když jsem se v neděli 1. září přijela naposledy ubytovat na domov mládeže, vzpomněla jsem si na první otázku, co mi probleskla v hlavě poprvé. „Proč domov?“ A už jsem znala a znám odpověď – Domov, protože studenti můžou, pokud chtějí, najít zázemí, zrealizovat své nápady. Zde si vytvářejí emocionální vztahy s ostatními, zde se snaží je pochopit a přijmout jako jedinečné plnohodnotné osoby.
Byl to i můj domov – a stále jím tak trochu je. Ráda se tam vracím. Ráda se vracím domů.

Helena Kramářová
absolventka oboru PL (2006 – 2010)

Denisa Pavlicová, „Světlo zářící“, 3. cena

Stavby

Investice prvních let školy 1991 – 1996

1992

Nákup základního vybavení tříd a kabinetů (lavice, židle, nábytek) a pomůcek pro výuku (šicí stroje, psací stroje, základní pomůcky...), vybudování učebny OŠP (ošetřovatelské péče), telefonní ústředna, rekonstrukce sociálního zařízení ve 2. a 3. patře školy.

Investováno cca 400 000 Kč

1993

Vybavení cvičné kuchyňky, učebny odívání a VT, posilovny, nákup výpočetní techniky oprava kanalizace, výměna kotle ÚT a zásobníku teplé vody, výměna radiátorů, rekonstrukce sociálního zařízení v DM, elektroinstalace v kotelně, oprava podlah PVC – 1. patro, zřízení venkovního přístupového schodiště do školy.

Investováno cca 550 000 Kč

1994

Vybavení domova mládeže, počítačová síť, vybavení kanceláří a učeben (šicí stroje, meotary). Stavební úpravy kabinetů a soc. zařízení, litinové radiátory, kanalizace, školní rozhlas.

Investováno cca 1 700 000 Kč

1995

Další vybavení učeben a kanceláří nábytkem, technikou, softwarem rekonstrukce vzduchotechniky, sprch a soc. zařízení tělocvičny, oprava a nátěr střechy, oprava podlah ve druhém patře.

Investováno cca 1 000 000 Kč

Stavební investice v letech 2004 – 2010

1. etapa, rok realizace 2004 – 2005	Popis akce	Výše investice
Sanace vlhkosti	Sanace sklepních prostor a přízemí, sanace kaple, odborných učeben metodiky a HV.	1 236 818 Kč
Oprava nádvoří a opěrné zdi	Rekonstrukce opěrných zdí na nádvoří, nové oplocení, založení nové zahrady.	1 034 182 Kč
Přístavba spojovacího krčku	Stavba nového spojovacího krčku, propojení budovy školy a budovy tělocvičny a domova mládeže zřízení nových šaten pro žáky.	4 582 101 Kč
2. etapa, 1. část, rok realizace 2006, 2007		
Rekonstrukce výdejny stravy, rekonstrukce šaten	Sanace bývalých žákovských šaten v suterénu budovy školy, vybudování nové učebny výtvarné výchovy, kabinetu a přístupové chodby.	2 395 821 Kč
Přístavba domova mládeže	Přístavba nového domova mládeže v návaznosti na stavbu spojovacího krčku, realizace hrubé stavby, konečné provedení dvou nadzemních podlaží – vznik 16 pokojů pro 36 ubytovaných, nové vychovatelny, dvou kuchyněk a skladů prádla, hrubá stavba podkroví – provedení zastřešení, podkroví nedokončeno.	19 531 929 Kč
Úprava jednoho patra DM	Úprava 1. NP ve škole – změna užívání z DM, vznik dvou učeben, kabinetu a sborovny	1 257 875 Kč
Dárci dotací pro stavby 1. a 2. etapy	Ministerstvo financí ČR, Biskupství ostravsko-opavské, Moravskoslezský kraj, Město Odry, JUDr. A. Rakovský, Ing. Heinz, Ing. J. Ježík, Lom Jakubčovice, s.r.o., Moravská sladovna Kroměříž, a.s., T-Mobile, Optimit Odry, Nemocnice Třinec, Arcelor Mittal Ostrava, Dražební společnost Morava	
2. etapa - 2. část, rok realizace 2008, 2009		
Dokončení přístavby domova mládeže	Dokončení podkroví přístavby DM a dokončení rekonstrukce podkroví v budově nad tělocvičnou. V podkroví DM vzniklo osm pokojů se sociálním zázemím pro 18 ubytovaných, vychovatelna, kuchyňka, sklad prádla a úklidová komora, dokončen byl evakuační výtah a napojení na jeho záložní zdroj. V podkroví nad tělocvičnou čtyři nové pokoje se sociálním zázemím pro osm ubytovaných, izolační pokoj, kuchyňský kout a společenské prostory.	7 366 357 Kč
Dokončení rekonstrukce DM	Rekonstrukce tří stávajících pokojů DM, vznik čtyř nových pokojů s vlastním sociálním zázemím a kuchyňským koutem.	719 072 Kč
Dárci dotací pro stavby 2. etapy, 2. části	Ministerstvo financí ČR, Město Odry, Ing. Z. Bakala	
3. etapa - 1. část, rok realizace 2009		
Modernizace odborných učeben a tělocvičny, havárie stropů	Rekonstrukce dvanácti stávajících učeben, sociálního zázemí a tělocvičny. V učebnách byla provedena nová elektroinstalace, podlahy, učebny jsou vybaveny výpočetní technikou, devíti interaktivními tabulemi, novým nábytkem. Tělocvična byla rekonstruována spolu se sociálním zázemím, posilovnou, šatnami a kabinetem pro vyučujícího TV, včetně nového sportovního vybavení. V rámci této akce byla prováděna také první část rekonstrukce stropů, které byly v havarijním stavu (náklady na havárii stropů byly celkem 2 928 270 Kč).	16 257 652 Kč
Úprava jednoho patra DM	Úprava ve 2. NP – změna užívání z domova mládeže na tři učebny, kabinet	2 618 883 Kč
Dárci dotací	Regionální rada regionu soudržnosti Moravskoslezska, Město Odry, Ing. Z. Bakala, JUDr. A. Rakovský, EUROVIA Jakubčovice, s.r.o., Hanácká sladovna Kroměříž, a.s., MATEICIUC, a.s. Odry, zřizovatel školy.	
Úprava vestibulu školy a vrátnice	Vybudování nové vrátnice ve spojovacím krčku školy, včetně elektronického vybavení.	235 649 Kč
3. etapa - 2. část, rok realizace 2010		
Rekonstrukce stropů – 2. část	Rekonstrukce havarijního stavu stropů ve 2. a 3. NP v budově školy.	4 953 730 Kč
Dárci dotací	Zřizovatel školy Biskupství ostravsko-opavské, Mons. František Václav Lobkowicz, Město Odry, Ing. Z. Bakala	
V letech 2004 – 2010 bylo provedeno 12 kolaudací a celková výše stavebních investic činila 62 190 069 Kč.		

Slavnost k 20. výročí svatořečení sv. Anežky České a k ukončení třetí etapy staveb

Vážení hosté, teď bych se ráda věnovala druhému důvodu naší slavnosti – a to budově naší školy, našim stavbám, přístavbám, přestavbám, dostavbám, opravám, rekonstrukcím, modernizacím a haváriím a všem doposud proběhlým etapám. Než se o nich blíže zmíním, ráda bych Vám (tedy hlavně našim studentům) trochu ozřejmila okolnosti, které tyto stavební a investiční aktivity určují a vymezují.

Pro nás zásadním způsobem působí dva dokumenty. První z nich je obecný školský zákon, druhý náš konkrétní Protokol kontroly KHS. Školský zákon 561/2004 Sb., ve svém § 160 odstavci b) stanoví, že školy zřizované církvemi nemají nárok na výdaje na pořízení a zhodnocení dlouhodobého majetku. Ze školského zákona dále vyplývá, že tuto starost o církevní školy má nést zřizovatel školy, což je v našem konkrétním případě biskupství ostravsko-opavské, které ovšem žádnými vlastními velkými finančními zdroji nedisponuje, protože jak víte, jsme jediná postkomunistická země, kde nedošlo k majetkovému vyrovnání mezi státem a církví. Konkrétní dopad na nás v Odrách byl velký, naše škola na začátku 90. let nebyla v dobrém technickém stavu, sídlí ve starých budovách – byla založena již v roce 1851 hraběnkou Charlottou von Fürstenberk, ve 30. letech minulého století byla rozšířena a byla přistavěna tělocvična, stav těchto staveb byl hodnocen jako vynikající a technicky nadčasový, v roce 1948 byla uzavřena a jako církevní škola byla znovu otevřena v roce 1991, tentokrát v technickém stavu, který byl pro změnu uznán nevyhovujícím. Budovy školy byly po dlouhých jednáních vráceny církvi až v roce 2003 a v témže roce, prakticky vzápětí, proběhla velká inspekce KHS, jejímž výsledkem byl čtyřstránkový protokol závad a stavebních a technických nedostatků, zápis obsahoval 31 bodů, z nichž mnohé jednotlivé, samy o sobě směřovaly k zavření části školy, domova mládeže i výdejny stravy.

Potřeba zásadních rekonstrukcí a investic ve škole byla jednoznačně nutná a možnost získání finančních prostředků z MŠMT byla nemožná, naše finanční zdroje byly nulové.

Když jsem vedla první jednání a hledala cesty k řešení této zdánlivě neřešitelné situace, bylo mi sděleno, že škola se zavře a z této situace, že nám může pomoci jenom zázrak. Tak jsem si řekla, že v takovém případě je vlastně vše na dobré cestě, protože kde jinde než na církevní škole by se už měly dít zázraky. Pokud náš pohled na dění zůstane určen tímto zorným úhlem, pak je možné říct, že zázraky se dít začaly. A možná i na přímluvu patronky školy, svaté Anežky. Během uplynulých šesti let ve škole proběhlo dvanáct malých či větších staveb a dvanáct úspěšných kolaudací, jednalo se o: sanaci vlhkosti v suterénu a přízemí, opravu nádvoří, opěrné zdi, oplocení a vybudování zahrady, rekonstrukci suterénu školy, výdejny stravy, přístavbu spojovacího krčku, stavu nového domova mládeže a rekonstrukci starých částí domova a podkroví, úpravy prvního a druhého nadzemního patra školy, rekonstrukce sociálního zázemí a také poslední evropskou stavbu modernizaci dvanácti učeben a tělocvičny s veškerým zázemím a rekonstrukce shnilých stropů. Konečná – v tuto chvíli – konečná čísla jsou dvanáct kolaudací a realizovaná investice ve výši 57 236 339 Kč. Podle encyklopedie se slovem „Zázrak" označuje mimořádný jev či události, které nejsou vysvětlitelné známými přírodními zákony. Naše dosavadní investice není vysvětlitelná z hlediska školského zákona, přesto se stala. Zázrak se konal – díky pomoci mnoha lidí, kteří se byli ochotni angažovat a hledat řešení. Těm patří naše velké poděkování a já je teď mezi námi chci srdečně přivítat a je poprosím, aby při představování vstali, abyste věděli, komu děkujeme.

Vítám mezi námi poslance KDÚ-ČSL, kteří nám dokázali opakovaně a mnohokrát pomoct na ministerstvu financí prostřednictvím programu 298 220 „Akce financované z rozhodnutí Poslanecké sněmovny Parlamentu a vlády ČR, které svým charakterem nespadají do jiných existujících programů státního rozpočtu". A tak vždy pozitivně rozhýbali naši finanční situaci a dali věci do pohybu. Srdečně mezi námi vítám toho, který byl první a zůstává s námi stále pana Ing. Josefa Víchu, srdečně vítám toho, který pokračuje a hasí naše současné požáry, pana poslance Ing. Jiřího Carbola.

Vážení přítomní, moje děkovná řeč bude ještě chvíli dále pokračovat. Mým nelehkým úkolem na této slavnosti je poděkovat těm, kteří nám pomáhali, a nebylo jich málo a ani pro ně nebylo lehké prosadit finanční pomoc pro cizí subjekt. O to je jejich ochota a pomoc cennější. Protože jsme na půdě školy, ráda bych jim všem věnovala citát velkého učitele Jana Ámose Komenského:
„Komukoliv prospěti můžeš, prospívej rád, protože pomáhat a prospívat jest vlastností povah vznešených."

V rámci možností a daných okolností nám vycházeli vstříc zastupitelé Krajského úřadu v Ostravě, intenzivní pracovní a úspěšná jednání byl vždy ochotný vést bývalý hejtman Moravskoslezského kraje pan Ing. Evžen Tošenovský, který nám uměl výrazným způsobem pomoct, ten se z dnešní slavnosti omluvil. Na finanční pomoc KÚ pak navázal náš úspěšný projekt v rámci ROP Moravskoslezsko, kde jsme získali dotaci z evropských zdrojů, na projekt „Modernizace odborných učeben v rámci zkvalitnění výuky" ve výši 9 203 101 Kč, v rámci výzvy Školní a volnočasové aktivity. Zrekonstruovali jsme dvanáct učeben včetně vybavení, tělocvičnu a sociální zázemí.

S velkým pochopením jsme se také setkávali přímo zde v Odrách na Městském úřadě, přestože město není naším zřizovatelem a má na starosti své školy, bylo vždy ochotné formálně podpořit všechny naše žádosti a doplnit je vždy krásnými doporučeními a kladnými hodnoceními činnosti a významu naší školy v rámci města a alespoň symbolicky pomáhalo také finančně. Velké poděkování za vstřícnost, ochotu, pomoc a úžasnou rychlost při vyřizování jakéhokoliv problému chci vyslovit panu starostovi Ing. Pavlu Matúšů, panu místostarostovi Mgr. Jiřímu Vlčkovi a panu Vladimíru Feglerovi ze stavebního úřadu, který s námi procházel jedenáct z našich dvanácti kolaudací.

Samostatnou úžasnou kapitolou naší existence jsou naši sponzoři. V uplynulých letech jsme jich oslovili stovky, pouze asi desítka oslovených se s námi pak blíže spojila a pomohla. Mezi naše největší sponzory, kteří nám jsou dlouhodobě věrní, patří dva pánové, kterým vděčíme za mnohamiliónové dotace, které nám byli schopni poslat dílem sami a dílem je zprostředkovat. Velké poděkování tedy patří panu Ing. Zdeňku Bakalovi, který se však z důvodů dlouhodobého pobytu v zahraničí z dnešní slavnosti omluvil. Pozvání přijal pan JUDr. Adam Rakovský, kterého u nás ve škole dobře známe, který pozvání k nám – doufáme, že rád – opakovaně přijímá a naopak do zahraničí před necelým rokem sponzorsky vyslal nás – to jest prakticky celý učitelský sbor – možná i proto, abychom si odpočinuli od staveb, které také financuje.

Při této příležitosti také děkuji za dlouholetý stavební dozor panu Ing. Jiřímu Žůrkovi a za současnou tvář naší školy a našich interiérů vděčíme panu projektantovi Ing. Miloslavu Tylovi. V uplynulých šesti letech se projektovalo nejen v jeho projekční kanceláři, ale také tady ve škole – kde bych chtěla poděkovat za celou řadu praktických podnětů a dobrých zlepšení našemu „školnímu" projektantovi – panu školníkovi, panu Josefu Klézlovi, který v době staveb ve škole prakticky bydlí a za velkou pomoc, neustálé konzultace, diskuze a rady moc děkuji také svým domácím projektantům mému manželovi Ing. Bronislavu Hostašovi a zvláště tatínkovi – panu Ing. Josefu Ježíkovi.
...

Vážení hosté, náš malý program je u konce. Svůj poslední pozdrav bych ráda věnovala, těm, které mám ve škole nejblíže, svým kolegům, bývalým kolegům a také studentům, bez jejich podpory a pochopení by naše škola nebyla taková jaká je, oni jsou mou vekou inspirací, motivací i pomocí.
Děkuji.

8. ledna 2010

Ing. Pavla Hostašová
ředitelka školy

Sponzoři – stavby

Ministerstvo financí ČR
Nadace Zdeňka Bakaly
Biskupství ostravsko-opavské
Mons. František Václav Lobkowicz
Ing. Zdeněk Bakala
JUDr. Adam Rakovský
Regionální rada regionu soudržnosti Moravskoslezsko
Moravskoslezský kraj
Hanácká sladovna Kroměříž, a. s.
Rakovský a partners, v. o. s., Praha 2
Město Odry
FAVEA Pharmaceutical Technologies, s. r. o., Kopřivnice
ArcelorMittal Ostrava, a. s., Ostrava-Kunčice
Dražební společnost Morava, s. r. o., Zlín
Zdraví pro život, o. p. s., Třinec
Semperflex Optimit, s. r. o., Odry
Eurovia Jakubčovice, s. r. o., Jakubčovice n. O.
Mateiciuc, a. s., Odry
T-mobile
Nemocnice Třinec
SmVaK Ostrava

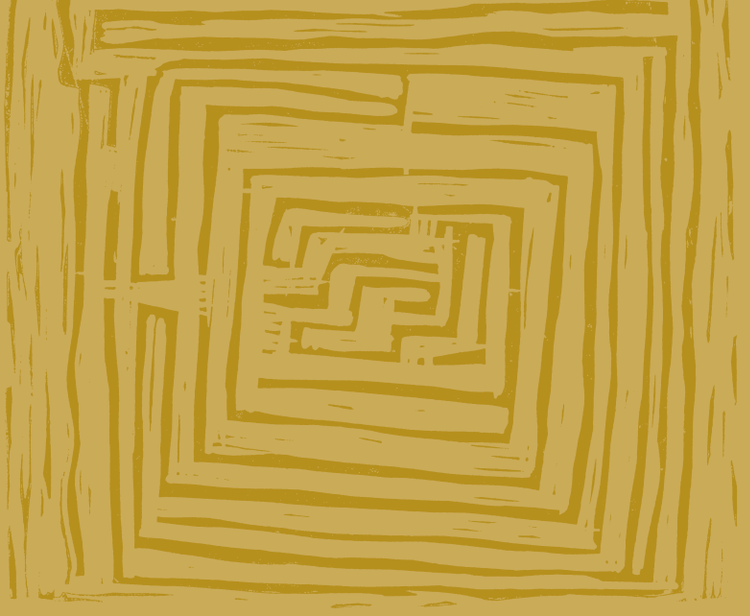
Sponzoři – ostatní činnost

MŠMT
Ministerstvo kultury
Česká biskupská konference, sdružení RENOVABIS
Moravskoslezský kraj
Arcibiskupství olomoucké
Arcibiskupství pražské
Biskupství ostravsko-opavské
Biskupství brněnské
Biskupství českobudějovické
Město Odry
Občanské sdružení Život dětem
Evropská akademie pro demokracii
Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné
Textil Invest, s.r.o.
Semperflex Optimit, s. r. o., Odry
Ratiopharm CZ, s. r. o., Praha 2
Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a. s.
První Key-Stav, Třinec
Mateiciuc, a. s., Odry
Rakovský a partners, v. o. s., Praha 2
Florplant, Ing. Bureš, Hranice
Florplant, Ing. Kostka, Hranice
Zahradnické služby Bártek, Fulnek - Jerlochovice
Knihkupectví EZOP, Andrea Dočkalová, Hranice
Pekárna Anežka, MVDr. Pavel Vašut, Palačov
Dape Tiskárna – Petr Hruška, Brno
Firma ELMO, Josef Mikulík, Těmice
KDU-ČSL, Hranice
P. Mgr. Vladimír Schmidt, Římskokatolická farnost, Odry
P. Hubert Šula, Římskokatolická farnost Hladké Životice
P. Mgr. Petr Fichna, Římskokatolická farnost, Budišov nad Budišovkou
p. Hojka, Jeseník
Charita Odry
Charita Javorník
Hudební nadace OSA, Praha 6
P. Leoš Ryška, Telepace, Ostrava
Patrik Benda, SONS Opava
Jaroslav Fiala, Kominictví
Carnex, s. r. o., Francova Lhota
Ypsilon Plus, Odry
GDX Automotive, Odry
Nový interiér Ostrava, Tomáš Nový
Zlatnictví Mech a Mech, Štěpán Mech, Ostrava
JUDr. Adam Rakovský, Praha
Robert Váhala, Váhala a spol., Hustopeče
Orlický Jan
Ing. Josef Hein, Odry
Ing. Josef Ježík, Hranice
Wajsar Miroslav
Kateřina Bauerová, Vítkov
Ing. Pavla Hostašová, Hranice
Ing. Jindra Šustková, Dobešov
Mgr. Lenka Rožnovská, Bílovec
sr. Mgr. Veronika Pavelková
Pan Trizuljak, Senička
Kamil Velocha, Vražné
Soušková Lenka, Hranice
Zita Petrusková, Odry
Zavadil Milan, Odry
Pavel Gebauer, Lukavec
Rodiče, studenti a anonymní dárci

Barbora Lindnerová, „Hudební nástroj-kabelka", 1. roč.

Vyučující
Zaměstnanci
Studenti

Ředitelé školy

Mgr. Milan Rojovský
ředitel školy 1. 6. 1991 – 31. 1. 1998

Ing. Mgr. Eva Jana Petrášová
pověřena vedením 1. 2. 1998 – 31. 7. 1998
ředitelka školy 1. 8. 1998– 31. 1. 2003

Ing. Jindra Šustková
pověřena vedením 1. 2. 2003 – 28. 7. 2003

Ing. Pavla Hostašová
ředitelka školy 29. 7. 2003 – doposud

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1991/1992

Mgr. Milan Rojovský, ředitel

Mgr. Petr Král, zástupce

Pedagogický sbor
Mgr. Barbora Grimmová, Jana Marková, MUDr. Jiří Mikulášek, Sr. Jana Petrášová Ing., Josef Skalka, Josef Socha, Anna Staňková, MUDr. Ludmila Šimíčková, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková,

Vychovatelka
Ludmila Šimíčková

Technicko-hospodářský úsek
Marie Tvrdoňová, sekretářka
Marie Kozáková, ekonomka
Josef Klézl, školník

Foto není k dispozici

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1992/1993

Mgr. Milan Rojovský, ředitel

Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Alena Čavolská , Sr. Mirjam Dichtlová Ing., Vladimíra Floryková, Petr Král, Jana Medunová, MUDr. Jiří Mikulášek, Anna Orlitová, Ing. Eva Pavelková, Sr. Jana Petrášová Ing., Pavla Podzemná, Jana Schindlerová, Josef Skalka, Josef Socha, Anna Staňková, Tomáš Strnad, MUDr. Ludmila Šimíčková, Ing. Jindra Šustková, Marie Tomečková, MUDr. Vladimír Vašek, Sr. Mlada Vehovská, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková, Sr. Magda Zapletalová,

Spirituál školy
Jan Larisch

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková
Sr. Magda Zapletalová

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1993/1994

Mgr. Milan Rojovský, ředitel
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Kateřina Bednářová, Marie Bednářová, Alena Čavolská, Ludmila Homolová, Ing. Jiří Chodura, Sr. Veronika Janíčková, Petr Král, MUDr. Danuše Kudělková, Sr. Magda, Sr. Marie Magdalena, Jana Marková, Jana Medunová, Sr. Mirjam Dichtlová Ing., Ludmila Ondrová, Sr. Jana Petrášová Ing., Schindlerová Jana, Josef Skalka, Anna Staňková, Tomáš Strnad, Mgr. Dagmar Šubertová, Ing. Jindra Šustková, Miroslav Šůstek, Zdeňka Taťáková, Marie Tomečková, Ing. Miroslava Věntusová, Mgr. Lenka Vlčková, Ludmila Vlčková,

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Sr. Veronika Janíčková, Sr. Karmela Chromíková, Sr. Magda Zapletalová

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 1994/1995

Mgr. Milan Rojovský, ředitel
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Marie Bednářová, Alena Čavolská, Ing. Soňa Černínová, Christine Day, Ing. Jiří Chodura, Sr. Veronika Janíčková, Ing. Jana Janošová, Ing. Pavel Kačala, Ing. Vlastimil Kaňa, Stanislav Kotlář / jáhen, Petr Král, MUDr. Danuše Kudělková, Josip Mandalinič, Ing. Tomáš Manďák, Jana Medunová, Mgr. Lenka Mlčochová, Ludmila Ondrová, Sr. Jana Petrášová Ing., Lenka Podešvová, Mgr. Šárka Rozkopalová, Mgr. Milan Rudolf, Mgr. Lenka Rudolfová, Bronislava Scholasterová, Anna Staňková, Mgr. Tomáš Strnad, Mgr. Dagmar Šubertová, Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Marie Tomečková, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková, Dagmar Zapletalová

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Naděžda Camfrlová, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Sr. Karmela Chromíková, Sr. Charitas Matulová

Technicko-hospodářský úsek
Marie Tvrdoňová, sekretářka

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1995/1996

Mgr. Milan Rojovský, ředitel
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Ludmila Adamcová, Marie Bednářová, Alena Čavolská, Ing. Soňa Černínová, Lada Horsáková, Sr. Charitas Matulová, Ing. Jiří Chodura. , Ing. Pavel Kačala, Ing. Vlastimil Kaňa, P. Stanislav Kotlář, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Lenka Mlčochová, Ludmila Ondrová, Sr. Jana Petrášová, Mgr. Šárka Rozkopalová, Mgr. Milan Rudolf, Anna Staňková, František Šenkeřík, Mgr. Olga Špačková, Mgr. Dagmar Šubertová, Ing. Šustková Jindra, Miroslav Šůstek, Zdeňka Taťáková, Marie Tomečková, Sr. Veronika Janíčková, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková, Dagmar Zapletalová

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Naďa Camfrlová, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Sr. Karmela Chromíková

Technicko-hospodářský úsek
Božena Budská, sekretářka
Olga Coufalová, mzdy
Marie Kozáková, hospodářka

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1996/1997

Mgr. Milan Rojovský, ředitel
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Ing. Josef Breitenbacher, Alena Čavolská, Lada Horsáková, Ing. Jiří Chodura, Ing. Vlastimil Kaňa, Ing. Pavel Kačala, MUDr. Danuše Kudělková, Jana Medunová, Ludmila Ondrová, Sr. Jana Petrášová Ing., P. Jiří Ramík, Mgr. Šárka Rozkopalová, Mgr. Milan Rudolf, Anna Staňková, Ludmila Šimíčková, Mgr. Olga Špačková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Marie Tomečková, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková, Monika Zajíčková, Dagmar Zapletalová

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Naďa Camfrlová, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Sr. Karmela Chromíková

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1997/1998

Mgr. Milan Rojovský, ředitel, 1. pololetí
Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka, 2. pol.
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Ing. Jiří Chodura, Ing. Vlastimil Kaňa, MUDr. Danuše Kudělková, Jana Medunová, Ludmila Ondrová, Sr Jana Petrášová Ing., P. Jiří Ramík, Mgr. Šárka Rozkopalová, Mgr. Milan Rudolf, Anna Staňková, Mgr. David Sůsenbek, Ludmila Šimíčková, Mgr. Olga Špačková, Dagmar Šrámková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Ing. Jindra Varmužová, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Naďa Camfrlová, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Sr. Karmela Chromíková, Sr. Zuzana Macečková, Mgr.

Technicko-hospodářský úsek
Marie Kozáková, hospodářka

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 1998/1999

Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Ing. Pavla Hostašová, Ing. Jiří Chodura, MUDr. Danuše Kudělková, Helena Matůšů, Jana Medunová, Ludmila Ondrová, Mgr. Šárka Rozkopalová, Anna Staňková, Mgr. David Sůsenbek, Ludmila Šimíčková, Mgr. Olga Špačková, Dagmar Šrámková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Sr. Karmela Chromíková, Sr. Edita Michlovská, Ludmila Vjaclovská

Biskupství ostravsko-opavské
František Václav Lobkowicz, biskup
Ing. Ludmila Řezníčková, vedoucí odboru CŠ

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 1999/2000

Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Marie Bartoňová, Mgr. Pavla Hanáková, Ing. Pavla Hostašová, Ing. Jiří Chodura, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Josip Mandalinič, Helena Matůšů, Ludmila Ondrová, Mgr. Šárka Rozkopalová, Anna Staňková, Mgr. David Süsenbek, Ludmila Šimíčková, Mgr. Olga Špačková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Ing. Petra Teichmannová, Renáta Tylichová, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Sr. Marie Goretti Dřímalová, Jana Kuchařová, Sr. Edita Michlovská, Sr. Kristina Špačková, Ludmila Vjaclovská

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy 2000/2001

Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Ing. Eva Bajnarová, Marie Bartoňová , Ing. Pavla Hostašová, Ing. Jiří Chodura, Martin Jakubík, Mgr. Markéta Kaštovská, MUDr. Danuše Kudělková, Ludmila Ondrová, Sr. Iris Pavelková, Mgr. Šárka Rozkopalová, Anna Staňková, Mgr. David Süsenbek, Ludmila Šimíčková, Mgr. Olga Špačková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Ing. Jindra Šustková, Zdeňka Taťáková, Ing. Petra Teichmannová, Renáta Tylichová, Ing. Miroslava Věntusová, Ludmila Vlčková

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Simona Králová, Sr. Kristina Špačková, Ludmila Vjaclovská

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2001/2002

Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka
Mgr. Jana Marková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Adamcová Ludmila, Bartoňová Marie, Mgr. Bazala Radomil, Ing. Hostašová Pavla, Ing. Chodura Jiří, Mgr. Kaštovská Markéta, Korčáková Jarmila, Králová Marie, MUDr. Kudělková Danuše, Mgr. Levová Jarmila, Matůšů Helena, Ondrová Ludmila, Mgr. Pavelková Veronika, Mgr. Rozkopalová Šárka, Bc. Rumianová Jana, Mgr. Süsenbek David, Šimíčková Ludmila, Mgr. Šubertová Dagmar, Ing. Šustková Jindra, Mgr. Šůstek Miroslav, Taťáková Zdeňka, Ing. Věntusová Miroslava, Vlčková Ludmila

Spirituál školy
P. Bohuslav Novák

Vychovatelky
Šimíčková Ludmila, Králová Simona, DiS., Mgr. Špačková Marie, Vjaclovská Ludmila, DiS.

Technicko-hospodářský úsek
Oldřiška Hrabovská, sekretářka a mzdy

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2002/2003

Ing., Mgr. Eva Jana Petrášová, ředitelka, 1. pol.
Ing. Jindra Šustková, ředitelka, 2. pol.
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně, 1. pololetí
Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, zástupkyně, 2. pololetí

Pedagogický sbor
Mgr. Adamcová Ludmila, Adamcová Tereza, Bartoňová Marie, Mgr. Bazala Radomil, Döring Robert, Ing. Hostašová Pavla, Ing. Jiříčková Irena, Mgr. Kaštovská Markéta, Králová Marie, MUDr. Kudělková Danuše, Matůšů Helena, Mgr. Levová Jarmila, Ondrová Ludmila, Mgr. Pavelková Veronika, Mgr. Rudolfová Lenka, Stivarová Bohumila, Šimíčková Ludmila, Mgr. Šubertová Dagmar, Mgr. Šůstek Miroslav, Taťáková Zdeňka, Vlčková Ludmila, Mgr. Vlčková Šárka

Spirituál školy
Mgr. Vladimír Schmidt

Vychovatelky
Šimíčková Ludmila, Králová Simona, DiS., Mgr. Špačková Marie, Vjaclovská Ludmila, DiS.

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2003/2004

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Adamcová Ludmila, Adamcová Tereza, Bartoňová Marie, Döring Robert, Bc. Harabišová Jana, Ing. Jiříčková Irena, Mgr. Kaštovská Markéta, Kostelecký Vlastimil, MUDr. Kudělková Danuše, Mgr. Levová Jarmila, Matůšů Helena, Ondrová Ludmila, Mgr. Pavelková Veronika, Mgr. Rudolfová Lenka, Mgr. Šubertová Dagmar, Mgr. Šůstek Miroslav, Taťáková Zdeňka , Vlčková Ludmila, Mgr. Vlčková Šárka

Spirituál školy
Mgr. Vladimír Schmidt

Vychovatelky
Šimíčková Ludmila, Jakubíková Simona, DiS., Mgr. Špačková Marie, Taťáková Zdeňka, Vjaclovská Ludmila, DiS.

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2004/2005

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Marie Bartoňová, Robert Döring, Bc. Jana Harabišová, Mgr. Jana Hnilicová, Mgr. Marie Chrástková, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Ing. Irena Jiříčková, Vlastimil Kostelecký, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Zuzana Nevřivová, Ludmila Ondrová, Mgr. Lenka Rudolfová, Mgr. Lucie Slováčková, Ludmila Šimíčková, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Miroslav Šůstek, Zdeňka Taťáková, Mgr. Markéta Tomášková, Ludmila Vlčková, Mgr. Kateřina Zapletalová, Mgr. Veronika Zelinková

Spirituál školy
Mgr. Vladimír Schmidt

Vychovatelky
Ludmila Šimíčková, Mgr. Jana Hnilicová, Sr. Kristina, Mgr. Marie Špačková, Sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková, Zdeňka Taťáková

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2005/2006

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Marie Bartoňová, Mgr. Petr Fichna, Bc. Jana Harabišová, Aleš Hura, DiS, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Ing. Irena Jiříčková, Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Helena Matůšů, Mgr. Jana Mrlínová, Zuzana Nevřivová, Ludmila Ondrová, Mgr. Lenka Rudolfová, Bc. Jana Rumianová, Mgr. Markéta Strnadlová, Ludmila Šimíčková, Mgr. Klára Šmalcová, Mgr. Dagmar Šubertová, Mgr. Markéta Tomášková, Ludmila Vlčková, Mgr. Veronika Zelinková

Spirituál školy
Mgr. Vladimír Schmidt

Vychovatelky
Sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková, Sr. Kristina, Mgr. Marie Špačková, Simona Jakubíková, DiS., Ludmila Kučerová, DiS., Zdeňka Taťáková

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2006/2007

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Marie Bartoňová, Mgr. David Cindler, Mgr. Petr Fichna, Bc. Jana Harabišová, Mgr. Helena Hromková, Aleš Hura, DiS., Ing. Irena Jiříčková, Bc. Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Helena Matůšů, Jana Medunová, Mgr. Jana Mrlínová, Mgr. Markéta Navrátilová, Zuzana Nevřivová, DiS., Ludmila Ondrová, Mgr. Kateřina Packová, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Mgr. Lenka Rudolfová, Bc. Jana Rumianová, Mgr. Markéta Strnadlová, Mgr. Klára Šmalcová, Kamen Tashev Tashev, Mgr. Markéta Tomášková, Ludmila Vlčková, Mgr. Veronika Zelinková

Spirituál školy
Mgr. Petr Fichna

Vychovatelky
Sr. Karmela – Mgr. Kateřina Chromíková, Sr. Kristýna – Mgr. Marie Špačková, Josefa Hrabovská, Simona Jakubíková, DiS., Ludmila Kučerová, DiS., Zdeňka Taťáková

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2007/2008

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Marie Bartoňová, Mgr. Kateřina Cahová, Mgr. David Cindler, Bc. Stanislava Domesová, Mgr. Petr Fichna, Bc. Jana Harabišová, Aleš Hura, DiS., Bc. Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Mgr. Marie Matějová, Mgr. Jana Mrlínová, Mgr. Markéta Navrátilová, Zuzana Nevřivová, DiS., Ludmila Ondrová, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Mgr. Lenka Rožnovská, Mgr. Lenka Rudolfová, Bc. Jana Rumianová, Lucie Szotkowská, Mgr. Klára Šmalcová, Kamen Tashev Tashev, Mgr. Anna Tylichová, Ludmila Vlčková

Spirituál školy
Mgr. Petr Fichna

Vychovatelky
Sr. Karmela – Mgr. Kateřina Chromíková, Josefa Hrabovská, Simona Jakubíková, DiS., Ludmila Kučerová, DiS., Zdeňka Taťáková

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2008/2009

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Mgr. Monika Badejová, Marie Bartoňová, Mgr. David Cindler, Bc. Stanislava Domesová, Lenka Ďulíková, Bc. Jana Harabišová, Aleš Hura, DiS., Mgr. Lenka Chodurová, Bc. Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Mgr. Marie Matějová, Mgr. Jana Mrlínová, Mgr. Markéta Navrátilová, Zuzana Nevřivová, DiS., Ludmila Ondrová, sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Mgr. Zuzana Sychrová, Mgr. Lenka Rožnovská, Mgr. Lenka Rudolfová, Lucie Szotkowská, Mgr. Klára Šmalcová, Kamen Tashev Tashev, Mgr. Anna Tylichová, Ludmila Vlčková, Marie Vaňáková – asistent pedagoga

Spirituál školy
Mgr. Zdeno Vavro

Vychovatelky
Sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková, Josefa Hrabovská, Sr. Alena, Mgr. Ludmila Mojčáková, Ludmila Kučerová DiS., Zdeňka Taťáková

Zaměstnanci školy
Jana Miková, sekretářka
Mgr. Marie Matějová, ekonomka školy

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2009/10

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Ludmila Adamcová, Mgr. Monika Badejová, Mgr. Kateřina Bainarová, Marie Bartoňová, Mgr. David Cindler, Lenka Ďulíková, Bc. Jana Harabišová, Bc. Aleš Hura, Mgr. Lenka Chodurová, Mgr. Alena Jestřebská, Mgr. Žaneta Káňová, Ph.D., Bc. Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Mgr. Marie Matějová, Mgr. Markéta Houdková, Mgr. Zuzana Nevřivová, Mgr. Ludmila Ondrová, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Mgr. Zuzana Sychrová, Mgr. Lenka Rožnovská, Mgr. Klára Šmalcová, Kamen Tashev Tashev, Mgr. Anna Tylichová, Ludmila Vlčková, Marie Vaňáková (asist. pedagoga), Mgr. Miroslav Šůstek (asist. pedagoga)

Spirituál školy
Mgr. Zdenko Vavro

Vychovatelky
Sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková, Josefa Hrabovská, Sr. Alena, Mgr. Ludmila Mojčáková, Ludmila Kučerová, DiS., Zdeňka Taťáková

Zaměstnanci školy
Oldřiška Hrabovská, sekretářka
Mgr. Marie Matějová, ekonomka

Pedagogický sbor a zaměstnanci školy - 2010/11

Ing. Pavla Hostašová, ředitelka
Ing. Jindra Šustková, zástupkyně

Pedagogický sbor
Mgr. Monika Badejová, Mgr. Kateřina Bainarová, Marie Bartoňová, Mgr. Ludmila Červenková, Mgr. David Cindler, Mgr. Lenka Ďulíková, Mgr. Jana Harabišová, Bc. Aleš Hura/Pavel Rejko, Mgr. Lenka Chodurová, Jaclyn Nikol Jirak (lektor AJ, USA), Ing. Irena Jiříčková, Mgr. Žaneta Káňová, Ph.D., Bc. Vlastimil Kostelecký, Mgr. Tomáš Král, MUDr. Danuše Kudělková, Mgr. Jarmila Levová, Mgr. Zuzana Nevřivová, Mgr. Dominika Nogová, Mgr. Ludmila Ondrová, Sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková, Mgr. Karolína Pechalová, Bc. Jana Rumianová, Mgr. Zuzana Sychrová, Mgr. Lenka Rožnovská, Mgr. Anna Tylichová, Ludmila Vlčková, Bc. Radek Zajac, Marie Vaňáková (asist. pedagoga), Mgr. Miroslav Šůstek (asist. pedagoga)

Spirituál školy
Mgr. Zdenko Vavro

Vychovatelky
Sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková, Josefa Hrabovská, Sr. Alena, Mgr. Ludmila Mojčáková, Ludmila Kučerová, DiS., Zdeňka Taťáková

Zaměstnanci školy
Oldřiška Hrabovská, sekretářka
Mgr. Marie Matějová, ekonomka
Josef Klézl, školník

Školní rok 1993/1994

O3
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelky:
Barbora Grimmová (1. ročník)
Ludmila Vlčková (2. a 3. ročník)

Bartoňová Kateřina, Celtová Lenka, Ďulíková Jana, Franková Veronika, Gebauerová Iveta, Hůbnerová Miluše, Jakubíková Eva, Kadeřábková Martina, Karásková Gabriela, Klimková Kristýna, Křístková Bronislava, Matušková Šárka, Mecová Blanka, Meixnerová Monika, Miková Karolína, Svobodová Iveta, Šídlejová Monika, Šmidlová Eliška, Udvarosová Adriana, Vlčková Alena, Zavadilová Eva

Školní rok 1994/1995

O3
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka: Alena Čavolská

Andělová Barbora, Bartáková Leona, Bohuslavová Gabriela, Čížková Jana, Fardová Bronislava, Fardová Zdeňka, Chorobinská Petra, Chudějová Bohumila, Jarošová Blažena, Kašparová Jana, Králová Lucie, Maršálková Lucie, Mecová Barbora, Navrátilová Jitka, Onderková Martina, Soušková Marie, Spálová Markéta, Šenkeříková Martina, Škabrahová Kateřina, Švabíková Lenka, Tichá Lada, Tichá Pavlína, Tomaníková Simona, Tylečková Silvie, Vrbová Iveta

SZ4
Sociálně zdravotní péče

Třídní učitelky:
Mgr. Jana Marková (1. ročník)
Marie Tomečková

Bartoňová Petra, Bergerová Marie, Daňová Darina, Gaďůrková Blanka, Geryková Monika, Hanzelková Petra, Holišová Eva, Janáková Ilona, Johnová Jitka, Juřicová Žaneta, Klabáčková Alžběta, Knobová Radka, Kočibová Kateřina, Kopecká Kamila, Křenovská Monika, Křížová Lucie, Malcherová Jana, Novotná Markéta, Pajonková Miroslava, Pavlíková Kristýna, Pišová Andrea, Radová Jana, Richterová Lenka, Schindlerová Lucie, Škopíková Marie, Urbanová Jana, Válková Lenka, Vjaclovská Ludmila

E4
Ekonomika řízení rodinných podniků

Třídní učitelé:
Petr Král
Jana Medunová (od 3. 1. 1995)

Adamcová Ludmila, Adámková Leona, Budská Božena, Czopniková Gabriela, Davidová Helena, Dresslerová Simona, Dubjuková Dana, Grossmannová Karla, Hašová Gabriela, Hegarová Ester, Hellebrandová Eva, Horáková Žaneta, Horkelová Pavla, Hořínková Kamila, Chybová Kateřina, Jurečková Jana, Kocmichová Miroslava , Kuňáková Pavla, Malotová Marcela, Műllerová Martina, Petřeková Naděžda, Polášková Irena, Pretschová Martina, Skýpalová Marie, Slavíková Marie, Sokolová Daniela, Sovová Martina, Večeřová Martina, Viskupová Monika, Vojtíšková Lucie

Školní rok 1995/1996

03
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitel:
Miroslav Šůstek

Arbeitová Kateřina, Dittrichová Jana, Ficová Gabriela, Hadašová Michaela, Hlinicová Terezie, Jamerová Michaela, Koudelková Hana, Kuchařová Martina, Murínová Jana, Osadníková Kateřina, Rajnohová Jana, Šubčíková Monika, Švarcová Helena, Tillová Simona, Tvarůžková Lenka, Vernerová Adéla, Vrlová Jana, Vrlová Ivana

SZ4
Sociálně zdravotní péče

Třídní učitelka:
Ing. Jindra Šustková

Davidová Zuzana, Derková Jana, Derková Zuzana, Dorazilová Ivana, Grohmannová Alice, Hrabáková Ivana, Hrčková Markéta, Jiříčková Marcela, Kleinová Veronika, Kohoutková Jana, Kostelníková Pavla, Krajgerová Veronika, Kudělová Lucie, Kynčlová Eva, Mikulenková Naděžda, Papáková Kateřina, Pavlová Martina, Pošíková Dagmar, Rušarová Helena, Sikorová Šárka, Sovadinová Klára, Tošová Jana, Tylečková Daniela, Urbánková Pavla, Vašutová Lenka, Zouharová Michaela, Žárská Kateřina

E4
Ekonomika řízení rodinných podniků

Třídní učitelka:
Sr. Jana Petrášová, Ing.

Bayerová Romana, Beranová Jana, Buzková Eva, Bůžková Petra, Dreslerová Kamila, Haplová Soňa, Heiserová Jana, Holubová Radka, Honešová Marie, Horníková Hana, Jiříčková Jana, Kašpárková Ladislava, Kaštovská Markéta, Kozubalová Eva, Lundová Pavlína, Maléřová Petra, Marková Blanka, Mynářová Kateřina, Pomklová Kateřina, Rašková Romana, Rusková Michaela, Řeháková Kamila, Řeháková Petra, Scheibalová Renáta, Srubková Michaela, Svobodová Jana, Šímová Monika, Škrobánková Martina, Vodičková Jana, Vydrová Marta

Školní rok 1996/1997

O3
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
MUDr. Danuše Kudělková

Balatková Karla, Běhalová Jana, Březinová Ludmila, Hrabinová Veronika, Chlupsová Jaroslava, Chovancová Zuzana, Malá Jana, Maralíková Ilona, Pichrtová Ivona, Plesová Martina, Rajnohová Helena, Smitalová Markéta, Švehlová Hana

SZ4
Sociálně zdravotní péče

Třídní učitelé:
Mgr. Lenka Rudolfová (1. a 2. ročník)
Mgr. Milan Rudolf (3. a 4. ročník)

Bosáková Helena, Čípová Blanka, Dobešová Silvie, Dostálová Bohumila, Eichlerová Monika, Fajkusová Lada, Hnilicová Jana, Holubová Pavla, Janováčová Michaela, Kedroňová Lucie, Kmeťová Anežka, Koňaříková Markéta, Kořistková Miroslava, Kozlová Lenka, Králová Simona, Kučová Marie, Navrátilová Veronika, Nováková Magdaléna, Oravová Monika, Rajdová Eva, Sládková Markéta, Surovcová Petra, Šlapková Marie, Štalmachová Marcela, Šubrtová Miluše, Valíčková Helena, Válková Nela, Vosáhlová Kateřina, Zelová Anna

E4
Ekonomika řízení rodinných podniků

Třídní učitelky:
Sr. Mirjam Dichtlová, Ing. (1. ročník)
Anna Staňková (2. – 4. ročník)

Dráberová Martina, Gracová Magdaléna, Hofmanová Věra, Holišová Monika, Hubová Svatava, Jakůbková Kateřina, Janoušková Kateřina, Karasová Zdeňka, Králová Veronika, Kubicová Miroslava, Lašáková Renáta, Macíčková Jana, Mráčková Marcela, Pavlíková Terezie, Pavlová Miroslava, Petřeková Eva, Pobořilová Petra, Priviczerová Soňa, Remešová Jana, Rojovská Miriam, Schwachová Mariana, Sittková Marcela, Strakošová Pavla, Šimíčková Lenka, Urbánková Marie, Vicherková Ludmila, Weinerová Markéta

Školní rok 1997/1998

03 - 1997/98
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelky:
Mgr. Lenka Mlčochová (1. ročník)
Sr. Jana Petrášová, Ing.
(2. ročník a 1. pol. 3. ročníku)
Ludmila Vlčková (od 1. 2. 1998)

Bambasová Jana, Houfková Lucie, Jarmarová Markéta, Jovičová Andrea, Kovářová Hana, Leznová Lenka, Majerová Kateřina, Ostruszková Lenka, Parmová Taťána, Peterová Elena, Rýdlová Alena, Valová Alžběta, Wesselská Marie, Wlachová Michaela

SZ4 – 1997/1998
Sociálně zdravotní péče

Třídní učitelka:
Zdeňka Taťáková

Bayerová Irena, Golasová Veronika, Hanáková Hana, Hendrychová Jana, Hoplíčková Šárka, Horáková Leona, Kovaříková Lenka, Kurečková Alice, Lindovská Helena, Matůšů Ludmila, Menšíková Ivona, Mikulcová Jana, Němčáková Veronika, Orságová Petra, Otrhalíková Marta, Paličková Monika, Pavlová Jana, Petlachová Jana, Radová Renáta, Rylková Monika, Šajtarová Jana, Tabášková Veronika, Tichá Lada, Zikanová Andrea

E4 - 1997/1998
Ekonomika řízení rodinných podniků

Třídní učitelky:
Mgr. Dagmar Šubertová (1. a 2. ročník)
Ing. Jindra Šustková (3. a 4. ročník)

Bujnochová Klára, Dýčková Pavla, Geryková Renáta, Chodurová Petra, Jahnová Kateřina, Kamenovská Karin, Kovářová Alena, Kozáková Magda, Lenochová Zdeňka, Levová Miroslava, Lisková Helena, Malinková Eva, Maršálková Radka, Mičulková Anna, Nováková Lucie, Nováková Radka, Nováková Radka, Odstrčilíková Petra, Otrhalíková Hana, Pavlíčková Lenka, Pavlíková Světlana, Pejchalová Jana, Schwarzová Renáta, Štveráková Jaroslava, Vašinová Pavla, Volná Kamila, Zajíčková Pavla

Školní rok 1998/1999

SEA4 - 1998/1999
Sociální služby – Ekonomicko administrativní služby

Třídní učitelka:
Mgr. Šárka Rozkopalová

Sociální služby
Heflerová Magdaléna, Jelínková Jana, Kořínková Gabriela, Matýsková Blanka, Murínová Kateřina, Osadníková Kateřina, Svinčáková Lenka, Švabíková Lenka, Vahalová Renáta, Zedková Kateřina
Ekonomicko – administrativní služby
Grešáková Adéla, Bočanová Stanislava, Čtvrtlíková Karolína, Feglerová Patricie, Fiurášková Milada, Kajšová Zuzana, Lebedová Petra, Martinčíková Eva, Nováková Renáta, Sztefková Irena, Škubalová Linda

Školní rok 1999/2000

03 - 1999/2000
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
Ludmila Ondrová

Borunská Kateřina, Kolková Silvie, Krystková Martina, Kubíková Eva, Majerová Gabriela, Miholová Andrea, Obolecká Erika, Ostašová Daniela, Pechálková Radka, Smolková Lucie, Švaigrová Andrea

S4 - 1999/2000
Sociální služby

Třídní učitelé:
Mgr. Olga Špačková

Fenková Dagmar, Hanáková Blanka, Jelínková Jana, Kuchaříková Jarmila, Mikšíková Petra, Olivová Petra, Plesová Martina, Rusková Veronika, Rýparová Monika, Skalková Veronika, Šmerdová Eva, Zetíková Simona

Školní rok 2000/2001

03 - 2000/2001
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelé:
Ludmila Vlčková

Davidová Žaneta, Divoká Petra, Konvičná Tereza, Korábečná Lucie, Krzeminská Ivana, Kubíková Eva, Kumanová Lucie, Levová Gabriela, Macanová Eva, Majerová Gabriela, Němčíková Anna, Němčíková Marie, Schwánová Drahomíra, Smolková Drahomíra, Sváčková Eva, Urubková Veronika

S4 - 2000/2001
Sociální služby

Třídní učitelka:
MUDr. Danuše Kudělková

Badurová Beata, Hubová Eva, Krušová Pavlína, Křižanová Denisa, Olivová Petra, Šimíčková Veronika, Wojkowská Uršula

Absolventi EP4 - 2000/2001
Ekonomika a podnikání

Třídní učitel:
Mgr. Miroslav Šůstek

Antošová Veronika, Becíková Jana, Davidová Anežka, Fojtíková Taťána, Chroboková Michaela, Janoušková Petra, Ksandrová Barbora, Marková Dagmar, Myšková Dana, Paľová Kateřina, Paverová Monika, Šimečková Bianka, Šnajdrová Zdeňka, Štěpánková Pavla, Švrčina Martin, Tykalová Lucie, Vicherková Miloslava, Vlčková Helena, Vrlová Helena

Školní rok 2001/2002

03 - 2001/2002
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
Marie Bartoňová

Březinová Kateřina, Buriánská Karla, Dvořák Jakub , Fryblíková Radka, Chovanioková Radka, Jančaříková Petra, Kozlová Jana , Ligocká Simona, Mikulcová Lucie, Műllerová Lenka, Rűckaufová Sandra, Švecová Marie, Švehlíková Jana, Vaňková Michaela, Zralá Michaela

Absolventi S4 - 2001/2002
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Ing. Jindra Šustková

Bayerová Markéta, Beitlová Světlana, Fabíková Ivona, Franeková Anna, Glogarová Monika, Janíčková Petra, Klosová Veronika, Krawiecová Veronika, Lehnertová Eva, Macková Zdeňka, Masnicová Kateřina, Melonová Monika, Míčková Ondřejka, Pekárková Petra, Raszková Lucie, Rokytová Gabriela, Rýdlová Pavla, Schmidtová Zuzana, Smělá Iveta, Vjaclovská Vendula , Vlčíková Eva, Vyležíková Lucie, Živcová Hana

Absolventi EP4 - 2001/2002
Ekonomika a podnikání

Třídní učitelka:
Zdeňka Taťáková

Badejová Monika, Berka Petr, Gliniarczyk Lukáš, Chrobok Jan, Chroboková Barbara, Jakubíčková Jana, Mlejnková Monika, Schindlerová Martina, Šablatura Eduard, Tejnská Hana, Tillová Zuzana, Tutrová Monika, Vozničková Petra, Vrublová Adéla, Zlatušková Miroslava, Zoppová Martina

Školní rok 2002/2003

03 - 2002/2003
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
Ludmila Ondrová

Bělasová Markéta, Blahová Petra, Hájková Pavla, Hanušová Veronika, Jandová Marie (Netopilová), Kolaříková Zuzana, Kološová Anna, Lichá Barbora, Malaníková Veronika, Michalková Kateřina, Novák Rostislav, Petříková Tereza, Semanová Lucie, Sovová Adéla, Svistunová Marta, Šimarová Kateřina, Štveráková Lucie, Telaříková Eva, Vašková Zuzana

S4 - 2002/2003
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelé:
Mgr. Pavla Hanáková. Mgr. David Süsenbek (1. ročník)
Mgr. Šárka Rozkopalová (2. a 3. ročník)
MUDr. Danuše Kudělková (4. ročník)

Ambrožová Helena Bartoníková Marta, Bartoszová Kateřna, Brzicová Monika, Davidová Iveta, Dobrozemská Žaneta, Dubovská Alžběta, Duhanová Natálie, Geryková Jana, Jelenová Kristýna, Kadlecová Darina, Kasalová Marie, Knapová Michaela, Kozák Pavel, Kunovská Dita, Lišifka Ondřej, Netušilová Dagmar, Šigutová Barbora, Šikulová Jarmila, Škovranová Silvie

Školní rok 2003/2004

03 - 2003/2004
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
Ludmila Vlčková

Děcká Jana, Dočkalová Petra, Horváthová Marcela, Charbulák Jiří, Kovářová Věra, Pospíšková Petra, Rýznarová Monika, Sczeponiak Tomáš, Suchá Jana, Škrabálková Jana, Štefek Jakub, Váhalová Miroslava

S4 - 2003/2004
Sociální činnost – sociální vychovatelství, sociální pečovatelství

Třídní učitelka:
Ing. Pavla Hostašová (1. – 3. ročník)
MUDr. Danuše Kudělková (4. ročník)

Sociální vychovatelství, Babincová Ivana, Bartošková Lenka, Folvarčná Martina, Franclová Marta, Hanzelková Petra, Holubová Martina, Horáková Andrea, Krmášková Kateřina, Krpcová Anna, Sociální pečovatelství, Lubeníková Kateřina, Lubeníková Lenka, Petrášová Dagmar, Petrová Vendula, Pospíšilová Alžběta, Stachová Veronika, Stará Kristýna, Šubová Marie

Školní rok 2004/2005

03 - 2004/2005
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelé:
Zdeňka Taťáková
Mgr. Miroslav Šůstek

Bendová Jana, Biskupová Martina, Holubová Kateřina, Hrachovcová Andrea, Janská Eliška (provd. Martiníková), Jurašík Stanislav, Kalníková Aneta, Kubicová Anna, Laudová Veronika, Mikulová Vendula, Mižikárová Martina, Pešlová Kristýna

S4 - 2004/2005
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Markéta Tomášková

Ambrožová Kristýna, Bočkayová Adéla, Dleštíková Veronika, Flejberková Anna, Hlavsová Veronika, Horňák Ondřej, Janošcová Michaela, Jurečková Radana, Krpcová Denisa, Krupová Petra, Monsportová Jana, Otrubová Barbora, Polášková Marie, Sikorová Jana, Slavíková Štěpánka, Sokolová Markéta, Šulová Monika, Urbanová Hana, Winklerová Žaneta

Školní rok 2005/2006

03 - 2005/2006
Ošetřovatel/ka se zaměřením na rodinnou péči

Třídní učitelka:
Marie Bartoňová

Doležalová Pavlína, Fialová Monika, Hlávková Veronika, Holaňová Kateřina, Hušková Eliška, Janáčková Nikola, Kalužová Martina, Lojková Martina, Mozdřeňová Hana, Procházková Nikola, Vašíčková Helena

Absolventi S4A - 2005/2006
Sociální činnost – sociální pečovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Dagmar Šubertová

Andrýsková Kamila, Bílá Veronika, Cieciotková Jana, Franková Eva, Holeňová Michaela, Horáková Soňa, Kašpaříková Jana, Olšiaková Barbora, Raschová Lucie, Salayová Kateřina, Smékalová Věra

S4B - 2005/2006
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Ludmila Adamcová

Bařinová Kateřina, Bittnerová Jitka (Růžičková), Boháčová Tereza, Boudová Lenka, Bridziková Dana, Dřímalová Iva, Fojtášková Hana, Chovancová Jana, Jedličková Darina, Kubánková Michaela, Kunovská Věra, Opělová Zuzana, Pustějovská Petra, Rajnochová Zuzana, Řeháčková Martina, Stixová Markéta, Szotkowská Lucie, Tomečková Andrea, Trnčáková Nela, Týnová Martina, Wechová Kateřina , Zajíčková Marie

Školní rok 2006/2007

03 - 2006/2007
Ošetřovatelství

Třídní učitelka:
Ludmila Vlčková

Báchorek Tomáš, Bartošová Žaneta, Hrňová Zuzana, Knápek Jan, Kociánová Tereza, Koláčková Kateřina, Kopecká Jana, Král Lukáš, Krumpolcová Andrea, Neumannová Jana, Novosadová Kristýna, Šimůnková Kamila, Tomanovicsová Lenka, Tomášková Jolana, Tothová Pavlína, Žáková Kateřina

Absolventi SP4 - 2006/2007
Sociální činnost – sociální pečovatelství, sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Veronika Pavelková – Sr. Iris

Sociální pečovatelství
Fornůsková Veronika, Grygarová Adéla, Horňáková Lenka, Hošáková Petra, Langerová Lucie, Lazecký Martin, Lemonová Sabina, Salayová Markéta, Šárková Kateřina, Šímová Denisa, Šromová Daniela, Šturalová Markéta,

Sociální vychovatelství
Altmanová Zuzana, Francúzová Veronika, Havlínová Johana, Janíčková Lenka, Kozubíková Marie, Králová Kateřina, Müllerová Jana, Vinklarová Gabriela

SV4 - 2006/2007
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelky:
Mgr. Šárka Vlčková (1. ročník)
Ludmila Ondrová (2. – 4. ročník, 1. pololetí)
MUDr. Danuše Kudělková (4. ročník, 2. pololetí)

Aghová Karolína, Benčová Blanka, Böhmová Andrea, Dordová Radana , Dunková Marie, Grossová Romana, Halaštová Alena, Hercíková Radka, Hudáková Štěpánka, Koláčková Nikola, Melichaříková Šárka, Mořkovská Tereza, Musilová Hana, Pavlová Eliška, Pospíšilová Lenka, Slepánková Zdeňka, Smigová Lenka, Suchý Richard, Szarzecová Radka, Škrobalová Lucie, Šobáňová Pavla, Tanadzisová Monika, Tkáčová Monika, Urbánková Zuzana, Vaculíková Veronika, Zapletalová Kateřina, Zlá Monika

Školní rok 2007/2008

03 - 2007/2008
Ošetřovatelství

Třídní učitelka:
Bc. Jana Rumianová

Býmová Ivana, Cipiková Jana, Cipíková Michaela, Čermínová Jana, Fusková Radka, Gleňová Kamila, Hesová Monika, Hodulíková Markéta, Hráčková Lucie, Chudějová Alžběta, Pospíšilová Miroslava Skotnicová Pavla, Stryková Simona, Tesařová Nikola, Vantuchová Miloslava, Vašíčková Barbora, Velešíková Soňa, Vrabcová Kateřina

SV4 - 2007/2008
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Bc. Jana Harabišová

Benešová Sandra, Císařová Veronika, Drahošová Nikol, Kopřivová Karolína, Marečková Kristýna, Mattiviová Sabina, Medvecká Ivana, Nejedlá Šárka, Olšaníková Marcela, Pasrbková Monika, Petřeková Marie, Pospíšilová Lucie, Sáblová Hana, Sikorová Agata, Skýbová Martina, Stabravová Lenka, Šigutová Marie, Šímová Kateřina, Šubrt Jan, Švrčková Martina, Tomanová Zuzana, Trizuljaková Kateřina, Vaňáková Marie, Víchová Lenka

PL4 - 2007/2008
Pedagogické lyceum

Třídní učitelky:
Mgr. Veronika Zelinková (1. – 3. ročník)
MUDr. Danuše Kudělková (4. ročník)

Barešová Aranka, Blahetová Marie, Černohorská Žaneta, Fliedrová Alžběta, Fornůsková Miloslava, Haitlová Kristina, Jochcová Lenka, Kapsiová Alena, Kiralová Kateřina, Kunetková Simona, Lepíková Tereza, Nakládalová Simona, Paverová Martina, Salvová Stanislava, Skalíková Monika, Takács Robert

Školní rok 2008/2009

03 - 2008/2009
Ošetřovatelství

Třídní učitelka:
Marie Bartoňová

Bauerová Kateřin, Eichnerová Petra, Holíková Magda, Hucelová Kateřina, Jachníková Marie, Jurníková Aneta, Květoňová Magdaléna, Mokrá Lenka, Morawiecová Markéta, Purmenská Monika, Šimurdová Tereza

SV4 - 2008/2009
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Markéta Navrátilová

Bartošová Renáta, Benešová Alena, Čočková Vendula, Dubská Petra, Gumanová Johana, Hnyková Ludmila, Konečná Eva, Kubíková Veronika, Kurpilová Johana, Langrová Markéta, Marek Vít , Nedzelská Vendula , Novosadová Aneta, Pawlasová Monika, Ripňáková Vendula, Synková Jana, Ševelová Pavla, Waněk Michal, Zástěrová Barbora

PL4 - 2008/2009
Pedagogické lyceum

Třídní učitelka:
Mgr. Jana Mrlínová

Celnarová Anežka, Feberová Veronika, Gebauerová Marie, Gilgová Veronika, Knődlová Radka, Krzyžánková Petra, Matušíková Kateřina, Opálka Petr, Sedláčková Miroslava, Sedláková Lucie, Štreitová Petra, Valová Veronika, Váňová Kateřina

Školní rok 2009/2010

03 - 2009/2010
Ošetřovatelství

Třídní učitelka:
Ludmila Vlčková

Černá Markéta, Hegnerová Michaela, Klusáková Kateřina, Machů Vendula, Maršálková Markéta, Nováková Martina, Olahová Veronika, Pavlíčková Dajana, Podhajská Kateřina, Roháčková Veronika, Rožnovjáková Květa, Rusek Martin, Řídká Barbora, Šťastná Daniela, Tomšů Martina, Trubačová Sabina

SV4 - 2009/2010
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitel:
Mgr. Tomáš Král

Bačová Hana, Barešová Kateřina, Beranová Vendula, Býmová Nikola, Cveková Veronika, Chudiová Jiřina, Jašová Kristýna, Jatiová Kateřina, Jurečková Veronika, Kabeláčová Vanda, Klimková Marie, Komárková Monika, Leiterová Lucie , Ondračková Kateřina, Pospiechová Barbora, Růžičková Tereza, Scholasterová Adéla, Slavíková Hana, Starečková Vendula, Šolková Lucie, Šomanová Vendula, Wolfů Dan, Zbavitelová Hana

PL4 - 2009/2010
Pedagogické lyceum

Třídní učitelky:
Mgr. Kateřina Cahová (1. – 2. ročník)
Mgr. Monika Badejová (3. – 4. ročník)

Bartošová Michaela, Dobiášová Lucie, Gorčicová Tereza, Hajlmanová Adina, Hýlová Andrea, Kapsiová Monika, Kociánová Barbora, Kramářová Helena, Kurečková Barbora, Němcová Tereza, Povalová Veronika, Pšenicová Petra, Ratajová Jana, Štěpánová Linda, Vanderková Michala

PP4 - 2009/2010
Předškolní a mimoškolní pedagogika

Třídní učitelka:
Mgr. Klára Šmalcová

Brózdová Lucie, Cvečková Aneta, Dohnalová Iveta, Hrabovský Karel, Kantorová Andrea, Molnárová Klára, Ožanová Adéla, Pecháčková Zdenka, Pillichová Lucie, Rudlová Nelly, Stašková Lucie, Strnadlová Kristýna, Świerczková Klára, Šislerová Markéta

Školní rok 2010/2011

O3 - 2010/2011
Ošetřovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Anna Tylichová

Czinová Marie, Derková Miroslava, Heroldová Šárka, Hrušková Lucie, Kočíbová Kateřina, Labudová Marie, Myšková Lucie, Paličková Veronika, Pohlodková Silvie, Pszczolková Michaela, Rosůlková Jaroslava, Vereš Mikuláš, Zwyrtková Lenka

Absolventi SV4 - 2010/2011
Sociální činnost – sociální vychovatelství

Třídní učitelka:
Mgr. Ludmila Ondrová

Bartoníková Radka, Boháčová Hana, Dvořáková Anežka, Heryánová Adéla, Hojková Zdislava, Kristková Klára, Kučera David, Kunovská Hana, Mošová Adriana, Riapošová Jana, Řezníčková Pavlína, Špringlová Kateřina, Zvonková Kateřina

PL4 - 2010/2011
Pedagogické lyceum

Třídní učitelka:
Mgr. Ludmila Červenková

Drškovičová Petra, Faltýnková Lucie, Holišová Lucie, Kaňuščáková Petra, Mlčáková Lenka, Plachá Hana

PP4 - 2010/2011
Předškolní a mimoškolní pedagogika

Třídní učitelky:
Mgr. Ludmila Červenková (1. ročník)
MUDr. Danuše Kudělková (2. – 4. ročník)

Braunerová Lucie, Čadílková Kristýna, Hanzelková Karolína, Horňáková Karolína, Janošíková Kristýna, Kořená Marie, Kývalová Lucie, Lachendrová Veronika, Mikundová Tereza, Soušková Martina, Stašová Naděžda, Tresslová Hedvika, Žemlová Anna

Seznam studentů ve sboru DATIO do konce šk. roku 2010/11

Altmanová Zuzana
Ambrožová Eliška
Bačová Hana
Bartoňová Radka
Bařinová Kateřina
Bauerová Kateřina
Benčová Blanka
Benešová Alena
Beranová Vendula
Bittnerová Jitka
Bittnerová Kristýna
Bömová Markéta
Braunerová Lucie
Buchtová Eliška
Burel Vojtěch
Císařová Veronika
Czakan Martin
Černínová Jana
Čtvrtlíková Anna
Dobiášová Kateřina
Dobiášová Lucie
Dubská Petra
Dvořáková Anežka
Feberová Veronika
Ferková Nikola
Fleischer Radek
Flejberková Anna
Fliedrová Alžběta
Foldynová Hana
Folwarczná Sylva
Formánková Eliška
Francúzová Veronika
Gacíková Tereza
Gebauerová Marie
Gilgová Veronika
Gleňová Kamila
Haitlová Kristina
Hojková Zdislava
Holá Veronika
Holkupová Eva
Holubová Michaela
Hrabovská Adéla
Hušková Eliška
Chovancová Tereza
Chudějová Markéta
Igazová Martina
Janíčková Lenka
Janková Marie
Janoščová Michaela
Janošíková Kristýna
Jedličková Darina
Jochcová Lenka
Kaniuk Petr
Kapsiová Alena
Kapsiová Monika
Kiralová Žaneta
Knápek Jan
Knödlová Radka
Kociánová Barbora
Kohutová Veronika
Kojanová Vlasta
Komárková Monika
Konderlová Dagmar
Košťálová Ivana
Kovářová Anežka
Kozubíková Marie
Kramářová Helena
Kremserová Veronika
Krpcová Denisa
Krzyžánková Petra
Kubánková Michaela
Kulová Silvie
Kunetková Simona
Kurečková Barbora
Kývalová Lucie
Labajová Veronika
Lakomý Michal
Langrová Markéta
Lepíková Tereza
Lindnerová Barbora
Macečková Lucie
Marečková Kristýna
Marešová Adéla
Martínková Jana
Mechlová Radka
Molnárová Klára
Mořkovská Terezie
Musilová Hana
Národová Eva
Nedvědová Eva
Nevěřilová Martina
Novotná Lucie
Olahová Veronika
Ondruchová Kateřina
Ondruchová Michaela
Opělová Zuzana
Otrubová Barbora
Ožanová Adéla
Palátová Tereza
Piechaczkova Johana
Pivoňková Markéta
Plachá Hana
Plánková Kristýna
Podgorski Jakub
Pospiechová Barbora
Pospíšilová Miroslava
Ratajová Jana
Rosůlková Jaroslava
Rudlová Nelly
Ryšánková Veronika
Říčná Pavlína
Sabóová Vendula
Sabová Josefka
Sedláčková Miroslava
Sedláková Lucie
Skalíková Monika
Slepánková Zdeňka
Slobodová Alžběta
Smigová Lenka
Smigová Lucie
Stabravová Lenka
Stachová Markéta
Starečková Vendula
Straková Karolína
Svojanovská Barbora
Szarzecová Radka
Szotkowská Lucie
Šeděnková Eva
Škarková Veronika
Štěpánová Linda
Šubr Jan
Šulová Monika
Takácz Robert
Tavandzisová Monika
Thunová Dana
Tomášková Jolana
Tomečková Klára
Tomisová Kateřina
Trizuljaková Kateřina
Trnčáková Nela
Trnková Barbora
Václavíková Adéla
Vaňáková Marie
Vantuchová Miroslava
Vereš Mikuláš
Vojtěch Burel
Vorlická Julie
Wechová Kateřina
Zajíčková Marie
Zapalačová Martina
Zbavitelová Hana
Zvonková Kateřina
Žáková Kateřina
Žemlová Anna

SDE bez LSD

Robert Takács	*klarinet*
Marie Gebauerová	*klarinet, altsaxofon*
Lenka Jochcová	*příčná flétna, zobcové flétny*
Simona Nakládalová	*zobcová flétna*
Miloslava Fornůsková	*příčná flétna*
Petr Opálka	*trubka, zobcová flétna*
Gabriela Vinklarová	*baskřídlovka*
Monika Komárková	*zobcové flétny*
Hana Zbavitelová	*klarinet, zobcové flétny*
Adéla Scholasterová	*klarinet, zobcové flétny*
Barbora Trnková	*klavír*
Radka Knödlová	*klavír*
Mikuláš Vereš	*basová kytara, foukací harmonika*
Kamil Král	*bicí nástroje*
Veronika Valová	*zpěv*
David Cindler	*kytary*

Flétnový soubor

Hana Zbavitelová
Barbora Trnková
Lucie Korená
Monika Komárková
Karolína Straková
Dagmar Konderlová
Tereza Chovancová

Autorský tým almanachu

Nejstarší historie školy	Mgr. Tomáš Král
Zkušenost adaptačních pobytů	P. Zdenko Vavro
Úspěchy školy v oblasti hudební výchovy (1993 - 2001)	Mgr. Ludmila Adamcová-Červenková
Fotodokumentace výtvarné výchovy	Mgr. Zuzana Nevřivová
Žákovská samospráva, Mendelovy Hynčice	sr. Iris, Mgr. Veronika Pavelková
Domov mládeže	sr. Karmela, Mgr. Kateřina Chromíková
Studijní obory	Oldřiška Hrabovská
Sponzoři školy	Mgr. Marie Matějová
Praxe, kronika absolventů školy	Ing. Jindra Šustková
Jazyková korektura	Mgr. Monika Badejová, Mgr. Lenka Ďulíková
Sestavení almanachu a další kapitoly	Ing. Pavla Hostašová
Grafické zpracování, sazba	Jiří Pavelka
Fotografie	Archiv školy, Pavel Zuchnický (str. X, x, x), P. Petr Kuník (str. X, x, x), Jiří Pavelka (str. X, xx), Patrik Sikel (str. Xx, x)

Výtvarná díla publikovaná v almanachu (pokud není uvedeno jinak) vznikala pod vedením Mgr. Zuzany Nevřivové a Mgr. Karolíny Pechalové.
Úvodní kapitoly jsou doprovázeny grafickými tisky studentů prvního ročníku oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika (šk. rok 2010/11).

Prameny a zdroje

Školní ročenky 1 – 5, z let 1992/93 – 1996/97
Literární sborník „Talenti naší školy“, 1996
Školní kroniky, 1991 – 2011
Kroniky DM, 1991 – 2011
Výroční zprávy, 2003 – 2011
Zpráva ČŠI, 2011

Materiály ze Státního okresního archivu Nový Jičín, fond Děkanský úřad Odry
Materiál ze Zemského archivu v Opavě, pobočka Olomouc
Materiály z odboru církevního školství Biskupství ostravskoopavského
Ročníkový projekt „Řeholní řády a kongregace v Poodří“, Odry 2007
A.Rolleder: Dějiny města a soudního okresu Odry. Městský úřad Odry 2002
Transliteraci archiválií provedlo Muzeum Oderska v Odrách

© Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola svaté Anežky České

1. máje 249/37, 742 35 Odry
tel. :+420 556 730 129, fax.:+420 556 719 443
e-mail: info@cssodry.cz
www.cssodry.cz

Vydáno v září 2011 v nákladu 800 ks.